

Quý Ngọc

Contents

Quý Ngọc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	55

Quý Ngọc

Giới thiệu

Edit: An Lạc ThônMơ mơ màng màng không biết rõ mình là ai, muốn thoát khỏi trói buộc, hướng đến một cuộc sống b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-ngoc>

1. Chương 1

Thật mơ hồ, nửa mơ nửa tỉnh.

“Đáng thương, mới mười bốn tuổi đầu.”

“Ai nói không phải đâu? Cũng không phải là cái loại hồ mị trong Câu Lan viện. Nguyên lai cũng là con của bình dân dân chúng như chúng ta, nếu không phải quá khó khăn cũng sẽ không bị bán vào phủ.”

“Nghe nói hần còn ca ca cùng tỷ tỷ?”

“Đúng vậy, cha mẹ hần nguyên bản tính bán tử tử hần vào làm nha đầu, dù sao nhi tử tự nhiên là lưu lại để nối dõi tông đường. Ai biết gia chúng ta thế nhưng coi trọng hần.”

“Chỉ sợ cha mẹ hần cũng không biết hần bị bán vào đây làm cái gì. Nếu biết là làm thổ gia tử chỉ sợ dù có chết cũng sẽ không bán vào đây. Bọn họ nguyên bản không muốn bán tử khế, nghĩ tương lai còn đem con mình về đi?”

“Đúng vậy, bán vào giống chúng ta làm hạ nhân, tốt xấu còn có điểm hi vọng. Chủ tử tốt có thể thêm chút tiền, thú được tức phụ a. Hần bộ dạng quá hảo, đáng tiếc a.”

“Đúng vậy, tính tình cũng thành thật, không thể so với mấy hồ mị tử kia. Tiểu hài tử đáng thương, nghe nói khóc một đêm, ngày hôm sau liền ngã bệnh.”

“Ta nghe người ta nói, vì hần lớn lên giống vị Cố công tử kia, gia chúng ta mới coi trọng hần, có phải thật hay không?”

“Nào có cái gì Cố công tử, bất quá chỉ là con của phạm quan, thân phận quan nô mà thôi. Hiện tại thân phận còn không bằng chúng ta. Cùng gia chúng ta trước đây có vài phần tình nghĩa, gia mới đem hần lưu lại trong phủ để chiếu cố. Hần là người đọc sách, đối người vẫn thản nhiên, gia mới cho năm cái hồ mị tử tiến vào. Bất qua gia lại mua hài tử này về, có thể thấy được trong lòng gia vẫn chỉ có người kia.”

“Ai, tốt xấu gì gia cũng lấy thiếu nữ này còn có mấy thiệp thất, lại có hai tiểu thiếu gia cho nên lão gia cũng không quản hần tư sủng. Lúc trước huyền náo tới lợi hại, gia vì vị Cố công tử kia không chịu cưới vợ nạp thiệp, sau lại không thể không khuất phục. Ngay cả luyện đồng cũng một tả một hữu tiến vào phủ.”

“Ai nói không phải đâu? Gia dù có lợi hại cũng không lay chuyển được lão gia. Lúc trước lão gia đem vị Cố công tử kia đánh đến chỉ còn nửa cái mạng, gia có thể làm thế nào?”

“Người nói cưới vợ nạp thiệp cũng liền thôi, như thế nào còn lộng nhiều nam sủng như vậy? Hơn nữa vài người kia từ Câu Lan viện mua vào, nhìn liền cảm thấy không vừa mắt.”

“Đó là gia cố ý chọc giận vị kia. Từ sau khi gia cưới vợ nạp thiệp, vị kia liền đối với gia lạnh lùng, xa cách. Dù đem mấy cái hồ mị tử tiến vào cũng không làm hần đổi sắc mặt. Thì tính sao, sự tình chủ tử nào đến phiên chúng ta nói.”

“Đúng vậy.”

“Niệm Thiều còn chưa tỉnh sao?”

“Niệm Thiều?”

“Thiếu gia cấp đứa nhỏ này sửa tên, vị kia tên có chữ thiều.”

“Gia chúng ta thật là cuồng đại a.”

“Cuồng đại? Người nói hồ đồ cái gì, nam nhân cùng nam nhân nào có cái gì cuồng đại? Đi xem được ngao xong chưa, nơi này ta giúp người xem trong chốc lát.”

“Đã biết, Lý thúc”, thanh âm trẻ tuổi cười hì hì đi.

Một lát sau, miệng ta bị đổ thuốc vào, ta còn không mở được mắt.

Đây là có chuyện gì?

Ta như thế nào không nhớ gì cả?

Ta là ai?

Ta nhớ rõ địa phương ta sinh hoạt có nhà cao tầng cùng ô tô, nhưng ta không nhớ được chính mình là ai, tên là gì?

Ta nhớ rõ nơi đó không có lão gia cùng nô tài nhưng lại không thể nhớ nổi nơi đó là nơi nào.

Ta biết phụ mẫu ta không có khả năng đem bán ta bởi buôn bán con người là phạm pháp. Nhưng ta không nhớ nổi cha mẹ ta là ai.

Ta còn nhớ rõ nơi đó không có người nói khẩu âm giống như hai người kia.

Ta nhớ chính mình là nam nhân, nhớ mình không thông minh cũng không nhất gan, yếu đuối, nhớ rõ khẩu âm của mình là “tiếng phổ thông”, nhớ rõ chữ viết của mình là “chữ giản tự”. Ngoài ra không nhớ nổi cái gì khác.

Ta không phải “Niệm Thiều”, không phải bán mình làm nam sủng.

Nhưng ta hiện tại là hần. Là ta vừa rồi nghe hai người kia nói chuyện, là ta uống được chưa xót, là ta toàn thân như nhũn ra, không mở mắt ra được, là ta....cái địa phương bí ẩn kia ẩn ẩn đau.

Này thuyết minh, ta là Niệm Thiều.

Ta cảm thấy thấp thỏm lo âu, một người ta cũng không biết, không biết nói ngôn ngữ của họ, thân phận lại là...nam sủng. Ta cảm thấy một ngày cũng không sống nổi. Về sau sẽ thế nào? Bị đánh chết? Giã đi bị đuổi ra ngoài làm khất cái? Hay là bị phát hiện ta không phải Niệm Thiều, bị coi như yêu nghiệt thiêu cháy?

Mơ mơ màng màng nghe hai người kia nói chuyện hai ngày liền, biết người trẻ tuổi kia gọi là A Bình, chuyên môn chiếu cố ta. Người lớn tuổi gọi là Lý thúc, vì ta bị bệnh nên bị phái tới hỗ trợ.

Trên người dần dần có khí lực, ta cũng mở mắt. Giường gỗ, gia cụ bằng gỗ, rèm che bằng tơ, phòng vô cùng đơn giản, bài trí cũng đơn giản không kém.

“Niệm Thiều công tử, người tỉnh?”, A Bình vừa mừng vừa sợ nói.

Ta gật đầu, mặc hần đem ta nâng dậy, uy ta uống chén cháo hoa, một bên nghe hần khuyên, “Niệm Thiều công tử, người nghĩ thông một chút, nhẫn nại mấy ngày dành được chút tiền, qua vài năm sẽ được thả ra, liền đổi địa phương sống, còn có thể cưới tức phụ, nối dõi tông đường.”

Ta chưa nói cái gì, trước khi học được khẩu âm của bọn hần, ta không dám mở miệng. Chỉ thùy hạ mi mắt, gật gật đầu.

Hần thấy ta đáp ứng, lại nói: “Đây là mệnh a, chúng ta chỉ là dân chúng bình thường bán mình vào phủ, hết thấy cũng không do mình làm chủ, đành phải nhẫn nại sống, chết tốt không bằng sống nhục. Người cũng không cần sợ hãi, gia trừ bỏ có thiếu nữ nữ còn vài cái tiểu thiếp, trong viện này còn sáu người cùng người giống nhau. Một tháng cũng không tới phiên người quá nhiều lần đâu.”

Ta cúi đầu thùy hạ ánh mắt.

“Thiếu nữ nữ bên kia, dù sao nam nữ khác nhau, các nàng sẽ không lại đây, xưa nay mặc kệ chuyện bên này. Người phải coi chừng lão gia, nếu bên này xảy ra chuyện gì hoặc là gia tại đây rơi vào mỹ sắc, lão gia sẽ phạt. Ngươi phải nhớ, trăm ngàn lần không cần ra khỏi viện, nếu chạm vào vị chủ tử nào, ngài sống không nổi đâu.”, hần tiếp tục nhắc nhở ta.

Ta gật đầu đáp ứng.

“Tại trong viện này, không thể đắc tội Cố công tử. Hần nguyên bản là công tử thế gia cùng chúng ta bất đồng. Đắc tội ai cũng tuyệt không thể đắc tội hần. Bất quá hần mỗi ngày chỉ đọc sách, vẽ tranh, đối với người đều thản nhiên cũng không phải người hay quản việc, cho nên chỉ cần không nháo đến trước mặt hần cũng sẽ không đắc tội hần. Vài người khác hoặc là gia từ tiểu quan quán mua về hoặc là con hát, không cần để ý đến họ.”

Ta tiếp tục gật đầu.

“Dựa theo trình tự vào cửa, trừ Cố công tử, ẩn theo trình tự kêu nhị công tử, tam công tử....đến lượt người kêu Thất công tử. Biết điều đó để dễ dàng thôi, người mệt mỏi rồi, nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi.”

Ta gật đầu, để hần giúp đỡ ta nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

Ta phải làm sao đây? Trốn đi? Ra sân còn sân, ta trốn đi đâu? Trốn được ra làm cái gì? Làm khất cái? Trốn bị truy đuổi, bị bắt lại rồi đánh chết sao?

Nghỉ ngơi vài ngày, thân thể dần dần tốt lên. Có lẽ hiếu kỳ, trừ bỏ vị Cố công tử kia, vài nam sủng đều đến xem qua ta. Bộ dáng bọn họ đều là loại nam thân nữ tướng, một bộ môi hồng răng trắng, thiên kiều bá mị. Nhưng lại trang điểm, màu sắc y phục cũng sắc sảo.

Ta nhìn qua gương, bộ dáng cũng được nhưng không giống bọn họ nữ khí.

Có lẽ ta luôn thùy hạ mi mắt cúi đầu không mở miệng nói chuyện, bọn họ không đến nữa. A Bình sau lưng luôn gọi họ là hồ mị tử, không phải không có nguyên nhân, xác thực họ cũng không giống nam nhân.

Ta thân thể tốt lên, cả ngày không có việc gì làm, cũng không dám đi ra viện, đụng phải ai ta cũng không biết chào hỏi như thế nào, lại càng không dám mở miệng nói chuyện.

A Bình nhìn ta thở dài, “Bọn họ tốt xấu còn có thể viết chữ đọc sách hoặc đánh đàn, xướng khúc không giống dân thường như chúng ta không biết chữ, không biết xướng khúc, ta bình thường còn có việc làm, người lại không có gì? Nếu không ta dạy cho người quy củ đi, tương lai vạn nhất đụng phải lão gia hoặc thiếu nữ thì người cũng biết hành lễ làm sao.”

Đúng là hợp ý ta, ta gật đầu.

Bất quá cũng chỉ nửa ngày là học xong.

Sau A Bình lại cho ta mấy bồn hoa nhượng ta chăm sóc, “Ta nhờ Lý thúc làm ra, trong phủ hẳn quản hoa viên, nhiều mấy bồn thiếu mấy bồn cũng không sao. Người bình thường chăm sóc chúng cũng có thể qua ngày.”

Ta gật đầu, “Cám ơn người, cũng cảm ơn Lý thúc”, ta dần học được một ít khẩu âm của họ nhưng nói nhiều vẫn không được.

A Bình nở nụ cười, “Lý thúc nói khi nào hẳn rảnh có thể đến chỉ người dưỡng hoa. Nếu tương lai người có thể dưỡng ra hoa quý cũng coi như có bản sự, tương lai có thể dựa vào mà kiếm sống. Lúc trước khi người bị bán vào phủ, cha mẹ người cũng cho Lý thúc chút ít cầu hẳn bình thường quan tâm người. Lý thúc cũng nói người là người thành thật nếu không hẳn cũng lừa gạt việc này a.”

Nguyên lai là vậy.

Cơm chiều chỉ có một chén cháo hoa cùng mấy khối điểm tâm, ta có chút nghi hoặc nhìn A Bình. Tuy rằng trong này ở như giam cầm nhưng bình thường thức ăn tốt lắm, cái gì cũng không thiếu.

A Bình nhìn ta thở dài, “Gia hỏi thăm biết thân thể người dưỡng tốt lắm, đêm nay sẽ lại đây....”

Cơ thể của ta lập tức cứng ngắc, nhất thời khẩu vị gì cũng không còn.

“Ăn đi, nếu cái gì cũng không ăn, được cũng không ngừng a....”

Ta ăn cơm mà không còn khẩu vị gì, A Bình lại mang mấy đại thùng thủy hầu hạ ta tắm rửa sau đó nhượng ta ở trong phòng chờ.

Thời điểm hẳn lui ra ngoài, ta nhìn không được bắt cánh tay hẳn, ta thật sự sợ hãi, sợ hãi đối diện với cái cục diện kia.

A Bình đẩy tay ta ra, thở dài “Nhẫn đi, nhẫn liền qua, đây là số mệnh a”, sau đó đi ra ngoài đóng cửa.

Ta không biết mình ngồi trong bao lâu, thiếu gia kia tới rồi, bên ngoài gian phòng đang cho người hầu hạ hẳn tắm rửa, sau cho người lui xuống mới tiến vào phòng.

Đi đến ngồi bên ta, đem ta ôm lên đùi, chưa nói cái gì liền hôn miệng ta mang theo một cỗ mùi rượu.

Thân thủ đi đến vạt áo ta, tại trước ngực ta nhu niết, ta cả người run lên, hẳn liền nở nụ cười, càng nhu niết lợi hại hơn, tay kia lại lần mò tới thân dưới ta.

Ta toàn thân bắt đầu nóng lên, vội vàng nhắm mắt lại, cắn chặt môi, không nghĩ phát ra một âm thanh nào. Nguyên bản tôn nghiêm đã không còn, thân phận của ta không giống A Bình có thể dùng hai tay nuôi sống bản thân mình, thậm chí không có khả năng thẳng lưng mà sống. Ta chỉ có thể bảo vệ tốt tình mạng mình, chỉ có thể nghĩ biện pháp sống sót.

Ta rất nhanh tại trong tay hấn bắn ra, sau đó bị hấn đặt trên giường, hấn một bên cắn ta, một bên thâm nhập nơi chưa ai nhìn kia, không biết còn đồ cái gì. Lộng trong chốc lát, liền đỉnh tiến vào.

Ta kêu ra tiếng, đau quá.

Hấn trấn an ta một lát, hạ thân tiếp tục từ từ tiến vào, mở miệng trêu đùa, “Đừng cắn môi, ta muốn nghe tiếng kêu của người.”

Sau đó cả một đêm, từ trên giường xuống dưới giường, từ trên giường đến trên bàn, hấn nhượng ta bày ra đủ loại tư thế khuất nhục, nhượng ra kêu ra tiếng thậm chí nhượng ta khóc....mới thỏa mãn dục vọng.

Cũng không như ta tưởng tượng xuất huyết nhiều, cũng không phải không thoải mái nhưng vẫn đau.

Cái này giống như khổ hình nhấm vào tôn nghiêm.

Sau đó khi trời mờ sáng, hấn ôm ta vào trong lòng vừa ôm lại thân, sau đó ôm ta ngủ.

Sau, ta nằm trên giường hai ngày thân thể mới dần khỏe lại.

2. Chương 2

Ta càng ngày càng ít nói chuyện. Trừ bỏ thiếu gia mỗi tháng đến một hai buổi tối, cùng một hai ngày tính dưỡng thân thể, ta đều dưỡng hoa cùng phơi nắng ngắm người qua ngày, chưa bao giờ bước ra khỏi cửa.

Hơn nữa chỉ khi mặt trời sắp lặn xuống núi ta mới đứng bên cửa sổ, ta không muốn gặp người cũng không muốn mở miệng nói chuyện thậm chí không muốn thấy ánh sáng dương quang tươi đẹp chói mắt kia. Kia là đại biểu cho quang minh cùng tương lai tươi đẹp, ta không hề muốn tiếp xúc. Ngược lại càng thích tịch dương cùng đêm tối. Và thích ngày mưa.

Nếu ngày mưa, trong viện một người cũng không có, ta sẽ đứng bên cửa sổ ngắm người nữa ngày.

Nhìn không thấy tương lai cũng không thấy có hi vọng gì, ta bắt quá chỉ là đang “sống” mà thôi.

Bởi vì ta chăm sóc hoa kiên nhẫn và cẩn thận, khi rồi rãi, Lý thúc liền tận tâm dạy ta cách trồng hoa. Ước chừng nửa năm sau, ta dưỡng đệ nhất lan mỹ nhân đã nở hoa.

Thời điểm thiếu gia tới nhìn thấy, ngày hôm sau liền cầm đi, nghe nói là đưa cho Cố công tử.

Tuy rằng không hỏi tự lấy nhưng hết thấy nơi này, bao gồm chính ta, không phải đều thuộc về hấn sao? Hơn nữa ta thích trồng hoa, thích nhìn nó từ một mầm non dần trưởng thành, sau đó nở hoa nhưng không cố chấp phải có nó. Loại vẻ đẹp tự nhiên này, thời điểm nói sinh trưởng, sức sống đó so với đóa hoa còn đẹp hơn. Ta là người trồng hoa nhưng không phải người thích ngắm hoa.

Cách hai ngày, A Yên vẽ mặt đau lòng cầm một gốc hoa lại đây, “Cố công tử không biết tức giận cái gì nhưng lại đem hoa ném đi.”

Ta gạt đầu, tiếp nhận chậu hoa kia, một lần nữa trồng lại.

“Cái gì a, công tử tân tân khổ khổ dưỡng lâu như vậy, nói lấy liền lấy, lấy đi lại không dưỡng hảo....”, A Bình tiếp tục than thở.

Ta không nói gì. Biết A Bình chỉ là lăm mồm, cũng không đến mức gây ra họa. Hơn nữa hấn nói nhiều như vậy cũng khiến cho căn phòng bớt yên ắng, khiến cho tuyệt vọng cùng bất lực của ta cũng không còn hiện rõ.

Kia hoa chung quy là cứu sống được. Sau khi nở hoa lại bị thiếu gia lấy đi cho Cố công tử. Ta vẫn không nói gì.

Vị Cố công tử kia, ta thấy hấn từ rất xa trong sân. Thoạt nhìn khí chất tốt lắm, thanh nhã như trúc, ăn mặc như văn nhân bình thường, trên mặt luôn thản nhiên. Hấn ở tại phòng lớn nhất, có bốn người hầu hạ

giống như từng đọc sách, ngay cả danh tự cùng người khác cũng bắt đồng, cái gì Thị Mặc, Thư Hương linh tinh.

Nhưng là, hắn vẫn là một nam sủng. Nguyên nhân hắn bắt đồng là vì hắn là người đọc sách, hắn phẩm cách bắt đồng, giam hắn trong lồng sắt cũng vì thấy bắt đồng mới có vẻ hết sức đáng buồn.

Nếu vị thiếu gia kia thật sự yêu thích hắn như thế nào có thể đem hắn cùng con hát, tiểu quan, bình dân như ta ở chung?

Nhưng là trong mắt trong miệng A Bình, thiếu gia thực thương hắn.

“Gia chúng ta đối với Cố công tử thật tốt, lại mua rất nhiều thứ đưa qua a.”

“Nghe nói gia cấp Cố công tử y phục mới, gần đây lại dùng thiên kim mua hương mặc, viết chữ sẽ có mùi thơm a.”

“Gia dẫn theo Cố công tử ra ngoài đạp thanh a.”

“Cố công tử bị cảm, gia hai ngày nay không ngừng chiếu cố hắn.”

“....”

Này nam nhân một bộ dáng yêu say đắm, rốt cục làm cho ai xem?

Thời điểm hắn cùng ta trên giường nhiệt tình vô cùng, không chút miễn cưỡng, nói miễn cưỡng phải là ta a. Ta đoán tại trên người khác cũng không kém nhiều lắm, bất quá người khác ước chừng phối hợp với hắn.

Tình cùng dục có thể tách ra, điều này ta tin tưởng.

Nhưng thâm tình...đặc biệt buồn nôn a, lấy lòng, chỉ là hành động bên ngoài, thật giả dối.

Bất quá Cố công tử cùng thiếu gia giống nhau, người đọc sách đại khái tâm tư không giống, chẳng phải dễ dàng thấy rõ. Ai biết bọn họ qua lại thế nào?

So với bọn họ, ta càng thích xem người khác. Bởi vì xuất thân thấp hèn cho nên bọn họ vui vầy tức giận đều tùy ý, có một cỗ hơi thở phổ phướng. Ta như đang xem diễn, nhìn họ trong sân đi tới đi lui. Vẫn bảo trì khoảng cách an toàn, nhìn bọn họ sảo, nháo, cười, khi cao hứng còn xướng một đoạn.

Có một ngày có chuyện xảy ra.

Quản gia đem chúng ta tụ tập cùng một chỗ, nói ngũ công tử cùng một nha đầu thông dâm, bị bắt gian. Sau đó tại trước mặt chúng ta, hắn bị tươi sống đánh chết. Tại đây gần một năm, ta cũng không nhớ rõ tên của bọn họ cũng không có nói qua một câu. Tại thời điểm hắn bị đánh chết, ta rốt cục biết hắn gọi là Lâm Lang, một cái tên đầy nữ khí. Lâm Lang a, xuất thân là con hát, nguyên lai cũng thích nữ nhân.

Nguyên lai bọn họ cũng không phải ai cũng tình nguyện ở trong này làm nam sủng. Ta tự nhiên ý thức được điểm này.

Cố công tử là người đầu tiên phát tay áo rời đi, quản gia kia hừ một tiếng lại chung quy không dám nói tiếng ngăn trở.

Chỉ còn lại chúng ta nhìn người kia bị đánh cho huyết nhục mơ hồ, dần dần không còn sinh khí.

Ta về phòng liền phun ra, A Bình sắc mặt cũng trắng bệch.

Thiếu gia không có xuất hiện, ta còn nhớ rõ đã thấy hắn trong sân hướng thiếu gia làm nũng. Sinh mệnh trôi đi thật sự dễ dàng, người đã chết nhưng vị quản gia kia vẫn mang vẻ mặt khinh thường phỉ nhổ thi thể, không có chút...thương hại cùng với giết người mà thấy tội lỗi.

Bọn họ không coi trùng sinh mệnh cũng không sợ hãi tử vong.

Chỉ một tờ khế ước bán mình mà gia tộc này có thể tùy ý quyết định sinh tử của chúng ta. Một màn lãnh khốc này nhượng ta nhìn rõ ta đến tột cùng là đang sinh hoạt trong cái dạng thể giới gì.

Lâm Lang, tiếng kêu thảm thiết của hắn hòa cùng bộ dáng một mảnh huyết nhục như ở trước mắt ta, ta sợ hãi, A Bình cũng sợ hãi, hắn phải ở lại trong phòng ta, có như vậy hai người mới ngủ được,

Thăng đến thiếu gia lại tới, A Bình mới trở về phòng hẩn ngủ.

“Mấy ngày nay, hạ nhân kia luôn ngủ trong phòng người.”

Ta gật đầu.

“Có phải hay không bị sợ hãi?”

“Ân”.

Hắn ôm sát ta, “Không cần sợ, ta ở đây a. Người là người biết an phận, sẽ không phạm việc như vậy cho nên không cần sợ hãi.”

Thân thể hắn cường tráng ấm áp, ôm ấp như vậy xác thực mê người. Nhưng là nghĩ đến Lâm Lang, tâm lại cảm thấy càng lạnh.

Ta thân thủ nắm eo hắn, vùi vào lòng hắn, tại đây ban đêm, tạm thời hưởng thụ nhiệt độ cơ thể cùng ôm ấp.

Hắn nhẹ giọng nở nụ cười, tại bên tai nói: “Gia thích nhất nhìn bộ dáng không cam lòng lại không muốn nhả nài của người, quả là một phen phong tình khác a. Cũng thích người hiện tại ngoan ngoãn. Gia thật thương người.”

Ta nhắm mắt lại, chôn sâu trong lòng hắn. Hắn hôn ta vài cái, ôm ta ngủ, ta rất nhanh tại ấm áp này đi vào giấc ngủ.

Phê phán hoặc đánh giá đều không có ý nghĩa, ta chỉ cần thanh tĩnh là đủ.

Thời điểm quá niên, thiếu gia tự nhiên là cùng lão gia, thiếu nữ nãi nãi cùng nhau sum vầy. Chúng ta, những người này, không có nhà. Có lẽ bởi vì Cố công tử quá mức đặc thù, vài người khác không tự giác liên hợp cùng nhau, bình thường cùng nhau ngoạn nháo, hiện tại cũng cùng nhau quá niên.

Bọn họ cũng cho người mời ta. Ta không đi.

Không phải xem thường bọn họ, đồng dạng thân phận ai xem thường ai a.

Ta không nghĩ gần họ, không muốn biết họ, không muốn người khác hiểu, không muốn bị vây quanh với những người có cùng thân phận.

Ta không thích sự vui vẻ tựa như khói mây này, bởi vì khói mây tan hết cô độc, bàng hoàng sẽ càng rõ ràng.

A Bình hiển nhiên là hiểu lầm, cho ta là không quen nhìn thấy họ, ngược lại đồng ý với hành động của ta.

Chúng ta hai người cùng nhau ăn cơm tất niên, uống một chút rượu trái cây. Ta tắm rửa ngủ sớm, không thức đêm. Không có gì đáng giá để ta chờ, vô luận là quá khứ hay tương lai.

Ngày đầu năm, Cố công tử lại đến phòng ta. Hắn một lượt đánh giá ta cùng hoa thủy tiên trong phòng, ngồi xuống nhìn A Bình vì hắn pha trà, nhú nhú mày không có ý định dùng.

Ta uống một ngụm trà nóng, lắng lặng chờ hắn nói ý đồ đến.

“Thủy tiên này là do người dưỡng?”

Ta gật đầu.

“Dưỡng không sai. Hai chu mỹ nhân lan cũng là người dưỡng?”

Kỳ thật là cùng một cây, bất quá ta cũng không phản bác, vẫn gật đầu.

“Xem ra người thực thích yên tĩnh. Người biết chữ sao?”

Ta lắc đầu, nghi hoặc hắn vì cái gì hỏi vậy.

“Muốn học không?”

Ta giương mắt nhìn hấn, lần đầu tiên thực sự đánh giá hấn, hấn thực anh tuấn, nho nhã, vừa thấy đã biết hấn là thượng nhân chi nhân cùng chúng ta thực bất đồng. Sắc mặt hấn vẫn thản nhiên, nhìn ta chờ câu trả lời.

Ta gật đầu. Nhận thức chữ luôn có lợi, về sau nếu có thể đi ra ngoài cũng không dễ dàng bị lừa.

“Ngày mai, buổi sáng đến chỗ ta.”

Ta lại gật đầu.

Hấn nhìn ta vài lần, không nói gì nữa, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Ta cầm một gốc thủy tiên hướng về phía hạ nhân đi theo hấn, hấn khẽ gật đầu, ý bảo hấn nhận lấy. Sau đó hướng ta gật đầu, liền li khai.

3. Chương 3

Ngày hôm sau, ta lần đầu tiên ra khỏi cửa phòng. Sáng sớm dương quang nhưng ta cảm thấy không thích ứng.

Đến nơi Cổ công tử, sau khi thông báo, nhận được cho phép ta mới vào cửa. Hấn dạy ta nhận thức mười chữ, lại dạy ta cầm bút như thế nào, sau đó cho ta tự mình luyện tập. Cũng rất tùy ý.

Ta nguyên bản căng thẳng, tâm cũng có chút buông xuống, thật sự tập trung viết mười chữ kia. Chữ phồn thể nét thật nhiều nhưng vì ta biết chữ giản thể nên có thể đại khái đoán ra vài chữ này nên cũng không quá khó khăn.

Bất tri bất giác cũng quá trưa, thẳng đến khi hạ nhân thỉnh hấn dùng cơm trưa còn nói thiếu gia sẽ tới dùng cơm chung, ta mới đi ra, yên lặng trở về phòng mình.

Chăm sóc hoa cỏ, dùng nhánh cây viết trên bùn những chữ kia.

Cũng không phải biết chữ có thể thay đổi vận mệnh chính mình, nhìn Cổ công tử sẽ biết, tại đây thân phận thấp, có học vấn cũng không dùng được.

Nhưng là biết chữ nhượng lòng ta vui sướng giống như một loại hy vọng. Tại địa phương lạnh lẽo đầy tuyệt vọng này có thể nhượng ta có động lực tiếp tục sống. Thậm chí có một tia hi vọng tương lai thoát khỏi vận mệnh này.

Trong viện có gió thổi cỏ lay gì, thiếu gia đều sẽ biết.

“Người gần đây học chữ?”

“Ân”.

“Thích không?”

“Ân”.

“Thật là hiếu học, ta cho người đem cho người ít giấy và mực đến.”

“Cám ơn gia”, ta thấp giọng nói.

Hấn nở nụ cười, nâng cầm ta lên nhìn chăm chăm, “Người vẫn không nói gì ta sẽ nghĩ người cầm điếu a.”, tại ngoài miệng ta hôn trong chốc lát, “Cái miệng nhỏ nhắn thật ngọt, thanh âm cũng dễ nghe như thế nào lại không thích nói đâu.”

Ta thùy hạ ánh mắt, hai tay đặt trước ngực hấn.

Hấn ha ha cười buông tha ta, đem ta ôm sát, “Không thích nói liền thôi, gia cũng thích người ngoan ngoan, giống thỏ con.”

Ta nhắm hai mắt lại, trên giường cần nhẫn nại chịu khổ nhưng nhượng ta cảm thấy thoải mái bộ phận kia. Nhưng sau cuộc nói chuyện nhượng ta cảm thấy không thích hợp, không nghĩ ứng phó nên chờ hần nhanh nhanh ngủ. Chỗ tốt duy nhất là hần thích ôm ta ngủ mà ta thích nhiệt độ cơ thể cùng cái ôm chặt chẽ. Như vậy về đêm, ta có thể ngủ thật ngon.

“Người học rất nhanh, trước kia chưa từng học qua sao?”, Cố công tử tìm tòi nghiên cứu nhìn ta.

“Ân”.

“Người thực thông minh. Bất quá chữ viết còn xấu, ta cho người quyển bảng chữ mẫu, người cầm rồi chính mình luyện tập đi.”

“Hảo”.

“Người có giấy và bút mực chưa, ta đây dạy người nhận thức sau, người trở về phòng mình chậm rãi luyện tập đi, không cần đợi ở chỗ ta.”

“Dạ”.

Nhận thức hết chữ, ta cầm bảng chữ mẫu trở về phòng mình, A Bình lại gần, “Công tử, người hôm nay muốn viết chữ?”

“Ân”, ta gật đầu.

“Cố công tử luôn không quan tâm ai, người nói hần vì sao muốn dạy người biết chữ?”

“Ta cũng không biết”, ta cũng không phải không nghĩ ngợi.

“Có thể hay không là gia muốn cho người biết chữ cho nên nhượng cố công tử dạy người?”

Không giống. Y theo tính tình Cố công tử, thiếu gia chỉ sợ không ra lệnh được hần. Hơn nữa, ta là nam sủng của thiếu gia.

Ta lắc đầu, “Người muốn học sao? Ta dạy người.”

“Ta biết tên của chính mình, biết được vài con số là đủ rồi”, hần nhếch môi nói, “Trước kia cũng có người dạy ta một chút nhưng là ta quá ngốc không nhớ được. Người hảo hảo học đi, nếu tương lai có thể đi ra ngoài, có lẽ sẽ dùng đến?”

Ta gật đầu, im lặng luyện chữ.

Thời gian chăm sóc hoa cỏ ta đều dùng để luyện chữ. Cuối cùng thoát khỏi những ngày ngắn ngủi, nửa sống nửa chết. Tinh thần cũng tốt hơn nhiều. Tuy rằng xa vời, thậm chí căn bản không có mục tiêu xác định nhưng một ngày nào đó ta có thể có năng lực rời khỏi nhà giam này đi.

Ở nơi nào đó, làm một việc gì đó. Cuối cùng ta vẫn mơ hồ thấy được một chút hy vọng.

Thân thể xích lõa bị thiếu gia ôm trên đùi, làm xong hần không lên giường ngủ lại ôm ta ngồi xuống cạnh bàn học, “Nhượng ta xem chữ người viết đi.”

Ta có chút quần bách kẹp chặt chân, sau đó đem chữ ta viết cho hần xem.

Hần cười hôn hôn ta, cánh tay đặt trên lưng ta, thuận miệng bình luận chữ ta viết, cho ta một ít đề nghị. Sau đó đem ta đặt ta trên bàn học, tại nơi ta viết chữ, bắt đầu đợt thứ hai.... Hần tựa hồ so với dĩ vãng càng thêm hưng phấn cùng tùy ý....

Ta nghĩ ta hiểu được.

Nếu ta không có đoán sai.

Thiếu gia mua ta vào phủ là vì ta giống Cố công tử.

Hần đối ta muốn làm gì thì làm vì phát tiết hần không thể trên người Cố công tử tận tình phát tiết dục vọng.

Cổ công tử dạy ta đọc sách viết tự, là đem ta giống như quân cờ khi chơi cờ với thiếu gia, hoặc là, muốn nhượng ta càng giống hần một chút, co lẽ vì trốn tránh thiếu gia, co lẽ chỉ là hần rảnh.

Mà sau khi ta cùng Cổ công tử học viết chữ, thiếu gia rõ ràng đối với ta có dự vọng lớn hơn.

Ta biết ta đoán không phải là không chính xác.

Nhưng vậy thì đã sao, vì học được chữ viết và cách đọc, ta nguyện ý trả giá bằng thân thể.

Lúc trước ta không chút do dự đáp ứng cùng Cổ công tử học tập, ngay cả nguyên nhân cũng không hỏi. Bởi ta thấy hần đối với ta khinh thị, kia không phải nhằm vào ta mà là giống như người ở trên đối với hạ nhân khinh thị. Ta không được hần để vào mắt cho nên ta không lo lắng hần có ý hại ta. Ta với hần mà nói, ngay cả chu mỹ nhân lan ta dường cũng không bằng, hần như thế nào đối với ta dùng tâm kế.

Nếu đã trả giá, ta liền thực yên tâm mà học tập. Xác thực ta không thích thơ bởi vì ta không thể đọc thành tiếng.

“Vì cái gì không thích đọc thơ, tình nguyện im lặng sao?”, Cổ công tử hỏi ta.

Bởi vì ngôn ngữ có ma lực. Nói chuyện nhiều, chẳng sợ không thích cũng sẽ trở nên quen thuộc. Thanh âm lơ đãng trong không gian lộ ra rất nhiều tin tức như thái độ, tính cách, thân phận.... Nhược dựa vào thái độ chân thật của ta đối với hần, giọng ta sẽ cứng nhắc mà lạnh nhạt, không tình cảm. Nhưng ta không nghĩ lộ ra điểm này. Ít nhất ta cảm thấy, tại hần xem ra, ta đối với hần phải là mang ơn và nhiệt tình. Nhưng ta không có. Ta không hy vọng hần hay ai khác biết được điểm này.

Ta cúi đầu không đáp lại.

Hần có chút mất hứng, “Thôi, về sau cũng không cần mặc tả, ta cũng không có thời gian xem. Chỉ cần chính ngươi cảm thấy đã học đủ là được.”

Ta gật đầu.

Hần nhìn chằm chằm ta trong chốc lát, mới mở miệng nói: “Bài học vỡ lòng của người đã hoàn thành, về sau ngươi muốn học cái gì? Thi từ hay tứ thư ngũ kinh?”

Ta không niệm thi vì sợ hoài nghi. Với thân phận này, ta chán ghét nhìn thi từ miêu tả phong cảnh cùng thế gian tốt đẹp thế nào.

Nhưng tứ thư ngũ kinh với ta cũng không có tác dụng gì, thân phận này đã định cả cuộc đời ta không có cơ hội tham gia khoa cử. Như vậy tứ thư ngũ kinh còn tác dụng sao? Có thể cho ta biết phương thức tư duy của người đọc sách thế giới này?

Ánh mắt ta thoáng nhìn qua giá sách, thấy được quyển “Luật pháp”. Ân, ta muốn học cái này. Tương lai nếu đi ra ngoài, mua phòng ở, mua ruộng đất, làm mua bán nhỏ đều cần kẻ ước, làm sao không hiểu được phép luật chứ. Nếu cùng người khác tranh chấp đưa lên quan, cũng phải có lợi thế tranh chấp.

Ta ở đây là người không có gốc gác, không có thân nhân bằng hữu. Tương lai nếu có thể đi ra ngoài, càng tránh xa những người nhận thức ta. Nếu ta xảy ra chuyện, ai là người có thể giúp ta? Ai có thể bảo đảm cho ta? Không ai hết.

Trên đời này không có một người như thế.

Ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Ta nghĩ học luật pháp”, ta nhẹ giọng nói.

“Luật pháp?”, Cổ công tử kinh ngạc nhìn ta, “Học cái kia làm gì?”

Ta cúi đầu không nói.

Hần cau mày nhìn ta trong chốc lát, sau đó cầm cuốn Luật Pháp kia đưa cho ta, “Dù sao ngươi đã nhận thức đại bộ phận chữ thường dùng, quyển sách này ngươi cầm về đọc đi.”

“Cám ơn”, ta nhận sách, cáo từ ly khai.

Loáng thoáng nghe được Thư Hương bên người Cố công tử oán giận ta không biết tốt xấu.

Ta chỉ là cầm cuốn pháp luật kia, yên lặng trở về phòng mình.

Sau khi đem cuốn sách pháp luật đưa ta, Cố công tử tựa như mất hứng thú dạy ta. Ta cũng liền khôi phục thói quen không ra khỏi cửa, mỗi ngày trừ bỏ chăm hoa chính là luyện tự.

Biết chữ luôn có chỗ tốt, trong viện có vài hạ nhân đến nhờ A Bình nói ta viết thư nhà họ. Ta nghĩ nếu có thể đi ra ngoài, nếu ta không tìm thấy việc làm ít nhất có thể mở sạp, giúp người khác viết thư hoặc đơn kiện. Hiểu được luật pháp, viết vài đơn kiện hẳn là không có vấn đề.

4. Chương 4

Buổi tối ta nằm mơ, mơ thấy bị quỷ đè.

Giấy dựa tỉnh lại, phát hiện quả thật có người đè ta. Ta hoảng sợ muốn kêu ra tiếng, lại bị hấn bịt kín miệng.

“Đừng kêu, là ta. Ta buông ra nhưng ngươi không được kêu a. Ngươi cũng biết để người biết ta nửa đêm ở trong phòng ngươi, đối với ta và người đều không có lợi.”

Ít nhất biết là người không phải quỷ, ta gật đầu. Hấn liền buông tay ra.

“Ngươi là ai?”

“Còn không nghe ra thanh âm của ta sao? Ta là Kì Ngọc.”

Kì ngọc... Ta suy nghĩ, “Nhị công tử?”

“Hi hi, là ta.”

“Ngươi... có chuyện gì?”, ta có chút khấn trương, khuya khoắt bị nhân gia thượng giường như thế nào không khấn trương. Nhất là một người ta không quen biết.

“Không có gì, chính là muốn cùng ngươi tâm sự suốt đêm.”

“Nói cái gì?”

“Tùy tiện, ngươi đừng khấn trương nha. Ta quan sát ngươi đã hơn một năm, phát hiện thật là người có ý tứ mới quyết định tới a.”

“....”

“Thiếu gia mỗi lần đến phòng ngươi, ngươi luôn nằm một hai ngày. Có phải hay không chưa quen chuyện đó? Còn cảm thấy không thoải mái? Đau? Không có biện pháp hảo hảo hưởng thụ đi.”

Ta nhú mi, thấp giọng hỏi hấn, “Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

“Ta có thể dạy ngươi mật pháp của thanh lâu để khi làm sự tình kia ngươi không cảm thấy đau nữa, còn có thể cảm thấy thoải mái vô cùng, thế nào?”

Cái loại đau đớn này nhượng ta mỗi lần đều khấn trương sợ hãi, thân thể cứng ngắc, sau đó cũng là khó chịu. Nếu không có đau đớn, chỉ hưởng thụ khoái lạc đương nhiên hảo.

“Ngươi vì cái gì nguyện ý giúp ta?”

Hấn thân thủ niết môn ta vài cái, cười hi hi nói: “Chỉ cần không phải ngày ngươi phải bồi thiếu gia, theo bồi ta là được.”

“Không có khả năng”, ta một ngụm từ chối. Thiếu gia mỗi tháng chỉ có hai, ba ngày, ta không có khả năng vì giảm bớt hai ba ngày thống khổ cấp thân thể chính mình gia tăng vô hạn gánh nặng.

“Thật sự không được? Không cần nhắc lại.”

“Không được. Người trở về đi.”

“Kia nếu thêm một điều kiện nữa, ta dạy cho người luyện võ thì sao?”

“Luyện võ?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ người không thấy kì quái sao? Ta ở phía sau, có thể không kinh động ai, không kinh động A Bình đi vào giường người. Ta điểm huyết a.”

“Điểm huyết?”

“Chính là một điểm xuống, có thể làm người miên man vài giờ, gọi thể nào cũng không tỉnh.”

Nếu thật sự học được cái này, như vậy ta liền càng dễ dàng đi ra ngoài? Đi ra ngoài ta cũng có năng lực tự bảo vệ mình. Không đến mức đụng phải ác bá thổ phỉ một chút năng lực chống cự cũng không có.

Nhưng điều kiện hần đưa nhượng ta có chút do dự.

“Như thế nào, ta nghe nói thời điểm Cố công tử muốn dạy người nhận thức tự người liền không do dự đáp ứng.”

“....”

“Bởi vì ta xuất thân thanh lâu cho nên người không tin, xem thường ta”, hần cười lạnh hỏi.

“Không phải”.

“Vậy vì cái gì?”

“....Hần không có đem ta để vào mắt.”

“Cái gì?”

“Cố công tử....hần không xem trọng ta. Cho nên ta yên tâm cùng hần học nhận thức tự.”

Hần nghĩ nghĩ, nở nụ cười, “Người a, vô thanh vô tức lại thật thông minh”.

“...”, ta chỉ nhất gan cho nên cẩn thận.

“Người nếu không tin lời ta nói, hiện tại ta liền dạy người.”

“Vì sao dạy ta?”, chỉ vì dục vọng? Ta cũng không tin tưởng.

“Được rồi, ta đây liền ăn ngay nói thật. Môn công phu này chỉ có thể hai người luyện, ta một người sờ soạng nhiều năm, tiến triển rất chậm, cho nên chỉ có thể tìm người giúp đỡ.”

“Vì cái gì lại là ta?”, những người đó với hần càng quen thuộc, ta ngay cả nói cũng chưa từng nói với hần, người hầu hạ hần so với ta cũng mạnh hơn đi.

“Bởi vì người không thích nói chuyện, ta cảm thấy người có thể giữ bí mật, hơn nữa ta xem người thuận mắt. Ta quan sát người đã hơn một năm mới ra quyết định này”, hần giọng điệu chân thật nói.

“....Được rồi”, dù sao ta cũng không tổn thất gì.

Hần nở nụ cười, hôn ta một cái liền xoắn chặt lên, bắt đầu thoát quần áo ta.

“Người làm gì?”, ta đè lại tay hần, có chút căm tức.

“Môn công phu này ta vốn là đi theo một thanh lâu tu sĩ ta môn học tập, tên là song tu thuật. Đương nhiên là luyện ở trên giường rồi. Ta sẽ không lừa gạt người.”

Ta bán tín bán nghi, nếu hần gạt ta cũng chỉ chiếm tiện nghi của ta một lần. Nghĩ như vậy, ta liền buông lỏng chân tay, mặc hần làm.

...Xác thực không đau, hơn nữa so với trên giường cùng thiếu gia thư thái hơn nhiều....Hắn là do ta chân chính hưởng thụ chuyện phòng the đến cực đại sung sướng... Thân thể tựa hồ trở nên phóng đảng....

“Thế nào? Không lừa ngươi đi?”

Theo góc độ ta không đau cùng hưởng thụ mà nói, hắn xác thực không lừa ta, “Ngươi nói dạy ta học võ cùng điểm huyết”.

Hắn thân thủ tại phía dưới rón ta nhấn một cái, “Nói này có cảm thấy nóng không?”

Ta gật đầu.

“Cái này đúng rồi. Sau khi luyện một thời gian, ngươi sẽ cảm thấy thân thể biến nhẹ, khí lực lớn hơn. Khi đó ta sẽ dạy ngươi điểm huyết, với khí lực hiện tại của ngươi, ta dạy ngươi điểm huyết cũng không dùng được a.”

Vô luận có phải thật không, ta cũng không có lựa chọn, ta chỉ có thể bắt lấy mỗi một cơ hội có được. Cho nên, ta chỉ có thể tin hắn.

Hắn cười hì hì ôm ta, tay không ngừng vuốt ve cơ thể ta, “Da ngươi thật mềm a”.

“Nếu luyện xong rồi, ngươi về đi thôi”, ta có chút không kiên nhẫn nói.

“Không vội, chúng ta lại đến một lần nữa, thế nào?”

“Cái gì?”, thân thể xác thực không giống bình thường mỗi một không chịu nổi nhưng ta sẽ thế nào nếu thêm lần nữa?

“Môn công phu này làm càng nhiều càng có lợi, hơn nữa làm xong cũng không mệt mỏi”, miệng hắn tiếp tục khuyên bảo ta, thực tế cũng đã tiến vào trong cơ thể ta trừu sát liên tục, ta cũng bị hắn dẫn vào tình dục....Người trong thanh lâu quả nhiên lợi hại, khó trách làm nhiều người bỏ mặc thê thiếp, ở bên trong lưu luyến đến chết a.

Nhưng ta càng thích ôm ấp của hắn, thân thể hắn đã hoàn toàn nẩy nở cùng thân thể thiếu niên của ta bất đồng, vai hắn rộng, thân hình cao lớn. Bình thường dưới lớp quần áo thật khó tưởng tượng ra, hiện tại quang minh, có loại cảm giác vững trãi.

Hắn không phải thiếu gia cho nên ta không cần phải nhẫn nại ứng phó, chỉ cần hảo hảo hưởng thụ ôm ấp này.

“Vẫn là một tiểu hài tử a”, hắn thấy ta lui vào trong lòng hắn, vô cùng thân thiết hôn hôn mũi ta, “Được rồi, ca ca ôm ngươi trong chốc lát, chờ ngươi ngủ, ca ca mới trở về”, sau đó song chưởng ôm ta, lại đắp chăn cho ta.

“Àn”.

“Ngươi a, vừa rồi cùng ta cò kè mặc cả còn một đáng tiểu đại nhân”, hắn cắn môi ta, thân ta đến nỗi ta thở không nổi mới buông ra, “Ngoan, ngủ đi”.

Ta gọi lên khoe môi, có lẽ bởi vì trước khi ngủ có người ôm cho nên tâm tư có vài phần sung sướng. Nhắm mắt lại, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

5. Chương 5

Buổi sáng tỉnh lại, phát hiện trên người cùng sàng đan đã được lau khô, cửa sổ mở ra một khung nên trong phòng cũng không có hương vị tình dục.

Kì Ngọc coi như cẩn thận.

Ta tắm rửa, bởi vì thói quen vệ sinh khó hiểu, ta vẫn kiên trì tắm rửa mỗi ngày vào buổi sáng cho nên cũng không có người khả nghi. Mở cửa sổ cho thông thoáng, thẳng đến khi không khí trong phòng trở nên thoáng mát.

Sau đó ta bình tĩnh ăn điểm tâm, chơi hoa rồi luyện chữ.

Ta phát hiện mình không có bất cứ cảm xúc nào, không có chột dạ hoặc mặc cảm tội lỗi, tựa như qua đêm như bình thường. Ý niệm này chỉ chợt lóe rồi thôi. Ban ngày tiếp tục cuộc sống bình lặng, buổi tối lại kích tình bắn ra bốn phía, sau đó trong lồng ngực ấm áp đi vào giấc ngủ.

Trước kia chất lượng giấc ngủ của ta không tốt lắm, bởi ban ngày quá thanh nhàn nên buổi tối khó đi vào giấc ngủ, nếu miên man suy nghĩ cũng không biết nghĩ cái gì. Chỉ có vài buổi tối thiếu gia đến, ta sẽ bởi vì mệt mỏi mà ngủ đặc biệt ngon.

Nhưng hiện tại, ta mỗi đêm đều ngủ thật ngon. Kì Ngọc thật cẩn thận, hẩn mang sàng đang đến nên không để dịch thể gì lưu lại, thời điểm rời đi sẽ mở hai phiến cửa sổ. Nhưng hẩn bởi vì buổi tối cùng ta hòa hợp, ban ngày lúc ta bên cửa sổ phơi nắng hoặc chăm sóc hoa, ánh mắt hẩn luôn lướt qua, nhìn thật câu nhân nhượng A Bình nhìn thấy, không khỏi bên tai ta nhắc lên một tiếng “hồ mị tử”.

Cảm tình ta không trông cậy vào. Có thể có một cái ôm ấm áp an toàn đi vào giấc ngủ đã nhượng ta cảm thấy chất lượng sinh hoạt đề cao một khoảng lớn. Nhất là chuyện có thể luyện võ, ta xác thực nhận thấy được thân thể ngày càng khỏe mạnh, điều này thật không thể tốt hơn.

Ta ở nơi này qua năm thứ hai cùng năm trước như nhau, cùng A Bình yên ổn ăn cơm tất niên. Buổi tối Kì Ngọc vẫn đến đây. Ta không nghĩ buổi tối hôm nay hẩn sẽ đến, vì đêm giao thừa, trong viện nhiều người như vậy, thực có khả năng có người gác đêm.

“Không nghĩ ta sẽ lại đây? Yên tâm đi, hiện tại ta luyện công cũng có chút thành tựu, tuyệt đối sẽ không để người phát hiện”, hẩn vẫn cười hì hì, tiến vào trong chăn. Trước thoát quần áo của ta xong lại thoát quần áo hẩn.

Ta tự giác tiến ào trong lòng hẩn, thật ấm a, một người ngủ thật lâu chăn mới ấm lên.

Hẩn đem chân ta kẹp giữa hai chân hẩn, thân thủ đem ta gắt gao ôm vào trong lòng. Nhưng không có động tác khác. Ta có chút kỳ quái, hẩn hôm nay như thể nào thanh tâm quả dục.

“Ta có quà tặng cho người.”

“Cái gì?”

“Công pháp kia, kỳ thật ta theo một tà môn đạo sĩ chết trên pháp trường lấy được. Người tưởng rằng có ai tốt như vậy đem võ công dạy cho một tiểu quan sao?”, hẩn hì hì cười nói, “Mặt trên trừ bỏ mấy bức học, còn có đồ án huyết vị, dù sao ta cũng đã học qua, sẽ đưa cho người. Ta không phải đã đáp ứng dạy người sao?”

Ta cảm thấy trong lòng có điểm nhiệt, ánh mắt cũng có chút nhiệt, tuy rằng chuyện này đã sớm nói nhưng lòng ta vẫn tràn đầy cảm kích, “Cảm ơn người, Kì Ngọc”.

Hẩn cau mày vỗ vỗ mông ta, “Gọi ta Kì Ngọc ca ca”.

“Kì Ngọc ca ca”, ta thấp giọng kêu một tiếng.

Không biết vì cái gì, hẩn dán lên làn da ta liền lập tức cứng rắn lên, thẳng tắp trạc ta.

Hẩn dùng lực ôm ta, cắn răng nói: “Người này tiểu yêu tinh hại người, ta vốn là chỉ muốn ôm người thức qua giao thừa, người dùng thanh âm như vậy gọi ta, có hải hay không có ý quyến rũ ta?”

“Ta không có, Kì Ngọc ca ca”, ta thấp giọng nói, thân thủ ôm cổ hẩn. Chính mình lại thối phù một tiếng bật cười, đây là lần đầu tiên ta chủ động vươn tay với một người, cũng là lần đầu tiên chọc ghẹo người. Ngược lại đem chính mình chọc cười.

“Người này...”, câu nói kế tiếp bị hãm vào nụ hôn của chúng ta, bọn ta vẫn không thể thanh tâm quả dục vào đêm. Đêm nay so với dĩ vãng tựa hồ có chút ngọt ngào, điều này làm cho ta chủ động phối hợp với từng

động tác của hần. Hần cũng vuốt ve cơ thể ta so với dĩ vãng càng thêm cẩn thận, ta như một kiện khí cụ cho hần thưởng thức, khiến hần trong trong ngoài ngoài sờ soạng hết.

Sáng sớm đầu năm tỉnh lại, ta cảm thấy tâm tình tốt lắm. Tắm rửa xong, đổi qua bộ đồ mới, A Bình hỏi ta, “Công tử, có phải hay không đêm qua mộng đẹp, xem người thật cao hứng a.”

“Ân”, ta gật đầu. Thật là mộng đẹp.

“Công tử tâm tình hảo, năm nay sẽ thật tốt a”, A Bình nhếch miệng cười nói.

“Chỉ hi vọng thế”, ta nhẹ giọng nói, sau đó bắt đầu dùng cơm.

Tại thời điểm A Bình đi xử lý gia vụ, ta xuất ra trong lòng cuốn sách kia, có mấy trang họa nam nữ oox, mặt trên vận hành công pháp Kỳ Ngọc dạy ta. Bất quá song tu này là một nam một nữ, cũng không biết đổi thành hai nam nhân có thể hay không xảy ra vấn đề. Còn có một bức huyết đồ, biểu thị điểm huyết đạo gì thì có phản ứng nào, có để người mê man, dùng cầm máu, thả lỏng hoặc lấy mạng....

Ta cẩn thận nhớ hết, nhắm mắt lại trong đầu ôn tập một lần, một lần nữa kiểm tra phát hiện không có nhớ lầm liền đem sách ném vào lò lửa pha trà.

Không phải ta quá cẩn thận, ta cái gì cũng không có tiến vào sân này, có được gì đó đều là tiền tiêu hàng tháng hoặc là lễ vật thiếu gia đưa tặng, nhiều ra cái gì cũng liền biết. Ta ở nơi này hầu như không có riêng tư, chủ tử ném này nọ hoặc trong phủ có chuyện gì quản gia đều có khả năng mang theo người đem toàn phủ điều tra một lần. Loại tập tranh “Sắc tình” này ta tự nhiên không thể lưu trữ. Vạn nhất bị người thấy đi báo lên, ta sẽ là Lâm Lang thứ hai.

Tuy rằng nhớ kỹ, ta lại không có ai để thực tập, lại không đành lòng xuống tay với A Bình, cũng chỉ đành nhớ kỹ.

Cổ công tử lần thứ hai đến thăm phòng ta, nói là muốn nhìn một chút chữ ta viết.

“Không đến hai năm thời gian, chữ người viết đã không sai. Người không cần tiếp tục dùng bản chữ mẫu kia, ta cho người cuốn sách khác.”

“Cám ơn Cổ công tử.”

Hần gật đầu, “Chữ viết đã không sai, còn muốn học gì không? Cầm, kì, họa?”

Ta có chút buồn bực, không biết vì cái gì thái độ hần đối với ta thay đổi. Không phải là khinh thị mà giống như đối với hậu bối hoặc là giống như bồi dưỡng người tài. Ta cái gì cũng không có làm, thái độ của hần đối ta như thế nào giống như bồi dưỡng người tài đâu?

Cho nên ta không biết có nên hay không cự tuyệt, không biết cùng hần học tập có hay không phiêu lưu.

Hần gặp ta do dự nửa ngày không đáp ứng, nở nụ cười, “Không biết nên học cái gì?”

Ta đơn giản gật đầu, xem hần hội nói gì nữa.

“Nếu người có hứng thú, có thể học hết. Dù sao ta cũng nhàn rồi.”, hần mỉm cười nói.

Ta nghĩ nghĩ, “Ta không thông minh, chỉ sợ học cái gì cũng không thành, ta có thể học họa chứ?”

Nhìn thái độ của hần, ta muốn cự tuyệt chỉ sợ lại đắc tội hần. Mà người này, ta không thể đắc tội, vô luận mục đích của hần là gì. Hơn nữa cùng hần học tập, có lẽ hần sẽ cho ta xem một ít tạp thư, như vậy ta có thể thêm một chút kiến thức về thế giới này.

Kì luyện hai người tập thật mệt, cầm luyện lại rất tốt.

“Người thực thông minh. Có thể để tâm yên tĩnh cũng sẽ không tham nhiều, có thể học được nhiều điều”, hần mỉm cười đứng dậy, “Từ ngày mai bắt đầu đi”.

Ta gật đầu, cầm một chậu thủy tiên đưa cho hần, giống năm trước.

Sau ngày đó, hắn tự mình làm mẫu, cơ hồ là nắm tay dạy ta họa họa, thực sự nghiêm túc tựa như một vị nghiêm sư nhưng ta thụ sủng nhược kinh, càng làm cho ta không hiểu ra sao. Ta cũng chỉ tạm thời buông lỏng nghỉ ngơi, nghiêm túc học.

“Vị Cố công tử kia dạy người này nọ?”, Kì Ngọc từ sau lưng ôm ta, nhẹ giọng hỏi.

“Ân”.

“Hắn rốt cuộc có ý tứ gì, có phải hay không hắn đối với người có ý kia?”, lời nói của hắn dẫn theo chút không hài lòng.

“Ta cũng không hiểu. Nhưng hắn khẳng định không có ý tứ gì với ta”.

Kì Ngọc sờ sờ đầu ta, cười nói, “Người này ta nhìn đã bảy tám năm, cũng không thấy rõ. Nhưng ta khẳng định, hắn không phải loại người nhàn rỗi không có việc gì liền phát thiện tâm. Người này là văn nhân thanh cao nhưng hắn cũng không phải loại người cổ hủ, nếu không sao có thể ở trong phủ nhiều năm như vậy. Mỗi sự kiện hắn làm đều có ý đồ. Nếu không hắn sẽ không hạ mình kết giao cùng dân chúng tầm thường. Người phải coi chừng”.

“Ân”.

“Tiểu ngọc tử, đừng để bị người bán còn giúp người đếm tiền a.”

“Ân”.

Hắn bắt màn đem ta quay người lại, nhưng ta đối mặt cùng hắn, dùng sức hôn ta mấy ngụm, mới bắt màn nói: “Người rốt cục có nghe vào hay không, đừng vì vẻ ngoài của hắn liền đem hắn trở thành người tốt, liền cảm thấy hắn có thể tin được. Quan gia đệ tử ta gặp trong thanh lâu trước kia rất nhiều, đều là cái loại trở mặt liền không nhận thức. Người đừng nghĩ vớ vẩn, đối hắn đào tâm đào phế.”

“Ta nhớ kỹ”.

“Chúng ta tái làm một lần nữa”, hắn một bên cắn vành tai ta, một bên chen vào hai trong chân ta.

6. Chương 6

“Gần đây học họa sao?”

Ta gật đầu.

“Vẽ cái gì? Cấp gia nhìn một cái.”

“Trúc”, ta đem giấy tập học cho hắn xem.

“Cũng không tệ lắm. Thích họa sao?”

Ta gật đầu.

“Thiền nhi thích yên tĩnh, biết người học họa, ta cho người khắc cho người một con dấu, người xem, có thích không?”

Ta không hiểu thạch đầu cho nên cũng không biết con dấu kia khắc cái gì. Khi đóng dấu trên giấy, là hai chữ thể triện “Niệm Thiền”, trông rất được.

Nhưng ta chưa bao giờ thừa nhận Niệm Thiền là tên ta, cho dù ta không có một cái tên nào.

“Thích, cảm ơn thiếu gia.”

Hắn ôm lấy ta nở nụ cười, “Thích là tốt. Người không thích nói chuyện, gia cũng thích ở bên cạnh người. Lúc trước nhìn người chỉ cảm thấy thuận mắt mà thôi, không nghĩ tính người tĩnh lặng, hơn nữa lại yêu

thích thi họa làm ta càng xem càng thích. Ngày mười năm này, gia mang người xuất môn xem đăng được chứ?”

Ta lập tức cứng người, không biết trả lời thế nào. Thiếu gia có đôi khi xuất môn xã giao cũng sẽ mang theo bọn Kì Ngọc ra ngoài, khi bọn hắn uống rượu trở thành trò tiêu khiển. Tuy không đến mức bồi ngủ nhưng cười nói bồi rượu hoặc là xướng khúc là tránh không được. Bất quá Cố công tử cùng ta không bao hàm trong đó. Nay cũng đến phiên ta rồi sao?

“Đừng sợ, không phải mang người đi tiệc rượu, chỉ mang người đi xem đăng, người cùng gia hai người.”

Ta có thể cự tuyệt sao? Không thể. Ta gật đầu.

“Người a, nhất gan không biết so với gì a. Người yên tâm, người cùng bọn họ không giống, gia sẽ không cho người đi hầu hạ kẻ khác”, hắn đem ta từ chỗ ngồi ôm đến trên giường.

Bởi vì ngấm đèn có quá nhiều người, chúng ta vẫn ngồi trên xe ngựa, theo cửa sổ nhìn ra bên ngoài một mảnh đỏ rực. Ta ghé vào bên cửa sổ, có chút tham lam xem người cùng phong cảnh bên ngoài.

Thiếu gia tòng dung ở trong xe ngựa uống rượu, đối với ngoại cảnh tuyệt không hứng thú ngược lại chỉ có ta nhìn không chuyển mắt với khung cảnh bên ngoài. Hắn ôm chặt ta, cười hỏi: “Thích đăng kia? Gia cho người mua về cho người.”

Ta ánh mắt chuyển một vòng, chỉ một đăng ở trên đường.

“Trương Tam?”

“Dạ, thiếu gia”. đánh xe đáp ứng rồi lập tức đi.

“Lại đây, đừng xem đăng, theo giúp ta uống rượu”, nói xong lại nâng cốc đặt bên miệng ta.

Ta chỉ uống một ly. Là rượu gạo, không khó uống lại có chút ngọt.

“Gia, đăng kia không bán, phải thắng nhân gia mới đưa”, một lát sau, Trương Tam đầu đầy mồ hôi quay về.

Thiếu gia nhéo mũi ta, “Ánh mắt Thiệu nhi thật lợi hại, chọn đăng cũng không giống người thường.”

“Quên đi, ta từ bỏ”.

“Như vậy sao được. Người chờ, gia đi lấy cho người”, hắn hưng trí ném ly rượu, xuống xe ngựa đi.

Một lát sau, hắn quả nhiên đem đăng ta chọn trở lại. Hắn anh tuấn, trang phục gọn gàng, tác phong nhanh nhẹn, trong đám người cũng thật nổi bật, là một người phong lưu. Đáng tiếc ta không phải thiếu nữ vô tri hoặc thiếu niên, nếu không nhất định chìm đắm trong ôn nhu của hắn.

Ta cầm lấy hoa đăng, tổng cộng có tám mặt, mỗi mặt là một bức họa mỹ nữ.

“Thích không?”

Ta gật đầu.

Thiếu gia đem đăng trong tay ta phóng một bên, đem ta ôm lên đùi hắn, cắn lỗ tai ta, ái muội nói: “Vậy người báo đáp ta thế nào?”

“....”

Hắn cách quần vuốt xxx của ta, trêu đùa: “Tiểu thiệu nhi cũng nhớ ta đi? Đều cứng rắn...”

“Nơi này...không được...trở về...”, ta thùy hạ ánh mắt khẩn cầu nói. Nơi này phổ xá sầm uất, tuy rằng đang trên mã xa, xe ngựa ngay cả cửa cũng không có, chỉ có rèm cửa mà thôi, căn bản ngăn không được thanh âm.

“Thiệu nhi đỏ mặt, gia thích chính là bộ dáng then thùng của người”, hắn vội vàng cởi bỏ đai lưng của ta, đem quần ta tuột xuống đầu gối, trực tiếp cầm cao thấp chuyển động....

Ta ôm eo hắn, mặt chôn trong cổ hắn, thân thể theo tay hắn ba ba đánh chiến, cắn chặt môi không dám phát ra chút âm thanh nào.

Ta ngược lại thật muốn một ngụm cắn cổ hấn gần trong gang tấc, chỉ là ta không dám. Bình thường chuyện phòng the ta không dám lưu lại trên người hấn một chút dấu vết. Cũng không phải sợ hấn trách tội, ta nghĩ điểm tình thú ấy không làm hấn căm tức nhưng nghĩ đến hấn nhất thê tứ thiếp. trừ ta còn năm nam sủng, ta liền không dám. Sợ có người nhớ thương ta, xem ta thành cái đinh trong mắt.

Hấn lại một ngụm cắn trên cổ ta.

“A...”, đau quá.

“Gia thích nghe thanh âm của ngươi”, nói xong lời này, hấn liền đối với ta hết hấp lại cắn.

“Thiếu gia...ân...”, ta tại trong tay hấn bắn ra.

“Trương Tam, về nhà”, thiếu gia cao giọng mệnh lệnh.

“Dạ, thiếu gia”.

“Ngươi làm gia cũng nhịn không nổi”, thiếu gia tại bên tai ta nhỏ giọng nói, lại tiếp tục cắn cổ ta.

Trở lại trong phủ, mới vào cửa phòng ta, hấn thậm chí không đợi tới giường liền thoát quần áo, đem ta đặt trên cửa, một phen xé quần ta, trực tiếp tiến vào trều sấp.

Ta run run một hồi, nếu không học được công phu tà môn kia, khẳng định đau chết. Hiện tại không đau ngược lại thật hưởng thụ....

Ta theo Cổ công tử học họa, bình thường hấn cũng nguyên ý cho ta mượn một ít tạp thư, ta liền xem một chút lịch sử, cố sự biết thêm vài châu huyện.

Những công tử kia có đôi khi ở trong sân nói chuyện phiếm, mình kì ám phúng ta thanh cao, ngạo khí, làm bộ thành người đọc sách linh tinh, còn có chút khó nghe, ta biết bọn họ là cố ý nói cho ta nghe, Cổ công tử bọn họ không thể trêu vào nhưng ta xuất thân bình thường cũng không cùng họ lui tới, thậm chí còn cùng Cổ công tử học tập, bọn họ tự nhiên xem ta không vừa mắt. Bất quá phát hỏa cũng là do chuyện thiếu gia đem ta ra ngoài xem đăng.

Nguyên bản thiếu gia một tháng tới chỗ ta hai ba ngày, không tính là ít nhưng cũng không nhiều. Ta lại trầm mặc điệu thấp cho nên không có người chú ý tới ta. Hiện tại hỏa của họ đều tập trung trên người ta.

Kia Ngọc mới bắt đầu khi nghe bọn hấn nói còn hướng ta phao mị nhãn, bởi hấn cũng thường nói ta học cái này cũng không có lợi ích gì. Bất quá sau họ càng nói càng khó nghe, hấn cũng không cao hứng, buổi tối nói với ta, “Ngươi nghe bọn họ nói như vậy một câu cũng không biết đáp trả. Nhân gia đều đến khi dễ trên đầu ngươi.”

“Không quan hệ, ta không để trong lòng”.

Về mặt hấn chỉ tiếc rèn sắt không thành sắt, “Thật sự là ngu ngốc, tính tình ngươi như vậy, trong phủ này sống như thế nào.”

“...” không phải vẫn sống sao? Bọn họ cũng không có năng lực gì.

“Nếu không ta điểm huyết bọn họ, sau đó đánh một trận cho ngươi hả giận?”

“Dừng.”

“Ai, ta cũng biết không thể làm vậy”, hấn ôm ta thở dài, “Ngươi làm sao vậy a? Ta là không muốn nhìn ngươi bị người khi dễ đến chết vẫn không nói một tiếng.”

Ta cười khẽ một tiếng.

Hấn tại trên người ta dùng sức xoa nhẹ trong chốc lát, đột nhiên hỏi, “Ta ban ngày thấy trên người ngươi lưu lại mấy cái dấu, là hấn lưu lại?”

“Ân...”

Hấn hừ một tiếng, cũng dùng sức trên cổ ta mút.

“Đừng nháo...”, bình thường chúng ta đều thật cẩn thận, không có lưu lại dấu vết trên người đối phương. Dù sao đều là nam sủng của thiếu gia, không thể không cẩn thận.

“Không quan hệ, nhiều hay thiếu một ít cũng không có người chú ý”, hần lại liếm liếm cổ ta, “Tái làm một lần nữa, ần?”

“.....”

Rốt cục dừng lại, ta thật mệt mỏi, lui vào trong lòng hần tính ngủ.

“Người về sau đi theo ta đi?”, hần bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

“Cái gì?”

“Đứa ngốc, thân phận chúng ta như vậy, như thế nào có thể ở trong phủ cả đời. Khi tuổi lớn khẳng định phải rời đi. Chỉ cần không phạm đến lão gia cùng thiếu nữ nãi, thiếu gia cũng sẽ không đem chúng ta bán đi. Đại khái sẽ cấp mấy lượng bạc khi đuổi chúng ta ra ngoài. Đến lúc đó, người đi cùng ta, được không? Chúng ta cùng nhau sống.”

“Người luyện võ công, vì cái gì không sớm rời đi nơi này?”

“Rời đi nơi này ta có thể đi đâu? Ta từ nhỏ bị bán vào thanh lâu, bên ngoài cũng không có gia đình, không nghề nghiệp, trừ bỏ lấy lòng nam nhân ta chưa từng học qua cái khác. Tuy rằng thân phận dê tiện nhưng cảm y ngọc thực qua ngày. Ta không chịu được khổ như dân chúng bình thường. Nơi này tuy không tự do nhưng cũng coi như như ý. Hai năm nay tuổi lớn, thiếu gia cũng ít tiến phòng ta. Hơn nữa ở đây còn có người, ta có cái gì không như ý? Làm gì phải vội vã rời đi?”

“...”, lời hần nói có đạo lý của hần, những điều đã trải qua cùng giáo dục khiến hần nguyện ý hỗn ăn hỗn uống chờ chết, ta lý giải. Nhưng ta cũng biết, ta cùng hần ý tưởng không giống nhau. Ta muốn đi ra ngoài, muốn tự do sinh hoạt chẳng sợ vất vả hoặc bần cùng.

“Người mặc dù có cha mẹ cùng huynh đệ tỉ muội, bọn họ có lẽ cũng nhớ người. Nhưng người phải biết, nếu bọn họ biết người ở trong phủ không làm hạ nhân mà làm cái này, bọn họ... sợ cũng không dung được người. Vẫn là đi theo ta hỏa, chúng ta không ai chê ai, hơn nữa ta sẽ bảo vệ người cả đời. Được không?”

“...Hảo”, trước cứ đáp ứng, về sau ta cứ đi một bước tính một bước. Phải chờ đến thời điểm công phu tốt một chút, nắm chắc chạy thoát, ta mới rời đi. Chỉ sợ phải mất vài năm a.

Hần thật cao hứng, dùng sức hôn ta trong chốc lát, sau đó vỗ lưng ta, “Ngủ đi, chờ người ngủ ta sẽ đi.”

“Ấn”, ta nhắm mắt lại, tại một mảnh ấm áp rất nhanh đi vào giấc ngủ.

7. Chương 7

Cổ công tử muốn tìm người bồi hần chơi cờ cho nên trừ dạy ta họa hần còn dạy ta cờ vây.

Ta quân hắc, hần quân bạch. Ta mỗi bước đi thật chậm, nhớ lại quy tắc chơi, mỗi bước nghĩ thật lâu mới đi. Hần lại chơi thật nhanh, thoạt nhìn thật ung dung tùy ý.

“Nghĩ về sau sẽ làm gì sao?”, thời điểm ta đang suy nghĩ bước đi, hần bỗng mở miệng hỏi ta.

“Về sau?”, thân phận ta như vậy, nào có cái gì về sau. Ta thật muốn đi nhưng hần thế nào biết?

“Chẳng lẽ ngươi cam nguyện cả đời thư phục dưới thân nam nhân? Liên tính ngươi cam nguyện, cũng không có khả năng. Coi như hần hiện tại sủng ngươi, khi ngươi tuổi lớn thì sao? Nữ nhân chỉ cần giữ khuôn phép dù lớn tuổi sắc suy cũng có thể an tâm ở lại trong phủ cả đời. Nhưng nam nhân về già lại bị đuổi đi. Ta nghĩ ngươi hiểu được.”

Ta gật gật đầu.

Hắn vừa lòng nở nụ cười, “Người cùng mấy người kia bất đồng. Người thân thể trong sạch, hiện tại lại đọc thư. Chẳng lẽ người không có nghĩ đến khảo khoa cử, làm rạng rỡ tổ tông?”

“Thân phận ta như vậy...làm sao có khả năng?”

“Chức vị thật không có khả năng. Nhưng nhận thức người chỉ có người trong viện này, tương lai đi ra ngoài, có thân phận bình dân, thay đổi địa phương ít nhất có thể khảo tú tài đi?”

“.....”

“Sĩ nông công thương, lấy sĩ làm đầu. Khảo tú tài liền tính là sĩ. Tuy rằng không làm được quan nhưng cũng có thể gặp quan không phải quỳ. Cái này đã đủ để cho người lập thân. Nếu không cho dù người đi ra ngoài cũng chỉ có thể bị người ta xoa nắn khi dễ. Muốn một người tới một nơi không biết, phía sau gia tộc cùng thân nhân đều không có, ngay cả người giúp người nói chuyện cũng không có. Khi đó ngay cả lưu manh du côn cũng tùy thời có thể khi dễ người. Nhưng có công danh sẽ bất đồng, dù có phiền toái gì liền nha môn cũng không thể tùy ý định tội người.”

Ta gật đầu, hắn nói không phải không có đạo lý, “Nhưng tham gia khoa cử phải có hộ tịch tại đại phương mình sống, tương lai ta đi ra ngoài thân phận trong phủ cũng không thể lừa được ai.”

Hắn mỉm cười, “Ta hiện tại tuy rằng thân phận này nhưng ân sư ta khi trước còn tại chức. Nhà ta đặc tội Hoàng Thượng, bọn họ không cứu được ta. Nhưng là làm cho bọn họ giúp người sửa hộ tịch hoặc tên cũng không phải việc gì lớn.”

“Người vì cái gì giúp ta?”

“Xem như kết thiện duyên đi. Ít nhất ta dạy người nhiều như vậy, ta giúp người có cuộc sống an ổn. Ta cũng không ở trong này cả đời nếu tương lai ta không có đường để đi, ta sẽ tìm người nương tựa, người sẽ không mặc kệ đi?”

“Người tin tưởng ta?”

“Ta xem người là người phúc hậu. Đối với hạ nhân khoan hậu, không nịnh nọt lấy lòng lại có cốt khí. Mà ta cũng không có lựa chọn, nếu ta nhìn sai chỉ có thể trách vận khí ta không tốt. Ta tuy rằng có vài bằng hữu nhưng người xem tình trạng của ta bây giờ, lúc trước ta gửi thân vào trong nhà bằng hữu tốt nhất cuối cùng chỉ là thân phận nam sủng mà thôi. Ta còn có thể trông cậy vào ai? Liền tính có bằng hữu nguyện ý thu lưu ta, lấy thanh danh ta hiện tại, ta lại không biết xấu hổ mà đi sao?”

Ta trầm mặc trong chốc lát, gật gật đầu.

Hắn nhìn ta trong chốc lát, chậm rãi thu quân cờ, “Nếu muốn khảo khoa cử chỉ nhận biết chữ là không thể, bắt đầu từ ngày mai, người đến nơi này của ta đọc sách.”

“Dạ.”

“Chuyện này không thể cùng người khác nói, người hiểu đi?”

“Ta hiểu được.”

Về tới phòng, ta tinh tế hồi tưởng lại lời nói của Cố công tử. Tuy rằng không thể tin hoàn toàn nhưng ít nhất cho đến bây giờ ta cũng không có hại gì ngược lại toàn là chỗ tốt. Ta cũng thực sự đi học, đi một bước tính một bước.

Khảo hay không khảo tú tài. Tuy rằng tú tài có địa vị xã hội nhưng ta không nhà không ruộng, nên sống thế nào? Nhân gia khảo tú tài là vì khảo cử nhân, tiến sĩ sau đó là chức vị. Ta lại không làm quan, khảo tú tài có lợi ích gì?

Gặp quan không quỳ đương nhiên ta tốt nhưng có công danh, ta không thể theo thương nghiệp, không thể làm sinh ý nuôi sống mình. Cũng không đúng, nếu có thể tìm người giúp ta như vậy ẩn mình phía sau vẫn được a.

Còn có thể làm trạng sư, làm phụ tá thậm chí làm quan nha, thư lại. Chỉ cần đoạn lịch sử nam sủng này của ta không ai biết ta liền có thể an tâm sinh hoạt.

Àn, đoạn lịch sử này. Hắn có thể dùng thứ này đem ta nắm trong tay cho nên mới yên tâm về ta. Ta dùng hộ tịch hắn cấp cũng chỉ có thể đi địa phương hắn chọn, hắn cũng không sợ ta chạy.

Ta cuối cùng xem như nghĩ thông suốt vài chuyện.

Như vậy vì cái gì chọn ta? Đã có người giúp hắn làm việc đã nói lên hắn vẫn có năng lực. Ngẫm lại hắn ở trong phủ này làm nam sủng mười năm, thanh danh thì không nói cho dù là có quan hệ gì cũng sớm lạnh đi. Ai nguyện ý cùng nhi tử phạm quan có quan hệ? Nghe hắn nói giọng điệu lơ lửng bình thản, tựa hồ việc này thật dễ làm, ta nghĩ hắn không chỉ có mỗi bốn sự này. Như vậy không có người thu lưu không nhất định là thật. Có lẽ, hắn chỉ đem ta trở thành một đường lui. Tựa như hắn nói, khi không còn đường nữa có thể tới tìm ta nương tựa.

Ý nghĩ như vậy, ta có thể hiểu. Trong lòng cũng thả lỏng nhiều. Ta không phải người tài giỏi, cũng không bị Cổ công tử kỳ vọng cao kì thác, chẳng qua là một đường lui, thậm chí là đường lui cho có mà thôi.

Xuân đi thu đến, ta sống như một học sinh, nhanh chóng qua hai năm. Tuy rằng không có “treo cổ tự tử, trùy thứ cổ” nhưng ta cũng thật sự học tập mà ta cũng đã mười tám tuổi.

Bởi vì dinh dưỡng đủ, bộ dạng ta so với thiếu gia đã cao hơn. Hơn nữa, tướng mạo đoan chính anh tuấn, thân thể rắn chắc cường tráng đã thoát li cái loại mềm mềm tiểu tiểu luyện đồng phạm trù. Ta nguyên tưởng rằng mình sẽ giống như Kì Ngọc, bởi vì trưởng thành khiến cho thiếu gia không còn hứng thú. Nếu có thể như vậy là tốt nhất, ta có thể thuận thể thoát thân. Đáng tiếc không như mong đợi, hắn vẫn một tháng lấy tần suất hai ba lần đến phòng ta.

Có một lần, hắn uống say đến phòng ta, vừa làm việc kia vừa nói: “Gia thích người đọc sách, người biết vì cái gì không?”, không đợi ta trả lời hắn đã nói tiếp, “Vì như vậy, người có khí chất của người đọc sách, cái này những kĩ tử căn bản không có. Vậy, người biết lễ nghĩa liêm sỉ, người sẽ cảm thấy thư phục dưới thân nam nhân là một loại sỉ nhục. Gia thích nhất chính là nhìn thần sắc nhẵn nạy của người...”

Nguyên lai là như vậy.

Khó trách vô luận ta học cái gì hắn cũng không phản đối ngược lại còn rất thích ý. Tâm tính hắn thật...vạn vẹo.

Ta tuy rằng nghe nhưng cũng không có cảm xúc gì. Nguyên bản thân phận địa vị của mình bắt quá là đồ chơi của hắn mà thôi. Đã sớm biết đến việc này, chẳng qua nay hắn nói thẳng ra, hết thấy cùng quá khứ cũng không có cái gì bất đồng.

Nay đã trưởng thành, buổi tối khi ngủ đã không thể hoàn toàn ở trong lòng Kì Ngọc, bắt quá ta thích ôm hắn ngủ.

“Người có muốn hay không thử xem ở mặt trên?”

“A?”

“A cái gì, ta hỏi người a”, hắn tựa hồ có chút ngưng ngùng.

“Như thế nào đột nhiên hỏi cái này?”

“Người trước kia còn nhỏ. Hiện tại người cũng đã trưởng thành, luôn để người ở mặt dưới, đối với người tựa hồ không công bình.”

Ta nở nụ cười, hắn có đôi khi rất khả ái, bắt quá ta đối với hiện tại thực vừa lòng, việc kia làm giống như thật mệt. Hơn nữa, ta đối với việc này không có cảm giác dè tiện hay cảm thấy khuất nhục. Bởi vì đây là ta tự nguyện mà không phải cái loại vì thiếu gia mua mà không thể không làm.

Tuy rằng sách nói nam nữ âm dương mới là thiên đạo nhưng ta đã muốn quen cùng nam nhân này thân thiết. Cũng không thấy việc này là sai hoặc là việc người không chấp nhận được. Nếu như sự việc tồn tại trong thiên địa liền có đạo lý của nó.

“Không được, người ở mặt trên đi.”

“Vì cái gì? Không xem trọng ta? Hay là chê ta trước kia là xướng kĩ vạn nhân kĩ?”, hắn có chút căm tức.

Ta thân thủ ôm cổ hắn, thấp giọng nói: “Ta chưa từng xem thường ngươi, chỉ là đã muốn quen. Nếu ngươi thích ta ở mặt trên, cũng có thể.”

Kì thật theo tướng mạo mà nó, hắn mỹ giống như nữ tử, ước chừng càng thích hợp ở mặt dưới đi?

Hắn lâu bà lâu bầu nói: “Ai nói? Ta là không muốn ngươi chịu thiệt. Nếu ngươi nguyện ý, ta đương nhiên càng nguyện ý.”

Ta đến gần hắn, toàn thân dán lên người hắn, nhẹ nhàng vuốt ve trần an hắn. Tính cách hắn có chút miễn cảm đa nghi nhưng đối với ta thật tốt lắm.

“Ngươi hiện tại, khảo cử nhân trong lúc đó còn phải xem vận khí của ngươi. Nhưng là khảo tú tài là không có vấn đề.”

“...”

“Tính cách của ngươi tương đối lạnh nhạt, không có chí tiến thủ, cũng không thích cùng người lui tới. Tính cách như vậy không làm quan được. Bất quá cũng tốt, dù sao mục đích của ngươi không phải chức vị, chỉ cần khảo công danh để sống yên ổn là có thể.”

Ta gật đầu.

“Không sai biệt lắm là lúc này”, hắn cầm một văn điệp thân phận, một khế ước, hai tờ ngân phiếu năm trăm lượng cùng mười hai lượng bạc vụn đưa ta, “Sau buổi tối hôm nay, ngươi trực tiếp xuất môn, sau đó theo cửa nách rời đi, nơi đó có một chiếc xe ngựa đang đợi ngươi. Xe ngựa mang đi đến một viện nhỏ, sau đó trời sáng mang ngươi rời đi kinh thành. Mục đích chính của ngươi là Thượng Nhạc thành. Ở đó ngươi học tập nghiên cứu thêm rồi tham gia vài cuộc thi nhỏ của học trò. Nếu thuận lợi thông qua, liền tiếp tục tham dự thi cử nhân. Nếu khảo qua, cũng không cần dự thi tiến sĩ, hãy ôn tập vài năm. Nếu không khảo qua, như vậy liền tùy ngươi, không cần khảo cử nhân. Đồ trong phòng ngươi không nên động, quần áo cùng ngân lượng cũng lưu lại, chỉ lấy những thứ ta chuẩn bị cho, quần áo tắm rửa đều trên mã xa...”, Cổ công tử tinh tế dặn dò ta rất nhiều việc, thậm chí thân thể đều giúp ta chuẩn bị tốt lắm.

Ta cẩn thận nhớ kỹ.

“Còn có vấn đề sao?”

“Ta muốn mang theo một người, được không?”

Hắn nhìn ta trong chốc lát, gật gù đầu, lại đưa một văn điệp thân phận cho ta, “Ngươi mang người giúp đỡ cũng tốt. Đây hai văn điệp thân phận là huynh đệ, ngươi dẫn theo người liền cùng ngươi là huynh đệ đi. Đúng rồi, nếu tham gia khoa cử không thể không có tên, ta tặng ngươi hai chữ Quý Ngọc, quân tử như ngọc, ngươi nhớ kỹ.”

“Cám ơn ngài”, ta đứng dậy hướng hắn cung kính hành lễ, từ nội tâm cảm tạ hắn. Nếu không có hắn giúp ta, ta chỉ có thể trốn vào núi hoặc trở thành lưu dân nơi tái ngoại.

Hắn khoát tay, “Ngươi đi đi.”

8. Chương 8

Trở lại trong phòng, ta lẳng lặng suy tư. Cổ công tử nhượng ta sau tối mai rời đi, viện môn cùng cửa nách bình thường đều có người trông, huống chi từ viện môn đến cửa nách có khả năng gặp rất nhiều người. Hắn không có khả năng tại trong Lưu phủ thu mua được nhiều người như vậy, nói cách khác có khả năng có người ngoài tham dự?

Hắn nhượng ta không mang theo bất cứ vật gì, ngay cả quần áo cùng bạc cũng không mang. Là không để người biết ta trốn đi? Vậy hắn làm cách làm che dấu sự biến mất của ta? Phóng hỏa phòng ở? Làm một thi thể giả?

Ta rùng mình, vỗ ót chính mình, cảm thấy mình miên man suy nghĩ quá nhiều. Ta nghĩ cũng không có tác dụng gì. Bất quá, vì giữa vạn nhất, tối nay đem A Bình phái về nhà đi, dù sao hắn cũng có nương. Hắn cùng quản gia xin phép hắn là không có vấn đề.

Sau đó, ta dựa theo Cố công tử an bài, đi Nhạc thành, khảo tú tài, thậm chí khảo cử nhân? Tổng cảm thấy ta là bị khống chế, thậm chí cả sinh hoạt của ta cũng được an bài thỏa đáng. Cảm giác thật không thoải mái.

Hơn nữa, theo an bài chuyện của ta cũng có thể nhìn ra hắn có năng lực rất lớn. Hắn tâm lớn, năng lực cũng lớn, ta căn bản không đoán được trong đó có bao nhiêu mạo hiểm, cũng không biết sẽ mang đến kết quả gì? Nếu chỉ như vậy, ta sẽ không do dự. Ta không thích thiếu nhân tình của người, mặc dù mạo hiểm, ta cũng nguyện ý.

Tuy rằng ta không tin hắn cũng chưa từng tín nhiệm hắn. Nhưng bốn năm nay, hắn xác thực dạy ta rất nhiều, ta không thể không cảm ơn.

Làm ta do dự chính là, ta không biết hắn đối ta có ác ý không. Hắn có khả năng chỉ đem ta trở thành con mồi, thế thân, thậm chí dùng làm người thế tội. Tỷ như hắn ở phòng ta phóng hỏa, sau đó kiểm tra thấy ta sống mà không thấy người, chết mà không thấy xác, hắn liền hoàn toàn có thể nói đó là ta làm. Đương nhiên, đó là một ví dụ không thỏa đáng, hắn trả giá rất nhiều, gần bốn năm dạy học, bằng chứng nhận thân phận,... chỉ để vu ta tội phóng hỏa thật không có lời.

Bất quá chỉ cần một phần mười khả năng, như hắn nói: “Cũng tìm tới ta nương tựa”, ta cũng nên vì hắn lưu lại một đường lui, vì phần nhân tình này.

Huống chi con bài ta nắm chắc là vô công. Cái khác không nói, ít nhất khi có việc xảy ra, chạy trốn là không thành vấn đề.

Như vậy, đi Nhạc Thành, đến nơi hắn an bài khảo tú tài đi.

Quyết định xong, ta lấy ra hai văn điệp thân phận, “Lâm Giác, mười tám tuổi, quê quán...”, xem ra cái này là chuẩn bị cho ta. “Lâm Vân, hai mươi bốn tuổi, quê quán...”, ta không có hỏi qua niên kỉ Kì Ngọc, bất quá hắn có thể dùng, dù sao cũng không nhận biết được tuổi.

Đêm nay phải hỏi Kì Ngọc có nguyện ý đi cùng ta hay không. Ta không nắm chắc. Hắn lưu luyến ẩn dật sinh hoạt, chúng ta đi lần này tiền đồ còn chưa biết.

Hắn nếu không muốn, ta liền đem phần văn điệp này đưa cho hắn, tương lai hắn còn có khả năng dùng đến.

Nhưng là, lần này Cố công tử động tác lớn như vậy, hoàn toàn không bận tâm kiêng nể gì. Đây là thuyết minh, Lưu gia sẽ xảy ra chuyện?

Ta không chắc chắn. Khả vạn nhất là thật, tổ bề sao trứng còn nguyên. Khi đó Kì Ngọc muốn đi cũng không kịp.

Theo ta đi, ta ngay cả an nguy của mình cũng không thể xác định. Bất quá, hắn cầm thân phận văn điệp không tắt yếu cùng ta vào Nhạc Thành, hắn công phu tốt lắm, đến lúc đó không phải trời cao để chim bay?

Sửa sang lại phòng, ta mang chữ cùng tranh lúc trước luyện ném vào lò lửa. Sau đó cầm lấy siêu kiêu hoa, vừa nghĩ còn có gì ta chưa nghĩ tới.

Buổi tối Kì Ngọc đến, ta mới nhớ, ta chưa nghĩ ra phải nói với hắn như thế nào. Vốn định cùng hắn hảo hảo nói chuyện nhưng hắn thực cấp bách, đành phải làm trước một lần rồi nói sau.

“Người không phải có việc muốn nói với ta?”

“Ân”, ta suyễn khí, nhẹ giọng lên tiếng.

“Nói đi”, hắn ôm ta cùng ta mặt đối mặt, “Ta nghe”.

“Cố công tử cho ta hai văn điệp thân phận, hơn nữa an bài sau buổi tối rồi đi Lưu phủ. Ta nghĩ hỏi người có nguyện ý hay không cùng nhau rời đi.”

“Người khi nào thì cùng hần hảo thượng?”, Kì Ngọc căn bản không có bắt lấy trọng điểm trong lời ta nói, ngược lại tràn đầy toan vị hối.

“Ta không có cùng hần hảo. Hần giúp ta là vì ngày sau có việc dùng.”

“Ngày sau có việc dùng người? Hần muốn dùng thế nào? Vạn nhất đem người bán thì sao? Dù sao chúng ta có võ công, dù muốn chạy cũng không cần hần hỗ trợ.”

“Nhưng chúng ta không lộng đến văn điệp thân phận, tương lai mặc kệ muốn làm cái gì cũng nửa bước khó đi, trừ phi chúng ta rời bến hoặc xuất quan.”

“Chúng ta cảm văn điệp thân phận này chạy, hần có thể làm gì chúng ta?”

“Hần vài năm nay dạy ta rất nhiều, hần nói tương lai có khả năng cùng đường tìm tới ta nương tựa. Ta không biết lời hần nói có thể tin hay không. Nhưng ta nhớ nhân tình của hần.”

“Người a”, hần nhu nhu tóc ta, “Làm người phúc hậu như vậy làm gì?”

“Vậy quyết định của người là?”

“Gọi ta Kì Ngọc ca ca, ta liền đi theo người”, hần cười hì hì nói.

“...Kì Ngọc ca ca”, ta không nề hà thấp giọng nói, đang nói hần liền cắn môi ta.

Hôn đến thở hổn hển mới ngừng lại, ta nhẹ giọng dặn hần, “Dem những vật linh tinh tư mật gì đó của người xử lý tốt. Quần áo không cần mang theo, ngọc bội vật tư trang sức cùng vàng bạc cũng không mang, nếu có ngân phiếu riêng có thể mang theo. Cố công tử ước chừng đã làm thủ đoạn gì đó, để người cho rằng chúng ta đều chết. Cho nên lưu vài vật kia để người không hoài nghi.”

“Hiểu được. Yên tâm, ta trước kia tại thanh lâu giữ không ít bạc đều đổi thành ngân phiếu, chúng ta ra ngoài sinh hoạt cũng không có vấn đề.”

“Tiền kia người giữ cẩn thận, trừ bỏ điệp văn thân phận, hần đưa ta khế ước mua phòng, một ngân phiếu một ngàn lượng. Chúng ta sống yên ổn hần là không có vấn đề.”

“Nói cái gì! Người còn muốn cùng ta phân ra rõ ràng như vậy sao?”, Kì Ngọc tức giận nói.

Ta ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng nói: “Người hãy nghe ta nói, ta không muốn cấp hần gì đó, nếu tương lai không còn nợ hần chúng ta liền rời đi. Khi đó tiền người giữ chính là đường lui của chúng ta. Ta không biết chúng ta có công phu, đó là con bài chưa lật của chúng ta.”

Hần cười hì hì hôn ta: “Tiểu gia hỏa thật khôn khéo. Như vậy ta an tâm.”

“Kỳ thật càng an toàn là, chúng ta có thể cùng thương lượng, sau khi ra kinh thành chúng ta liền bốn ba. Ta đi Nhạc Thành Cổ Thiệu an bài, người đi địa phương chúng ta thương lượng để an cư. Ta làm xong sự tình nơi đó hoặc là nơi đó xảy ra chuyện gì, ít nhất ta có thể tìm người nương tựa, ít nhất còn có người biết chi tiết của hần khiến hần không thể một lần diệt khẩu. Chúng ta cùng một chỗ, vạn nhất xảy ra chuyện gì sẽ bị nhân gia tận diệt.”

“Người muốn cùng ta tách ra?”

“...Ta không muốn nhưng như vậy càng an toàn cho người. Cho nên người quyết định đi.”

“Chúng ta không rời nhau. Đã vô tri vô giác sống nhiều năm thế này, chỉ khi cùng người một chỗ ta mới cảm thấy cuộc sống thú vị. Mặc kệ thế nào, đều phải cùng một chỗ. Cùng lắm thì cùng chết”, hần thât quang còn nói.

“Được rồi”, ta cười cười nói, kỳ thật ta cũng không hy vọng cùng hần tách ra, ta tham luyến nhiệt độ cơ thể hần mong hần làm bạn bên cạnh ta. Một lần nữa bắt đầu sinh hoạt, bên người có người quen thuộc hội an lòng rất nhiều.

“Đúng rồi, đi ra ngoài người muốn cưới vợ không?”

Này ta thật không nghĩ tới, bất quá vì không làm cho người chú ý, sau khi khảo công danh, sau đó cưới vợ là tốt nhất.

“Người đâu?”

“Ta sẽ không. Ta không thích nữ nhân. Người đâu?”

Ta nghĩ nghĩ, “Chỉ cần người lưu lại bên cạnh ta, ta sẽ không cưới vợ”, nếu hấn ly khai ta, ta tự nhiên muốn tìm một người làm bạn, đến lúc đó thú thê tử chỉ sợ là lựa chọn tốt nhất.

“Ta đương nhiên sẽ lưu lại bên cạnh người”, hấn nói.

“Hảo. Thời điểm chuẩn bị cẩn thận một chút, đừng để người phát hiện.”

“Này ta tự nhiên hiểu được. Thứ cần nói đã giao xong rồi?”

“Ân.”

“Vậy tái làm một lần nữa đi?”, hấn trực tiếp tiến vào.

“....”

“Lần này ta dạy người một tư thế mới, được không?”

“.....”

“Sẽ làm người càng thoải mái...”

“....”, ta không để ý thanh âm ở bên tai, nhắm hai mắt lại, hưởng thụ cố gắng của hấn.

9. Chương 9

“Cha mẹ, huynh đệ cùng tỷ tỷ người sớm đã rời kinh thành, không biết đi đâu.”

Cha mẹ? Huynh đệ tỷ tỷ? Ta hoàn toàn quên việc này. Vì họ không phải thân nhân của ta. Hơn nữa, họ đã bán ta. Mặc kệ vì nguyên nhân gì nhưng đã tạo kết quả là ta bốn năm ở Lưu phủ làm nam sủng nên cho dù họ là thân nhân của ta, ta cũng không muốn nhận thức.

Bất quá hấn cố ý nhắc tới là vì cái gì? Lo lắng ta hôm nay xuất môn sẽ vội vã tìm kiếm thân nhân?

Ta trầm mặc gật đầu, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Bọn họ vì sao rời kinh thành?”

“Không tìm được thân thích, ngân lượng hao hết đành phải rời đi. Nhưng vẫn chưa về quê, tựa hồ muốn tìm người huynh đệ thân thích. Nếu người biết ở đâu, tương lai có thể tìm kiếm. Chỉ là phải làm cho bọn họ im miệng với thân phận của người.”

Ta lắc đầu, cho dù biết ta cũng sẽ không đi tìm. Huống chi ta không biết.

Hấn thở dài: “Hôm nay từ biệt, không biết đến khi nào gặp lại. Người tại Nhạc thành sống cho tốt. Đi thôi.”

“Dạ.”

Đợi tới khi Kì Ngọc tìm tới, ta đánh giá hấn, khó có được xuyên một kiện quần áo đàn hoàng.

“Đều chuẩn bị tốt?”, ta mở miệng hỏi hấn.

“Ân”, hấn khi có việc cũng không tái cười hi hi.

Ta nghĩ nghĩ, “Nếu hỏi hận hoặc đổi ý cũng không sao...”

“Ai hỏi hận?”, hấn căm tức đánh gãy lời ta nói, trắng mắt liếc ta một cái.

“Kia về sau chúng ta là huynh đệ, Nhị ca”, ta xuất ra một kiện áo choàng đưa hấn, chính mình cũng mặc thêm.

“Vì cái gì là Nhị ca mà không phải Đại ca?”

“Này thân phận văn điệp là Cố Thiệu chuẩn bị, nguyên bản hẳn chỉ cho ta một phần. Ta lại hỏi hẳn một phần mới biết nguyên lai hẳn sớm chuẩn bị thân phận văn điệp là huynh đệ ta. Ta nghĩ rằng có khả năng hẳn có an bài, tương lai đến nơi đó có khả năng dùng thân phận huynh đệ này. Cho nên trước đem vị trí đó để lại tương lai cũng tốt nói.”

“Đã biết, lão Tam”.

Sau đó ta cùng hẳn sóng vai ra cửa, sau đó là viện môn, cửa nách. Một người cũng không gặp.

Ngoài cửa nách có một chiếc xe ngựa, đánh xe thấy chúng ta đi ra không nói gì, xốc màn xe nhường chúng ta đi lên liền nhanh chóng đánh xe li khai.

Rất nhanh đến một tiểu viện, xa phu không tiếp chúng ta đi xuống, ta tự hiểu được trong kinh thành xuất hiện càng ít càng tốt, dù sao xe ngựa cũng rộng, chặn đệm đầy đủ liền ngủ trên mã xa.

Kì Ngọc ôm ta, dán bên tai ta hỏi: “Vì cái gì phải mạo hiểm như vậy?”

Ta hiểu được ý tứ của hẳn. Tại Lưu phủ này an ổn qua ngày, Lưu thiếu gia cũng coi như là một chủ tử tốt, ở lại vài năm sau đó bình an bị phóng xuất, thân phận cũng không có sơ hở, đối địa phương liền có thể hảo hảo sống.

Không giống hiện tại, chúng ta thiếu nhân tình của người, cũng đem nhược điểm đến trên tay người khác. Hơn nữa tâm tư Cố Thiệu khó đoán, tiền đồ trước mắt chưa biết, tiền cảnh kham ưu.

Nhưng, ta không nguyện ý qua ngày như vậy. Chỉ cần có cơ hội rời khỏi, vô luận trong đó có bao nhiêu phiêu lưu, ta đều sẽ bắt lấy. Ta không muốn tại Lưu phủ qua ngày mà tâm như tro tàn, vì không nhìn thấy tương lai liền cứ ngồi chờ ăn đến chết.

Ta trầm mặc một lúc lâu, cầm tay Kì Ngọc thấp giọng nói: “Ta không nghĩ tiếp tục trải qua những ngày như vậy, có thể đi khỏi nơi đó một ngày đều tốt.”

“Những ngày như vậy? Cùng nam nhân trên giường? Nhưng là...”

“Khế ước bán mình của ta trên tay người khác, không được tự do, sinh tử đều do người khác quyết định. Chỉ như vậy cũng liền thôi, nếu có thể giống nô bộc khác ta cũng liền nhận mệnh. Nhưng làm nam sủng....ta không muốn. Thời điểm ta mười bốn tuổi vào phủ, vẫn là hài tử cái gì cũng không biết, nhưng là bị bắt buộc.... Đối với Lưu thiếu gia cùng Lưu phủ ghét hận ở trong lòng ta cả đời cũng không phai.”

“Kia...Ta thì sao?”, bờ môi hẳn có chút điểm dấu.

“Ta không chán ghét người, người đừng loạn tưởng.”

Hắn thở dài, “Vậy ngươi muốn một ngày như thế nào?”

“Ta...muốn có một gia đình an ổn, qua một ngày bình thường”, ta còn thiếu cảm giác an toàn vì ở nơi này ta không có gốc rễ.

“Ngươi vẫn muốn cưới vợ sinh con?”

“Ta không có”, nguyên bản có tính toán như vậy nhưng có Kì Ngọc bên người, ta đã muốn tìm được một chút cảm giác ấm áp. Tuy nói hẳn lấy danh nghĩa huynh đệ lưu tại bên người ta nhưng hẳn rõ ràng không nghĩ như vậy cho nên ta cũng đánh mất chủ ý cưới vợ sinh con trong đầu, “Ngươi ở bên cạnh ta cũng là giống nhau.”

Trên mặt hẳn thế mới có chút vui mừng, từ trên người lấy ra một túi vải, “Đây là chút tiền ta tích trữ, có hai ngàn ba trăm lượng. Ngươi biết rõ ta chưa bao giờ sống ở ngoài, hơn nữa ăn, mặc, ở, đi lại đều quen xa xỉ, cũng không biết qua ngày bình thường. Này tiền liền giao cho ngươi quản.”

Ta hiểu tính hẳn, nếu nguyện ý đem tiền giao cho ta thì cũng tương đương với nguyện ý giao chính mình cho ta. Ta nghĩ nghĩ, đem túi vải nhận lấy, để trong người. Tuy rằng ta cũng chưa từng sống qua nhưng từ A Bình cũng biết giá cả. Nếu chúng ta qua ngày bình thường như vậy bạc nếu chúng ta dùng tiết kiệm liền đủ dùng cả đời, ít nhất trên bàn cơm cũng thường xuyên có cá có thịt.

Nhưng là không thể qua ngày như vậy hay mua thêm chút ruộng đất hoặc sản nghiệp. Chờ sau khi ta khảo tú tài có thể làm việc thuận tiện một chút/

“Người muốn mua ruộng đất làm phú hào địa phương hay làm chủ một cửa hàng?”

Hắn khó xử nói: “Ta cũng không biết. Ta cái gì cũng không hiểu.”

Đúng vậy, hắn lại chưa tiếp xúc qua làm sao biết.

Có mua ruộng đất hay không còn chưa biết, có chọn được cửa hàng thích hợp hay không cũng không chắc. Ta hiện tại buồn rầu làm gì. Vẫn là tương lai tính sau.

“Ngủ đi, từ ngày mai sẽ bắt đầu chạy đi, ta ôm cổ hắn cùng hắn dán với nhau.

Hắn cho ta đắp chăn, “Có lạnh hay không?”

Ta lắc đầu.

Hắn ôm ta nở nụ cười, “Đây vẫn là lần đầu tiên ta có thể cùng người ngủ đến hừng đông. Lúc trước nhìn người ngủ, ta thật luyến tiếc rời đi ổ chăn ấm áp a. Về sau có phải hay không có thể cùng người ngủ?”

Ta cũng cười, gật gật đầu.

Chạy trên đường một tháng mới tới Nhạc thành. Nơi này cách kinh thành đủ xa. Đưa chúng ta đến cửa nhà đã chuẩn bị, xe ngựa liền lộ khai.

“Nguyên lai chủ nhân đã trở lại”, trông coi biệt viện là một đôi vợ chồng bản địa, nhìn thấy chúng ta vội vàng hành lễ.

“Vị ngày là nhị gia, gọi ta tam gia. Chuẩn bị nước tắm lại làm chút đồ ăn mang lên đi.”

“Dạ”.

Rửa mặt chải đầu xong, hảo hảo ăn cơm còn nóng. Tay nghề Trần tẩu cũng không tệ.

Cơm nước xong, ta cùng Kì Ngọc chỉnh đốn lại biệt viện, đây là một ngôi nhà phổ thông, nội viện có mấy gian phòng ngủ cùng thư phòng, bên ngoài là phòng khách, phòng bếp, còn có phòng cho hạ nhân.

Ở vài ngày, cảm thấy vợ chồng Trần tẩu coi như thành thật liền cùng họ kí khế ước mười năm, chính thức thuê họ. Cái khác không nói, chỉ giặt quần áo, nấu cơm, trông coi hộ viện vẫn là cần người. Tuy rằng chúng ta có thể tự làm nhưng gần nhất ta muốn báo danh chuẩn bị dự thi. Về sau ta còn muốn kinh doanh chút điền sản hoặc sản nghiệp không thể hao tổn thời gian làm những việc nhà. Mà Kì Ngọc cũng không phải người có khả năng làm những việc đó.

Mấy ngày nay ta đều chuyên tâm đọc sách, dù sao cũng đã tìm người môi giới nói qua, nếu có người bán ruộng đất hoặc cửa hàng, tự nhiên sẽ đến liên hệ ta, không cần ta phải tự mình đi tìm.

Ngược lại Kì Ngọc mấy ngày nay không biết làm cái gì, mỗi ngày lấy bạc chỗ ta, ở bên ngoài cho tới khi say khướt mới trở về.

Đến thời gian ăn cơm chiều, ta hỏi Trần tẩu: “Nhị gia còn chưa về?”

“Chưa, thời điểm mua đồ ăn có thấy người giống nhị gia hướng phố hoa đi, nhìn không rõ, có lẽ nhận sai người cũng không chừng.”

Ta gật đầu, Trần tẩu nói như vậy nhất định không nhầm. Phố hoa? Kì Ngọc như thế nào lại có hứng thú với địa phương này? Hắn còn cái gì chưa thấy qua sao?

Ta tuy biết hắn cần một khoảng thời gian thích ứng với cuộc sống mộc mạc này. Thậm chí vì tự do có thể muốn làm gì liền làm, hắn sẽ giống ngựa thoát cương, khó không chế. Nhưng ta không nghĩ tới hắn sẽ tới phố hoa.

Ăn xong cơm chiều, tại thư phòng xem sách rất lâu Kì Ngọc mới trở về. Lại uống rượu, ở trong phòng giống như tẩu quỳ xuống khúc. Lửa giận của ta bùng lên.

“Tam gia, muốn hay không mang canh giải rượu lại đây?”

Ta gạt đầu, “Đưa một chén lại đây, sau đó các người đi nghỉ ngơi đi.”

“Dạ”.

Cho hắn uống một chén canh giải rượu, sau đó đem hắn ném vào nước lạnh tẩy sạch hương vị son phấn trên người hắn. Hắn một trận lạnh run, mới thanh tỉnh lại. Thấy ta bình tĩnh đứng đó, cũng không nói ngược lại giận dữ quay mặt đi.

Hắn còn giận dữ?

Ta đem hắn vớt lên, lau khô, ném tới trên giường. Đứng cạnh giường từ cao nhìn xuống hắn, thấy hắn tiến vào trong chăn sau đó xoay người qua chỗ khác, lấy cái ót đối diện với ta.

Ta cười lạnh một tiếng, thoát quần áo tiến vào trong ổ chăn, đem mười tám thủ đoạn hắn dạy ta đều dùng trên người hắn.... “Kì Ngọc ca ca, thoải mái sao?”

Hắn hừ hừ không nói lời nào.

Ta cầm chỗ yếu hại của hắn, “Kì Ngọc ca ca, có muốn bắn hay không?”

“Buông ra...Người buông ra....”, thanh âm của hắn thực ủy khuất, giống như ta khi dễ hắn. Hắn công phu so với ta hảo, nếu thật muốn phản kháng, ta thật không thể chế ngự hắn. Nhưng hắn chỉ là ngoài miệng oán giận cũng không cùng ta động thủ thuyết minh hắn không có cùng ta không hiểu nhau. Chỉ là không biết vì cái gì lại cùng ta giận dữ.

Lòng ta tức giận cũng hòa hoãn, “Vậy người nói cho ta biết, người hôm nay đi phố hoa làm gì?”

“Ta cái gì cũng không làm, thật sự... Chính là để người theo ta uống rượu, cái khác cũng chưa làm.”

Nay ta tin tưởng, buông ra nhanh tay tăng tốc vài cái, hắn liền bắn ra.

Bất quá người này, ta không thể tái dụng nữa. Nguyên bản mặc kệ hắn là vì nghĩ đến hắn rốt cuộc có thể tự do qua ngày, không đành lòng câu thúc hắn. Nhưng sự thật chứng minh, hắn quả nhiên thiếu thu thập cần người quản. Ta nếu không quản hắn chỉ sợ phiêu đồ a.

Ta đưa tay lấy niêm dịch đến phía sau hắn, đưa ngón tay vào làm công tác khuếch trương.

“Di...Người không phải không muốn sao?”

Ta không để ý tới câu hỏi của hắn, vội vàng khuếch trương cho hắn, sau đó trực tiếp đi vào.

Thật....Thoải mái...

Làm như vậy cũng là lần đầu tiên. Trước kia bởi vì lười cùng với thói quen, về sau muốn chế trụ Kì Ngọc, muốn triệt để ngăn chặn hắn, thượng giường vẫn là phương thức dùng tốt nhất.

Ta một bên lộng, Kì Ngọc một bên hừ hừ, không khí dần trở lên kiêu diễm....Hắn quả nhiên so với ta càng thích ở mặt dưới.

Làm xong một lần, ta ôm hắn, cùng hắn chạm mũi, giọng điệu dịu đi, hỏi: “Người rốt cuộc cùng ta nháo cái gì?”

Hắn thùy hạ ánh mắt, lông mi thật đẹp. Hắn chuyển thân, thiếp vào trong lòng ta, nhưng ta ôm lưng hắn, thấp giọng nói: “Lòng ta thật khó chịu và sợ hãi. Ta cái gì cũng không biết làm, cái gì cũng không làm được, mỗi ngày qua thanh nhàn đến hết hoảng. Người lại... mỗi ngày đọc sách, còn muốn khảo tú tài. Khảo tú tài không phải là muốn chức vị sao? Người càng chạy càng cao, tương lai khẳng định muốn kết hôn sinh con...Ta thì sao? Ta không có gì cả. Khi đó ta đã già, liền làm nam sủng cho người cũng không xứng...”

Ta thở dài, ôm chặt hắn, ấm áp đã tới tay, ta như thế nào có thể buông tay?

10. Chương 10

“Kì Ngọc, tại Nhạc thành chúng ta không cần cơ. Nếu muốn ở trong này mua ruộng đất hoặc buôn bán thật khó. Này nha môn tạo dãi, lưu manh bản địa, thương gia cũng sẽ không nhượng chúng ta có ngày lành. Một khi nổi lên tranh chấp, muốn đến công đường, chúng ta dân chúng bình thường không cần cơ thua là không phải nghi ngờ. Hơn nữa không có cần cơ, sẽ không có danh dự, chúng ta không thể thuê dân bản xứ làm việc cho chúng ta. Giống Trần tẩu làm chút việc nặng liền dễ dàng nhưng muốn tìm người quản thu chi cùng chường quầy sẽ rất khó. Hơn nữa chúng ta không phải dân bản xứ, khó tránh khỏi thu chi bị ăn bớt. Người hiểu chưa?”

Hắn nghe thật chăm chỉ, gật gật đầu.

“Đây mới là nguyên nhân ta muốn khảo tú tài. Ta cũng không muốn chức vị nhưng nếu ta có công danh, chúng ta sẽ không bị người khi dễ.”

“Người thật sự không muốn làm quan?”

“Ân, không nghĩ. Nhất không cần cơ, nhị không nhân mạch, lại có một đoạn lịch sử ở Lưu phủ, ta làm quan không được, đây chỉ là nhân tố bên ngoài. Nguyên nhân bên trong là, ta muốn thoải mái qua ngày, có một chút sản nghiệp để bận bịu, có chút tiền để hưởng thụ sinh hoạt, nhàn rỗi có thể đọc sách, dưỡng hoa, làm việc ta thích. Buổi tối có thể thống thống khoái khoái cùng người làm chút việc, sau đó thư thư phục phục ôm nhau ngủ đến hừng đông. Như vậy ta liền thỏa mãn.”

Hắn xoay người lại, không giấu được tươi cười, ánh mắt tỏa sáng hỏi ta, “Người là thật tâm?”

Ta gật đầu.

“Nhưng là, nếu người khảo tú tài có công danh, khẳng định sẽ có người nhắc tới chuyện kết thân. Người nếu vẫn không thành thân sẽ làm người khả nghi.”

“Không có việc gì, ta đã sớm nghĩ. Lúc trước đi vào Nhạc thành, chúng ta đối ngoại nói nguyên nhân là cha mẹ qua đời, thúc bá trong tộc thu hết ruộng đất phân cho chúng ta chút bạc nhượng chúng ta ra ngoài sống. Về việc hôn sự, ta liền nói trước khi cha mẹ qua đời đã định việc đính hôn, chỉ là nhân gia chuyển nhà không biết ở nơi nào. Nhưng dù sao cũng đã định thân nên ta muốn chờ nhân gia đến tìm chúng ta. Nói như vậy là được, lại nói chúng ta cũng không tính cấm rể tại đây. Nghỉ ngơi vài năm, chờ khi hiểu rõ sự tình, ta liền lấy danh du học rời nơi đây, tự do tự tại qua ngày.”

“Mang theo ta sao?”

“Đương nhiên, chỉ cần người nguyện ý.”

“Kia còn không kém nhiều lắm”, hắn hài lòng tươi cười.

“Ân, trên danh nghĩa người là Nhị ca ta, vạn nhất có người cầu hôn người giúp ta đuổi đi là được rồi.”

“Không thành vấn đề.”

“Người gần đây mỗi ngày đều uống rượu, lại đi phố hoa chơi bời, ta phỏng chừng không có cô nương trong sạch hướng người cầu hôn.”

“Ta mới không hiềm lạ. Ta vốn không thích nữ nhân.”

Bờ môi hắn hơi nhếch lên, thật xinh đẹp, ta thấu đi qua hôn một cái, thấp giọng hỏi hắn, “Thật sự cảm thấy nhàm chán?”

“Ân, trước kia tuy rằng không làm gì nhưng còn có người cùng ta nói chuyện hoặc là nháo. Ở trong này, có thể cả ngày cùng người một chỗ ta thật cao hứng. Nhưng mỗi ngày người đều chui vào thư phòng, chỉ có ăn cơm cùng ngủ mới cùng ta nói mấy câu. Lòng ta hoảng đến nguy rồi.”

“Là ta không đúng”, ta hướng hắn xin lỗi, nghĩ nghĩ nói: “Vậy trước người quản lý sổ sách được không? Cho người học xong xem trưởng, tương lai chúng ta mua sản nghiệp sẽ do người quản lý.”

“Nhưng ta không biết xem trưởng.”

“Ta dạy người.”

“Ta có thể học được không?”

“Đương nhiên có thể. Về sau người ở bên ngoài kiếm tiền nuôi ta, ta ở nhà đọc sách, chơi cờ, được không?”

“Được a”, hần vui vẻ ra mặt, lại hỏi ta: “Ta đây bồi tiền thì sao?”

“Không quan hệ, bồi tiền lại nghĩ biện pháp kiếm trở về. Nếu bồi hết, dù sao chúng ta cũng có võ công, đến lúc đó lên núi làm sơn tặc, che mặt cướp đường a”, ta mở miệng vui đùa.

Hần thoải mái tươi cười, “Hảo, ta đều nghe lời người.”

“Vậy trong thời gian này người tạm nhẫn nại được không? Đừng đi ra ngoài lẩn lộn.”

“Hôm nay là ta không đúng, ta không nên tới chỗ đó”, hần có chút ngượng ngùng, “Ta thật cái gì cũng không làm. Người biết rõ, ta chính là đi ra từ loại địa phương này. Những kỹ xảo ở đó ta thật tinh tường, căn bản sẽ không mắc mưu. Ta cũng không có khả năng thích hư tình giả ý đó.”

Ta hôn hôn hần, “Vậy người có biết hay không bộ dạng mình thật chộc người, tuy nói yêu thích nam sắc không nhiều lắm nhưng cũng không phải ít. Người mỗi ngày ở bên ngoài đều say khướt, vạn nhất đụng phải, bị người chiếm tiện nghi cũng không biết.”

“Thiết, ai dám chiếm tiện nghi của ta”, hần huy huy quyền đầu, lại nhìn ta tủm tủm cười, “Người hôm nay ghen tị, có phải không?”

Ta xem hần nửa ngày, mới nói: “Về sau khi không ở bên cạnh ta, không cho phép uống rượu”, sau đó ôm hần, nhắm mắt lại, “Ngủ đi, ta mệt mỏi.”

Hần cọ cọ ta, ngồi trên lưng ta, nhất quyết không tha, “Không cho ngủ, người còn chưa trả lời ta.”

“Trả lời cái gì? Ngủ!”, ta xoay người ôm hần đem hần đặt ở dưới thân.

“Rốt cuộc có ghen hay không?”

“Hôm nay Trần tẩu lại không có làm sủi cào, ta ghen cái gì.”

“Hừ, người không nói ta cũng biết, người chính là ghen tị, nếu không như thế nào bỗng nhiên như vậy...”

Ta mở to mắt, thấy mặt hần đỏ.

Hần ở trên giường kinh nghiệm phong phú, đa dạng, không kiêng nể gì, cũng chưa bao giờ biết cái gì là ngượng ngùng. Nhưng ta cảm thấy trước kia hần chưa từng khả ái như lúc này, làm cho ta thật rung động.

Ta bình tĩnh nhìn hần hồi lâu, “Ta là ghen tị”, ta mở miệng nói, “Cho nên, về sau không cần ở bên ngoài uống rượu, được không?”

“Hảo”, hần ngơ ngác gật đầu đáp ứng.

Ta vừa lòng cười, “Về sau theo giúp ta đọc sách được không?”

“Hảo”.

“Tái làm một lần nữa được không?”

“Hảo”, hần híp mắt cầm xx của ta.

“.....”

Ta đem hần đặt ở dưới thân, đem tay đến hạ thân hần. Hần liền ôm lấy ta, đảo thân, kỵ trên người ta, cầm xx của ta chậm rãi ngồi xuống....

“Tê ~”, ta trều khẩu khí, thật sự là....Thoải mái không nói lên lời....Tay ta nắm eo hần, híp mắt nhìn hần trên người ta lắc lư....

Xem ra ngượng ngùng chỉ là ngẫu nhiên, hào phóng vẫn là chủ yếu, cùng hần ở trên hoặc dưới không quan hệ. Hoặc nói ngượng ngùng chỉ là tình cảm mà không phải dục vọng. Đây thật ngây thơ.

“Người hôm nay ghen tị....”

“....”, ta ôm hấn không nói gì trong chốc lát, lần thứ hai đều làm xong, hấn như thế nào con chưa quên đề tài này.

“Nói cách khác, người thích ta?”, hấn bình tĩnh nhìn ta, trên mặt bay ra một chút đỏ.

“....”, vì cái gì hấn có thể vất vả và tài năng đưa ra kết luận này? Chẳng lẽ trước kia ta chưa nói qua? Liên tính trước kia chưa nói nhưng ta vì hấn đều tính không lấy vợ sinh con, chẳng lẽ còn chưa rõ ý tứ của ta? Kỳ thật ta cũng không nghĩ tới cái gì thích hay không thích, cảm tình ta không trông cậy vào, nhưng âm áp này ta muốn giữ lại, cũng sẽ quý trọng. Ta cảm thấy điều này so với thích hay không thích đều trọng yếu hơn. Bất quá nếu điều này đối với hấn quan trọng, ta cũng không ngại nói với hấn, “.....Ân”.

Hấn nhan chóng ôm sát cổ ta, mặt cũng chôn trong lồng ngực ta, tựa hồ là....cao hứng?

Cao hứng thật tốt.

Ta hôn tóc hấn, “Trời đã gần sáng, ngủ đi.”

“Ân.”

Sau khi dạy hấn xem sổ sách. Tình trạng thu chi trong nhà, mỗi ngày ăn đồ ăn gì liền do Kì Ngọc quyết định. Hấn cũng không còn tiêu tiền như nước, đã biết giá cả thức ăn, đã biết cách sống.

Nhưng sổ sách trong nhà rất đơn giản, đại bộ phận thời gian hấn vẫn nhàn rỗi, ở thư phòng vây quanh ta, khi thì pha trà, khi thì đưa bánh hoặc là ta ôm hấn đọc sách.

Ta phát hiện hấn ngồi chỉ ngồi không, nhàm chán cùng ta hấn cũng không phiền toái. Khi trước cảm xúc của hấn nói là nhàm chán chỉ bằng nói là lo lắng bị ta bài xích, ở ngoài lo âu bất an.

“Nhị gia, tam gia, có Lý gia tới chơi.”

“Phòng khách phụng trà, chúng ta lập tức sẽ ra”, ta phân phó.

“Lý gia?”, Kì Ngọc hỏi ta.

“Chính là người môi giới. Xem ra người rất nhanh sẽ bận rộn a.”

“Ta hiện tại cảm thấy cùng người đọc sách rất tốt, không nghĩ đến ra ngoài bận rộn.”

“.....”, ta không nói gì nhìn hấn, “Trước đi ra ngoài gặp hấn đã.”

Nguyên lai có cửa hàng tơ lụa muốn bán ra, ta cùng Kì Ngọc đi theo người môi giới xem cửa hàng, hàng còn trữ cộng thêm cửa hàng chỉ khoảng tám trăm lượng bạc. Nói thật cũng không đắt, chỉ cần có hàng trữ liền có giá trị hai ba trăm lượng bạc, thêm giá cửa hàng đại khái bảy trăm lượng.”

“Ta thấy sinh ý của ngài ở đây tốt lắm, như thế nào không làm nữa?”

“Ta có một tộc thúc, sinh ý làm rất lớn, chỉ là không có nhi tử. Gần đây thân thể hấn lại không được tốt liền gọi ta về kế thừa gia nghiệp. Nói thật, nếu không phải như vậy, ta cũng không nỡ bỏ xuống cửa hàng này.”

“Nhưng là chúng ta không hiểu buôn bán tơ lụa”, ta có chút khó xử nói, “Những hàng ngài trữ ta mua cũng không cho có chỗ dùng.”

“Ta có thể đem nguồn hàng giới thiệu cho ngài, sinh ý này cực dễ làm. Hơn nữa, ngài có thể giữ lại tiểu nhị của ta, mất mấy tháng công phu là có thể buôn bán. Kỳ thật hàng trữ ta có thể trả lại chi nơi cấp, sau đó trực tiếp đem cửa hàng bán. Nhưng do tiểu nhị nơi này theo ta rất nhiều năm cho nên ta mới bán toàn bộ cửa hàng. Ngài nếu để ý sinh ý này cũng có thể cho bọn hấn một chén cơm.”

Ta cùng Kì Ngọc thương lượng một lát liền gật đầu đáp ứng. Hấn gặp ta sáng khoái như thế thập phần vui sướng. Lập tức mang chúng ta đi kho hàng kiểm kê hàng trữ sau đó thẩm tra sổ sách. Xác định không có vấn đề, chúng ta liền ghi kế ước đến nha môn đón ấn.

Dùng thời gian vài ngày, gặp mặt vài nguồn cung cấp hàng, giúp Kì Ngọc quen thuộc buôn bán tơ lụa, ta liền bỏ qua, toàn bộ giao cho hắn, chính mình lại về nhà đọc sách. Kỳ thật kiếm được tiền hay không ta không để trong lòng, dù sao cũng là lần đầu tiên buôn bán, chỉ cần cửa hàng còn đó liền có giá trị bảy trăm lạng bạc, cũng không chạy đi đâu.

11. Chương 11

Kì Ngọc tuy rằng ngoài miệng nói không quản, không muốn quản nhưng sau khi tiếp nhận sinh ý, thật rất thông minh tháo vát. Sinh ý tơ lụa tuy không phải món lãi kèch xù nhưng trừ bỏ tiền trả cho tiểu nhị, tiền tiêu vật hàng tháng cũng đủ để duy trì sinh hoạt bình thường trong nhà lại còn dư chút đỉnh. Bạc trong nhà cuối cùng cũng tăng thêm.

Có lẽ là thật cảm nhận được mỗi một đồng tiền vào túi, hắn đối với sinh ý rất là thích thú. Ta có thể lý giải hắn, tựa như lúc trước ta hâm mộ A Yên an ổn, dùng hai tay cùng vất vả kiếm tiền, thấy an tâm và thoải mái. Nam sung thậm chí là thanh lâu nữ tử, bán thân thể để được vàng bạc đại khái không có cảm giác như vậy.

Ta nghĩ Kì Ngọc vì vậy được đến cảm giác thành tựu, là điều trước kia hắn không biết đến. Cho nên hắn thật sự làm ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Ta đã ở thời điểm hắn vì sinh ý bận rộn, tham gia cuộc thi của học trò, thuận lợi lấy được công danh tú tài, bước vào đội ngũ sĩ tử, mỗi tháng có thể tại nha môn nhận mấy thăng bổng lộc.

Ngày xưa ở nhà mọi người đều gọi ta “Lâm tam ca”, “Lâm tam gia” nay lại gọi ta “Lâm tú tài”.

Về phần thi khảo cử nhân, đi thi một lần là tốt lắm rồi. Ta không có bối cảnh, không có danh vọng, trong tú tài mới nổi cũng không xuất chúng. Vô luận giám khảo có làm loạn kĩ cương hay không, ta khảo thượng cũng là hy vọng xa vời. Đơn giản đi tham gia một lần cũng là kiến thức một lần phong cảnh khoa trường.

“Tam gia, tiểu nhị cửa hàng đến.”

“Đã biết, ta sẽ ra sau, người cho hắn dùng trà”, ta buông sách trong tay, sửa sang quần áo đứng dậy ra khỏi thư phòng.

Vào phòng khách, thấy A Sinh sốt ruột ngồi uống trà, gặp ta đi vào, vội buông chén trà, nói với ta: “Tam gia, Nhị gia cùng chương quây sảo đi lên, rất lợi hại. Chúng ta mời ngài đi khuyên nhủ.”

Sảo đi lên?

“Bọn họ vì cái gì sảo?”, chương quây là người làm việc có chừng mực, không đến mức vì việc nhỏ mà cùng lão bản cãi nhau.

“Nhị gia muốn đem tơ lụa đều giảm một thành, hắn nói như vậy có thể hấp dẫn càng nhiều khách nhân, chúng ta bán càng nhiều liền tiền cũng kiếm càng nhiều. Nhưng chương quây không đồng ý, hắn nói như vậy không hợp luật, chúng ta nếu làm như vậy liền đem toàn bộ thành đồng đều đắc tội hết.”

Kì Ngọc xác thực tại sinh ý động não, chỉ là suy nghĩ sự tình vẫn chưa đủ chu toàn. Ta vì sao biết? Đây là đến từ sách hay trường gì đó, ta không phải tự biết, mà là có chút tồn tại ta quên, nếu cố suy nghĩ thì không nghĩ được nhưng thời điểm muốn dùng liền tự động nhớ ra.

Ta nghĩ nghĩ, cảm thấy có một số việc vẫn là không cần ở ngoài nói, gọi lão Trần đến, “Lão Trần, người cùng A Sinh đi mời Nhị gia về nhà, nói với hắn ta có chuyện cùng hắn thương lượng.”

Lại đối với A Sinh nói, “Người nói cho chương quây, tạm thời hết thấy như cũ, không cần sửa đổi giá. Chờ ta và Nhị gia thương lượng xong sẽ nói cho hắn.”

Lão Trần cùng A Sinh đáp ứng.

Một lát sau, Kì Ngọc thở phì phì trở lại. Trực tiếp cầm chén trà của ta ừng ực uống, sau đó ngồi trước mặt ta, thắm oán nói: “Người làm gì kêu ta về gấp như vậy? Có phải bọn A Sinh nói với người ta cùng chường quây cãi nhau?”

“Hỏa khí của người từ đâu mà lớn như vậy?”, ta đem hân đến ngồi bên người, mỉm cười hỏi.

“Rõ ràng là cửa hàng của chúng ta, ta muốn sửa giá, chường quây thế nhưng sống chết ngăn cản. Nếu không nể hân tuổi lớn, ta đã đem hân đánh rồi.”

“Nga? Vì cái gì muốn sửa giá?”

“Giá bán rẻ một chút, nhìn như sẽ kiếm ít tiền nhưng khách nhân mua hàng chắc chắn nhiều hơn, như vậy kiếm được càng nhiều...”, hân mi phi sắc vũ hướng ta giải thích ý tưởng của hân.

Ta kiên nhẫn một bên gật đầu, một bên nghe ý tưởng của hân.

“Người cảm thấy ý nghĩ của ta có đúng không?”

Ta gật đầu, “Có chút đạo lý.”

“Đúng thôi, ta ngày mai liền cùng chường quây nói, nếu hân không đồng ý, ta liền đuổi hân.”

“Vậy người biết, giá vải vóc tơ lụa là ai định không?”

“Ai a?”

“Là thương gia bán lẻ tơ lụa ước định mà thành, các người lấy hàng cùng một nơi, đưa ra giá là tăng một phần thêm vài phần lời.”

“Nga, vậy thì thế nào? Ta nguyện ý hạ giá, không thể sao?”

“Nếu người hạ giá, người khác khách nhân giảm bớt cũng chỉ có thể hạ giá. Sau đó các người hạ giá giống nhau, khách nhân cũng không phải chi tới cửa hàng chúng ta, người kiếm bạc ngược lại ít đi.”

“A...”

“Nhạc thành lớn như vậy, cửa hàng tơ lụa tuy nhiều nhưng sinh ý chúng ta vẫn không sai. Thật sự không cần thiết dùng thủ đoạn đó để thu hút khách. Người làm như vậy chỉ có thể làm các hàng tơ lụa khác đều hạ giá theo người, cùng người bồi tiền. Người liền đắc tội những người trong nghề. Bọn họ ở đây căn cơ thâm hậu, tìm một hai người trong quan phủ mỗi ngày đến cửa hàng tuần tra hoặc tìm du côn lưu manh đến quấy rối mỗi ngày, sinh ý này người liền làm không được. Huống chi làm suy sụp sinh ý còn nhiều cách khác, chúng ta không phải đại phú hộ, chống không nổi cũng đánh không lại người ta. Trước chúng ta làm sinh ý thuận lợi vì chúng ta trực tiếp nhận sinh ý từ lão bản, hơn nữa chúng ta dùng chường quây cũ, nhân gia để lại hai phần nhân tình. Lại thấy chúng ta tuân thủ quy cũ, sinh ý liền yên ổn. Lấy một ví dụ đơn giản, bọn họ vài phú hộ liền thủ lại làm nguồn cung hàng ngừng bán háng cho chúng ta. Nhà cung hàng đương nhiên sẽ không vì một nhà chúng ta mà đắc tội nhiều nhà. Sinh ý chúng ta liền không cần làm nữa.”

“Người nói đúng”, hân uể oải nói, “Ta nghĩ rất đơn giản. Ta nguyên còn muốn, hạ giá sau có thể làm sụp một hai cửa hàng tơ lụa, chúng ta liền mua lại mở mấy cửa hàng nữa đâu.”

“Nếu người có mười vạn lượng bạc, đại khái có thể làm được”, ta nở nụ cười.

Hân có chút không cam lòng nói, “Người tuổi còn nhỏ làm sao biết nhiều vậy? Đây có phải Cố Thiệu dạy người?”

“Coi như vậy đi. Thư đọc nhiều, một đường thông liền trăm đường thông”, ta thuận miệng ứng phó.

“Ta có phải thực ngốc?”

“Người tuyệt không ngốc”, nếu ta là hân, chỉ sợ còn không biết dùng cạnh tranh ác tính để tranh thủ lũng đoạn đâu.

Hân mệt mỏi tựa vào người ta, thoát nhìn cũng không cảm thấy được an ủi.

“Nếu người muốn kiếm chút tiền, chúng ta liền tìm cửa hàng thích hợp mua”, ta nhìn mắt hấn sáng lên chậm rãi nói, “Nhưng là, nơi này không phải nơi chúng ta định cư lâu dài. Nếu đem hiện ngân đổi thành sản nghiệp thì tương lai không mang đi được.”

“Ta thiếu chút nữa quên”, hấn có chút thất vọng nói, “Nếu có thể ở đây yên ổn thì tốt rồi, ta rất thích nơi này”.

“Ta cũng không hi vọng thay đổi. Nơi này cách kinh thành quá xa, tin tức nơi đó chúng ta nghe không đến cho nên cũng không biết sự tình chúng ta rồi đi như thế nào kết thúc.”

“Này thật sự là chán ghét, phiền toái chết. Ta chính là muốn cùng người yên ổn sống, như thế nào còn phải bận khoăn nhiều như vậy?”

Ta ngả người về phía sau, chuyện này thực sự làm người phiền chán.

Kì Ngọc nằm xuống bên người ta, nhìn lương phòng phát gốc trong chốc lát, sau đó cọ đến bên ta, ôm eo ta, đầu gối lên vai ta.

“Bất quá, hiện tại so với trước có tư vị hơn.”

“Đúng vậy”, ta hôn ánh mắt xinh đẹp của hấn, “Bất quá ngày mai người nên xin lỗi chương quỳ. Ta nguyên bản còn không yên tâm hấn nhưng hôm nay hấn có thể vì chuyện này cùng người cãi nhau, ta triệt để yên tâm.”

Hấn cười hì hì hôn lại ta, “Ta đã biết”.

“Cùng hấn lãnh giáo cách buôn bán, học thêm chút bản sự. Nhân gia thường nói trăm người không thể dùng là thư sinh, ta về sau liền trông cậy vào người. Dụng tâm làm a, người nhưng là đang nuôi dưỡng ta.”

“Người yên tâm, mặc kệ chỗ nào, ta đều có thể nuôi sống người”, hấn đồng dạng nói.

Kì Ngọc bởi thân phận cùng cảnh ngộ, có chút không mạnh mẽ, hơn nữa có chút sa vào hưởng lạc. Nhưng tính cách hấn kỳ thật khá tốt, trước kia khi ở kỹ viện cùng nhân gia tranh giành là quần áo có đẹp nhất hay không, dung mạo có đẹp nhất không, cầm nghệ có cao siêu không, thậm chí công phu trên giường có phải lợi hại nhất hay không.... Tuy rằng những việc này không có ý nghĩa nhưng hấn tựa hồ nhất định phải hơn người khác.

Hiện tại thể hiện ở việc buôn bán. Như vậy cũng tốt, tính tình như vậy mới có thể là người làm ăn. Nhược giống như ta lười biếng, chỉ cần sinh ý có thể nuôi sống tiểu nhị cùng bản thân, duy trì thu chi cân bằng, đại khái sẽ không muốn thêm. Kì Ngọc so với ta hữu dụng hơn.

Kỳ thật ta cũng không muốn tham gia khoa cử, cũng không nghĩ tới việc buôn bán phiền toái. Ta chỉ muốn có một mảnh ruộng nhỏ, trồng các loại hoa ta thích, lâu lâu bán ra hai chậu hoa quý ta dưỡng cũng đủ cho ta sinh hoạt một hai năm. Bình thường thì tự giặt quần áo nấu cơm, không có việc gì thì đọc sách, đi dạo. Một đời bình thường. Như vậy thật thoải mái.

Bất quá sự tình không phải lúc nào cũng như ý. Hiện tại coi như cũng không sai.

Ta chuyển đề tài nói: “Người hình chưa từng gọi tên ta?”

“Ta không biết tên người a. Cái kia “Niệm Thiều” người khẳng định không thích, “Lâm Giác” hay “Lâm Quý Ngọc” cũng là giả. Người bảo ta gọi người thế nào? Tốt nhất vẫn là không gọi.”

Ta cũng không biết tên của mình....

“Gọi ta Lâm Giác hoặc Quý Ngọc đề có thể. Dù sao sau này đều dùng tên này, vẫn là sớm quen thì tốt. Ta còn rất thích tên Quý Ngọc này a, cùng người Kì Ngọc chỉ khác một chữ. Người cũng nên quen mình tên “Lâm Vân”, không cần từ việc nhỏ làm ra vấn đề.”

“Đã biết. Quý Ngọc, người phải gọi ta ca ca, không thể trực tiếp gọi tên.”

“Nhị ca? Kì ~Ngọc ~ ca ~ ca?”, ta chọc ngứa hấn, cùng hấn cười khanh khách lẫn thành đoàn.

12. Chương 12

Tham gia xong kì thi cử nhân, cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Nhân liền đi leo núi, du hồ, dưỡng hoa, uống trà....

Cầm, kỳ, thi, họa lúc trước là cảm thấy học đòi văn vẻ nhưng nay lại làm đến thư thái tòng dung. Vì tình cảnh bất đồng, tâm tính cũng rộng mở.

Trước kia ta không thích ánh bình minh, không thích ngắm phong cảnh, không thích cùng người khác trò chuyện. Hiện tại ta thường xuyên leo núi xem mặt trời mọc, khi nghỉ ngơi kiên nhẫn ngồi pha trà, thưởng thức hoa mình dưỡng hoặc là trên du thuyền ngủ trưa.

Thời điểm tâm tình tốt liền cảm thấy sinh hoạt khắp nơi đều là hưởng thụ, mỗi cảnh cây ngọn cỏ đều động lòng người. Ngay cả việc nhóm năm tú tài thường lui tới cũng thuận mắt hơn, có mấy người tính tình hợp ý còn thường xuyên qua lại.

Kì Ngọc không vội vàng vào sáng sớm, bình thường đối với sinh ý tơ lụa thật dễ bụng, cùng ta xuất môn luôn không trùng khớp. Bất quá chúng ta cũng không phải tiểu hài tử, không tất yếu phải cột vào nhau. Hắn cũng xác thực đối với việc này không hứng thú, hắn vẫn thích bạc hơn. Ta cũng thích bạc, bất quá không có áp lực sinh tồn, cũng không có thê nhi, phụ lão cần nuôi dưỡng, cho nên không có động lực đi kiếm tiền.

“Tam gia, có người đưa một phong thiếp, còn có xe ngựa chờ ngoài cửa.”

“Lấy ta xem”, ta mỉm cười, lại là bằng hữu rủ ta đi du ngoạn đi, lại còn làm bộ.

“Quý Ngọc,

Lần trước từ biệt, đã muốn một năm có thừa. Ta đã đến Nhạc thành, hôm nay mời người xuất môn gặp mặt.

Thiều tự.”

Ta ngẩn ra, nguyên lai đến đòi nợ. Lập tức cười, sớm đến cũng tốt. Hiểu rõ sự phiền lòng cũng có thể sớm rời đi tiêu dao.

Lập tức thay quần áo xuất môn, lên xe ngựa kia. Xe ngựa đưa ta đến bên hồ, Cổ Thiều đứng đó, nhìn mặt nước.

“Tiên sinh”

Hắn quay đầu nhìn ta, mỉm cười: “Người đến rồi, hội du thuyền sao?”

Ta gật đầu.

Hắn liền lên một con thuyền nhỏ, ta lập tức lên theo.

“Nơi này phong cảnh thực không sai, cũng là địa phương tốt để nói chuyện.”

Khó trách cần ta tự mình chèo thuyền, tại giữa hồ, hai người nói chuyện quả nhiên là tốt tuyệt mật.

“Đứt quãng dạy người bốn năm, hôm nay người mới gọi ta một tiếng tiên sinh”.

Ta đem thực lam ly nhắm rượu để trên mặt bàn, châm cho hắn một ly rượu, “Tiên sinh dạy ta rất nhiều, lại trợ ta thoát khổ, Quý Ngọc vô cùng cảm kích.”

Hắn gật đầu, “Đúng là nhận định người là người tri ân báo đáp, ta mới phí một phen công sức. Bất quá lúc trước ta nghĩ người muốn dẫn đi là A Bình, không nghĩ tới cư nhiên là Kì Ngọc. Các người cư nhiên có tư tình, việc này ta vạn vạn không nghĩ tới. Nếu ly khai nơi đó, đúng là nên một lần nữa bắt đầu, khảo tú tài, sau cưới vợ sinh tử, chẳng lẽ người không muốn? Vì sao còn muốn dính vào việc xấu này?”

“Nguyên bản cũng không hy vọng tiên sinh trợ giúp ta rời đi Lưu phủ. Cho nên vô luận là cơ hội hoặc giúp ích gì ta cũng không nguyện ý buông tha. Bắt đầu từ khi cha mẹ đem ta bán, ta coi như trên đời này không có thân nhân. Cùng Kì Ngọc, bắt đầu chỉ là giao dịch, sau lại đem hấn thành thân nhân, có tình cảm”, ta cân nhắc từng câu từng chữ nói, vô công vẫn là chuyện không thể nói ra.

“Giao dịch? Lấy thân thể làm đại giới, trao đổi thời điểm hấn rời đi hỗ trợ người rời Lưu phủ?”

Ta gật gật đầu.

“Cuối cùng ngược lại người giúp hấn ly khai. Người cũng là người hữu tình hữu nghĩa. Bất quá nhiều năm qua, ta chưa từng nhìn ra hấn có ý tưởng rời đi Lưu phủ. Hấn cùng ta và người bất đồng, hấn thích cái loại sinh hoạt này.”

“Xác thực”, ta gật đầu, “hấn thích an vu, thâm nghĩ khi lớn tuổi sẽ bị đuổi khỏi Lưu phủ. Cùng ta rời đi, ngược lại là vì ta.”

“Vì cái gì?”, hấn hai mắt sáng quắc nhìn ta, “Người sở cầu không phải là thoát khỏi sinh hoạt thư thư phục phục dưới thân nam nhân? Vì sao nay lại không để ý.”

“Ta vào Lưu phủ khi vẫn là hài tử chưa hiểu chuyện, đoạn tụ chi sự hoặc nam nữ chi sự chưa hiểu được, cũng không có thành kiến. Ta chỉ cảm hận mất đi tự do, không có tôn nghiêm, bị bắt làm nam sủng của nam nhân. Nhưng nếu ta tự nguyện, vô luận là nam hay nữ cũng không ngại.”

Hấn giật mình, “Người hãy bỏ ý nghĩ đó đi. Ta chưa bao giờ thích nam nhân.”

“....”, không phải hấn và Lưu thiếu gia nguyên bản là một đôi sao?

“Người vào phủ về sau cũng nghe chút lời đồn đi? Đều là giả. Năm đó trong triều quan viên đảng phái hình thành, nguyên bản nhà ta cùng Lưu gia đều là đảng Tần Vương, cha ta trong một lần triều đình tranh đấu bị liên lụy, nhà ta gục. Khi đó Tần Vương đem ta an bài tại Lưu gia, thứ nhất là vì ta cùng Lưu Phương là hảo hữu, thứ hai là muốn mượn dùng trí tuệ của ta, làm trí giả cho Lưu gia, thuận tiện giám thị Lưu gia.”

“Lưu gia... thay đổi địa vị.”

“À. Kỳ thật từ sau khi nhà ta gặp chuyện không may, Lưu Đình không an vị. Hấn cấp Lưu Phương định việc hôn nhân, cũng là quan viên phái Triệu Vương. Hấn khi đó thật muốn đem ta đánh chết, lại không biết con hấn đối với ta tâm tư không sạch sẽ. Khi biết liên mượn thể nhượng ta làm nam sủng cho con hấn”, hấn lãnh liệt cười châm chọc.

“Kia Tần Vương...”, vì cái gì không giúp người rời Lưu phủ?

“Quan nô hai chữ có thể khiến người không thể đứng lên. Tần Vương có thể âm thầm ra tay nhưng hấn khi đó mới đứt một tay lại bị Lưu gia phản bội, hấn sẽ không vì một quan nô như ta để người bắt lấy nhược điểm.”

“.....”

“Thậm chí vì hủy hoại danh dự của ta làm ta không cách thoát thân, Lưu Phương còn chuyên môn tìm vài con hát nam sủng cùng ăn, cùng ngồi với ta. Làm tất cả người trong kinh thành đều biết, ta chỉ là một cái nam sủng mà thôi”, trong lời nói của hấn có hận ý, “Hấn nguyên bản gia thế, năng lực, tướng mạo, văn thái, mọi thứ đều không bằng ta, chỉ là tìm thấy cơ hội đem ta giẫm nát dưới chân. Ngược lại khi ta còn trẻ thiên chân, không nghĩ tới bằng hữu ở chung hòa hợp như vậy lại tồn tại ý niệm dơ bẩn trong đầu”.

Lưu thiếu gia kia xác thực.... Biến thái.

“Tiên sinh nay rời Lưu phủ...”

“Ta bị đánh một lần kia, Tần Vương phái người cảnh cáo Lưu gia. Lưu gia tuy rằng ám toán ta, hủy hoại danh dự ta nhưng không có quyết đoán cùng Tần Vương xé rách da mặt. Cho nên mười năm nay, Lưu Phương cũng không dám quá phận bức bách ta, cũng không dám lấy ta làm niềm vui. Ta mới có cơ hội cùng thời gian bố trí mọi việc đến vận ngã Lưu gia”, hấn mỉm cười.

“Như vậy Lưu gia hiện tại...?”

“Đã không còn Lưu phủ, một đêm kia người rời đi, Lưu gia đại hỏa, thiêu cháy một sân bao gồm người và ta. Thời điểm quan binh đến cứu hỏa, thế nhưng phát hiện thư cùng bằng chứng Lưu gia mưu đồ gây rối. Lưu Đình cùng Lưu Phương chết, những người khác đều xưng là quan nô. Nữ nhi Lưu Phương dưới chiếu cổ của ta đều thành quan kỹ, có phải báo ứng hay không?”, hắc tào nhả mồm cười nhạo ta không rét mà run.

Thiêu cháy một sân? Thuận tiện vu oan giá họa? Hắc thật đủ âm ngoan. Bất quá ta cũng không quan tâm.

“A Bình cùng Lý thúc ra sao?”

“Hỏa hoạn ngày đó người đem A Bình an bài về nhà, hắc đương nhiên không có việc gì. Sau Lưu gia gặp chuyện không may, hạ nhân cũng bị bán. Ta cũng không có đi chú ý, bất quá bọn họ nguyên bản bán mình làm nô, đổi một chủ mới cũng không kém đi đâu.”

“Nếu có thể vận ngã Lưu gia vì sao còn không làm sớm chút?”, mười năm a, nhân sinh chỉ có vài cái mười năm, cứ như vậy ghê tởm, thống hận mười năm. Hắc so với ta có thể nhẫn.

“Thời cơ chưa đến. Tìm được khe hở của Triệu Vương cũng không phải dễ dàng như vậy”, hắc thần nhiên nói.

“Tiên sinh vì trợ ta cùng Kỳ Ngọc thoát khổ, trả giá cái gì?”

“Đối Tần Vương mà nói chỉ là nhấc tay chi lao, hắc khi đó còn cần ta”, hắc mỉm cười.

Kia về sau đâu? Về sau tất nhiên là có dùng. Nếu không giết người diệt khẩu không phải an toàn nhất? Làm gì thả hắc.

“Tiên sinh cần ta làm gì?”

“Cố Thiệu đã chết. Ta hiện tại là Lâm Thiệu, là đại huynh của người, thân phận thương nhân. Trước mắt không cần người làm gì, người cho ta làm tốt thân phận che dấu là được. Về sau sao...”, hắc trầm ngâm một lát, thần nhiên mở miệng nói: “Ta thành hôn, là Tần Vương an bài, vì kiềm chế ta, thuận tiện làm dịu tâm ta. Nàng cũng không biết thân phận nguyên lai của ta. Ngày mai các người đến phủ bán kiến ta và đại tâu các người.”

“Vâng....Đại ca.”

Hắc gật đầu: “Mặc kệ người có tín nhiệm Kỳ Ngọc hay không, không cần nói với hắc việc Tần Vương hay Lưu gia. Ta không tín nhiệm hắc.”

Ta gật đầu đáp ứng. Chuyện xưa đã sớm quên, nếu không phải muốn biết rõ hắc muốn ta làm gì cho hắc, ta cũng không tất yếu biết việc này. Việc này cũng không tất yếu nói cho Kỳ Ngọc.

“Trở về đi”.

“Hảo.”

Ta cũng muốn sắp xếp lại suy nghĩ. Sau mỗi lần cùng hắc nói chuyện, ta đều cẩn thận suy nghĩ nội dung ẩn hàm bên trong.

“Người còn dưỡng hoa sao?”

“Còn.”

“Ngày mai có thể mang một ít cho ta không?”

“Hảo”.

13. Chương 13

Cố Thiều đến đây, sự tình Lưu gia cũng giải quyết, một năm qua hắn vì Tần Vương làm những gì? An bài gì? Hoặc Tần Vương để hắn rời đi là giao cho hắn nhiệm vụ gì?

Hắn muốn ta giúp hắn che giấu thân phận, nhưng ta khảo tú tài cũng vì nguyên nhân này. Hắn chán ghét đoạn tụ chi phích, cũng để lộ ý tứ muốn ta cưới vợ. Giàu có lại độc thân xác thực dễ làm người chú ý, hưởng hồ hắc đối với Kì Ngọc không có hảo cảm. Như vậy, hắn sẽ đối Kì Ngọc bất lợi sao?

Liên quan tới hoàng tử chi tranh đều mạo hiểm vạn phần, đầu tiên là Cố gia sau là Lưu gia cũng đều như vậy, hưởng chi hiện tại Cố Thiều không có căn cơ sẽ liên lụy đến chúng ta.

Nếu hắn muốn tại Nhạc thành làm cái gì, vạn nhất thất bại chính là một chữ tử. Cho dù thành công, Tần Vương lên ngôi hoàng đế, Cố Thiều cũng không có khả năng tiến vào triều đình, kết cục hắn thế nào phải xem tâm tính Tần Vương. Nếu y không chấp nhận người tài hơn mình, lòng nghi ngờ mạnh, hắn khó thoát khỏi cái chết. Nếu khoan dung, hắn có thể sống phú quý hết quãng đời còn lại.

Nhạc thành có cái gì để mưu đồ? Không có muối, thiết linh tinh để kiếm tiền hoặc là tạo phản gì đó. Buôn bán đường thủy tuy không tệ nhưng cũng không tính thu hút, hưởng chi Nhạc thành cách kinh thành rất xa.

Bất quá có lẽ hắn chỉ là một con tốp của Tần Vương, đến thời điểm cần có thể có tác dụng mà ta không biết. Nếu mai danh ẩn tích, tạm thời hắn an toàn.

Hắn cưới thê tử, tâm tính hắn sẽ có chút biến hóa. Dù đối thê tử không có tình cảm nhưng với hài tử sẽ không. Nhất là người thân của hắn còn lại không nhiều, hắn chắc muốn nối dõi tông đường?

Người chết trong sân kia....sinh hoạt bốn năm cùng ta quen biết chỉ có Kì Ngọc, A Bình, Lý thúc, Cố Thiều cùng Lưu thiếu gia.

Đối với Lưu thiếu gia ta không yêu hay hận, biết hắn đã chết cũng không cảm thấy vui hay buồn. Đối với những người xa lạ trong viện ta có vài phần không đành lòng, đối hắn một tia cũng không.

Ta biết nguyên nhân trong đó, cũng không phải vì hắn đối với ta làm gì mà là hắn đối với bằng hữu làm ta khinh thường. Vì lập trường bất đồng mà phụ bằng hữu có thể lý giải nhưng đem những thủ đoạn hạ lưu dùng trên người quen cũ nhưng ta cảm thấy hắn thật sự bẩn.

Người như vậy vẫn chết sớm mới tốt.

Ta không biết việc trong triều đình, trước kia Cố Thiều chưa bao giờ dạy ta, hiện tại ta cũng không làm quan, cũng không muốn biết.

Cố Thiều là quân cờ của Tần Vương, ta đại khái cũng là một quân cờ của Cố Thiều.

Chỉ là ta không biết mình có tác dụng gì.

Che dấu thân phận? Để sau khi xảy ra chuyện gánh tội thay? Cấp tương lai một đường lui?

Đều có khả năng đi.

Hắn có thể sử dụng rất nhiều người có tài nhưng đều là người của Tần Vương. Trừ những người đó, cũng chỉ còn ta đi.

Ai cũng không biết, xác thực rất khó phòng.

Mặc kệ, nếu có chuyện gì, cùng lắm là bỏ chạy. Ta tuy rằng nợ ân tình của hắn nhưng không vì thế mà đáp trả bằng bản thân cùng Kì Ngọc.

Bởi vì hắn không phải người ta nguyện ý tương giao.

Kỳ thật hắn dạy ta rất nhiều, từ bài học võ lòng đến tứ thư ngũ kinh, cầm, kì, thi, họa, sau lại còn giúp ta thoát ly khổ ải. Nếu hắn chân thành đối đãi, ta đại khái sẽ đem hắn trở thành lão sư cùng trưởng bối, nguyện ý vì hắn vượt qua sông lửa.

Tựa như đối với Kì Ngọc, bắt đầu chỉ là một cuộc giao dịch không chịu nổi nhưng ta lại nguyện ý cùng hần tiến thoái, đồng cam cộng khổ. Cho dù hần không có trợ giúp ta cái gì.

“Người đi đâu vậy?”, Kì Ngọc bước nhanh tới đón.

“Đi du hồ”, ta lôi kéo hần vào thư phòng, nhìn hần ngồi xuống mới mở miệng nói: “Cố Thiều đến đây, hiện tại kêu Lâm Thiều, là đường huynh của chúng ta. Người nhớ kỹ, về sau không cần gọi sai.”

“Là hần gọi người ra ngoài? Người khác ở nơi nào?”, Kì Ngọc lập tức đứng lên, mở to hai mắt hỏi.

“Đúng vậy. Hần nhượng chúng ta ngày mai đi báỉ kiến hần, dù sao thân phận hần là đường huynh chúng ta. Đúng rồi, hần đã cưới vợ, thê tử hần không biết thân phận của chúng ta trước đây, người đừng lỡ miệng.”

“Hần còn thú lão bà? Động tác thật mau. Ta mới không đi báỉ phỏng hần đâu, luôn một bộ dáng khinh người”, Kì Ngọc lầu bầu nói.

Ta nghĩ nghĩ “Tùy người”, như vậy cũng tốt, đường huynh đường đệ không phải đều quan hệ hòa hợp, hần không đi cũng không có gì. Cố Thiều đối với Kì Ngọc thái độ không rõ, Kì Ngọc tránh cũng tốt.

“Làm gì? Người muốn một mình đi gặp hần phải không?”, Kì Ngọc có chút tức giận nói.

Ta không nề hà nói: “Không phải người nói không muốn đi sao? Như thế nào lại biến thành ta muốn một mình thấy hần.”

“Vậy người nói đi, hần làm gì đối với người tốt như vậy? Dạy người cái này dạy người cái kia, thậm chí còn giúp người an bài thân phận? Nếu không phải coi trọng người, người có cái gì đáng để hần mưu đồ?”

Có lẽ hần coi trọng ta vì ta có chỗ dùng, mười năm hần không có khả năng tiếp xúc nhiều người lắm, có thể lựa chọn bồi dưỡng lại càng ít. Cho nên ta dù tính không xuất sắc nhưng có thể tri ân báo đáp, hần liền thuận tay bồi dưỡng.

“Người cho là mỗi người đều giống người háo sắc như vậy?”, ta buồn cười nhìn hần, “Hần làm mọi thứ là vì có thể dùng ta”.

“Hần bản sự lớn như vậy, dùng một thư sinh như người làm gì?”

“Ta cũng không biết. Bất quá thân phận hiện tại của hần là thương nhân, đại khái cần ta đảm đương nguy trang?”

Hần bĩu môi, “Ngày mai ta với người cùng đi, bất quá người đừng trông cậy vào ta đối với hần cung kính.”

“Đừng hồ nháo, nếu muốn đi, cũng đừng trước mặt thê tử hần khiến hần mất mặt. Đúng rồi, về sau phải gọi họ là đại ca, đại tẩu.”

Kì Ngọc lúc này lại cao hứng, “Cáp, hần chưa bao giờ thèm nhìn ta, nếu hần nghe ta gọi hần là đại ca, chỉ sợ trong lòng so với ta còn không được tự nhiên hơn.”

Ta mở miệng khuyên, “Quá khứ thân phận vẫn là nhanh chóng quên đi, hiện tại thân phận văn điệp của chúng ta là thật, chúng ta tại Nhạc thành an cư lạc nghiệp cũng là thật. Còn so đo quá khứ làm gì?”

Hần không cam lòng bĩu môi, cuối cùng vẫn là đi đến bên cạnh dựa vào ta, “Được rồi, nể tình người, ta sẽ đối với hần khách khách khí khí”.

“Như vậy là đủ rồi”, ta ôm hần, “Không cần quá thân cận. Hần có năng lực nhượng chúng ta bình yên vô sự rồi Lưu phủ đi vào Nhạc thành, sau lưng nhất định có thể lực. Tới nơi này ước chừng có mưu đồ. Vẫn là tránh xa một chút tốt hơn.”

Hần thuận thế nằm xuống, gối lên đùi ta, “Chúng ta phải rời khỏi nơi này sao? Ta có chút luyến tiếc.”

“Không vội. Người cứ thanh thản sống đi. Ta sẽ cẩn thận xem xét. Nếu đến lúc không thể không rời đi, chúng ta mới quyết định.”

“Hảo”, hần cười, lông mi phi dương, nhượng ta nhin không được cuối đầu hôn ánh mắt hần.

Ngọt ngào trao đổi nụ hôn, Kì Ngọc lười biếng mở miệng nói: “Này, tuy rằng bộ dạng hần rất được nhưng người cũng không nên thích hần.”

“Sẽ không. Người cũng đừng có thái độ phòng cướp như vậy, nam nhân yêu nam nhân là chuyện tình cực ít thấy. Hần cũng đã cưới vợ, người còn lo lắng gì?”

“Hào. Nhưng ta cũng nói trước, nếu hần đối đãi không tốt, người cũng đừng trông cậy ta đối với hần khách khí.”

“Này là đương nhiên”, ta mỉm cười, gật đầu đáp ứng.

Ngày thứ hai, chọn bốn chậu hoa mang theo, chúng ta lên xe ngựa.

“Vì cái gì muốn đưa cho hần hoa? Lúc trước người thường đưa hoa cho hần, lại chưa bao giờ đưa ta.”

“Hần ngày qua cố ý nhắc tới muốn. Lúc trước quan hệ ta với người phải giữ bí mật, ta như thế nào có thể đưa hoa cho người? Nay, của ta cũng là của người, ta sao phải cố ý mang tặng?”

“Nói cũng đúng”, mặt hần giãn ra nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai ta, “Tất cả của ta cũng là của người”.

Ta đem người thường xuyên có điểm ngốc kia kéo vào trong lòng, hôn một cái.

Quá trình báỉ phỏng bình thường thần nhiên, không phải người nhà cùng ngồi ăn cơm. Cố Thiệu đối với Kì Ngọc thái độ thần nhiên, Kì Ngọc cũng không có khiêu khích thất lễ. Ngược lại vị đại tẩu kia nói ta cùng Cố Thiệu bộ dạng rất giống như là thân huynh đệ, điều này làm cho Kì Ngọc không thoải mái, về nhà liền hướng ta nói nửa ngày.

14. Chương 14

Cùng nhà Cố Thiệu lui tới không thường xuyên, hần không có ý này nhưng ta cũng chưa từng có ý thân cận. Dù sao cũng không phải người chí thân, ngẫu nhiên lui tới cũng liền thôi.

Ta không khảo trúng cử nhân cũng là việc nằm trong dự kiến, biết kết quả ta vẫn như cũ đọc sách dưỡng hoa. Chỉ là Kì Ngọc công việc ngày càng bận rộn, đi sớm về muộn không nói, ban ngày cũng ít chạm mặt, ban đêm thường sau khi ta ngủ mới lén lút tiến vào trong ổ chăn của ta.

Điểm tơ lụa quyết không thể khiến hần bận rộn như thế. Nhưng hần không ở nhà, ta cũng không tìm được cơ hội hỏi hần.

Đợi khi ta rút cuộc bắt được hần, mở miệng hỏi: “Người gần đây đến tột cùng là đang bận cái gì?”

Hần không đáp, ngược lại thần bí cười nói: “Người rất nhanh sẽ biết.”

Hần tươi cười đến đắc ý, cho nên ta kiềm chế không hỏi, chờ đến ngày đó.

Đến khi biết, đúng là một kinh hỉ lớn. Nguyên lai điểm tơ lụa toàn Nhạc thành đều thuộc về Kì Ngọc, Lâm thị tam huynh đệ, lão đại, lão tam không ai biết, lão nhị thanh danh ngày càng lớn.

Ta không phải từ miệng Kì Ngọc biết được tin tức này, mà là ở chợ truyền nhau, truyền đến trong tai ta.

Kì Ngọc không có nhiều tiền tài như vậy, vậy cũng chỉ có Cố Thiệu.

Ta không hỏi Kì Ngọc cái gì. Bắt đầu từ lúc hần cùng Cố Thiệu giao dịch sau lưng ta, ta sẽ không tái chất vấn hần. Chúng ta cũng không còn quan hệ phụ thuộc nhau. Hai cá thể độc lập, không có ràng buộc sâu đậm. Hoặc là lúc trước ta cho rằng chúng ta có nhưng trên thực tế đại khái ta nghĩ sai rồi.

Vừa lúc Cố Thiệu mời ta đi du hồ chơi cờ, ta biết mục đích của hần là gì. Ta không tin hần không có người dùng, hần không phải không dùng Kì Ngọc thì không được. Nhất là hần với Kì Ngọc cũng không có hảo cảm.

Hắn chán ghét đoạn tụ, hy vọng ta cưới vợ sinh tử, nhượng thân phận nguy trang này người không thể tìm ra sai sót, có lẽ muốn làm cái gì đó để ta cùng Kì Ngọc tách ra?

“Tiên sinh, người duy trì Kì Ngọc buôn bán là người đi?”

“Đúng”, hắn gật đầu.

“Vì cái gì?”

“Bên ngoài, hắn là đường đệ của ta, ta không giúp hắn thì giúp ai? Đương nhiên nguyên nhân này người nhất định không tin”, hắn nhìn ta cười cười, “Kỳ thật chỉ cần người có thể dùng, ta đều sẽ dùng. Như thế nào, hắn không cùng người thương lượng trước?” hắn tươi cười thể hiện hiểu rõ, tựa hồ cười nhạo ta từng đối với Kì Ngọc tính nhiệm.

Ta thở dài, “Người đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Hắn xa xăm nói: “Không phải ta muốn làm gì mà là người muốn làm gì? Chỉ cần là nam nhân, liền tránh không được tâm mang lợi ích muốn thành tựu sự nghiệp, thu vạn chúng chú mục. Kì Ngọc dã tâm và tham vọng tuyệt đối không ít hơn người khác. Người chẳng lẽ nghĩ hắn sẽ như nữ tử bình thường, an tâm canh giữ bên cạnh người cả đời? Chỉ mình người luôn mồm nói đồng cam cộng khổ, chỉ muốn hắn cả đời thủ người, muốn độc chiếm hắn? Ta biết người vẫn cảm thấy ta không để hắn trong mắt. Nhưng người thật sự không khinh thường hắn sao? Có phải hay không bởi vì hắn xuất thân thanh lâu, trước kia tại Lưu gia thích an vu, người liền cho hắn sẽ vui vẻ cả đời thủ người? Như thế nào, không thể chấp nhận hắn hoàn toàn không phụ thuộc vào người sao?”

Ta cười khổ lắc đầu. Cố Thiệu thật sự là đại sư tâm lý. Cái gì đến miệng hắn đều thay đổi hương vị. Hắn chính là hắn, dùng lời nói châm ngòi Kì Ngọc, khiến hắn có tâm tư xây dựng sự nghiệp, lại quên Cố Thiệu chính là nguồn suối nguy hiểm, chúng ta không nên cùng hắn có quan hệ quá sâu.

Việc đã đến nước này, ta muốn ngăn cũng không được.

Bất quá, dã tâm và tham vọng của Kì Ngọc đích thực tồn tại.

Có nam nhân vì sự nghiệp và lợi ích vứt bỏ thê tử cùng khổ. Cũng có nữ nhân vì tiền bạc sát hại trượng phu. Kì Ngọc cũng không phải cái gì của ta, chuyện này ta cũng không có tâm đi khuyên hắn rời xa nguy hiểm. Bởi vì ta biết kết quả là gì, hắn có lẽ sẽ nói kiếm thêm chút tiền tương lai chạy trốn cũng không cần chịu khổ. Thậm chí có lẽ cảm thấy, ta cuối cùng là cản trở hắn làm đại sự.

Tùy hắn đi thôi

Cố Thiệu lần này làm hoàn toàn là dương mưu. Lợi dụng Kì Ngọc kiếm tiền cho hắn, ta không tin hắn sẽ đem cửa hàng đều tặng không cho Kì Ngọc, lại nhượng ta cùng Kì Ngọc sinh ra mâu thuẫn, ta biết rõ nhưng không cách nào cứu vãn.

Bởi vì ta hiểu tính Kì Ngọc, hắn không thụ nhiều giáo dục, không tin cái gì là cảm tình, chỉ có lợi ích thật sự mới có thể khiến hắn cảm thấy an toàn. Hắn cũng sẽ muốn thành tựu một phen sự nghiệp, hưởng thể nhân, hưởng ta chứng minh năng lực của hắn.

Ta muốn phản đối liền đứng ở mặt đối lập với hắn, trở thành địch nhân của hắn. Ta không phản đối, chỉ có thể trở mặt nhìn khoảng cách giữa chúng ta ngày càng xa,

Bởi vì Kì Ngọc không có trói buộc, ngay cả ta cũng không biết hắn sẽ thành cái dạng gì, sẽ làm cái việc gì.

Kì Ngọc không rõ, nếu thành phú hộ có rất nhiều việc không phải do mình.

Sự tình không phải ý muốn của mình làm càng nhiều, hắn cũng không còn là hắn.

Ngược lại tiểu gia tiểu hộ, tự do lại nhiều hơn.

“Tái khảo cử nhân một lần nữa đi, lần nay tuy không đậu nhưng ôn tập lại cũng không kém bao nhiêu.”

“Ân”, ta gật đầu. Hiện tại sinh ý Kì Ngọc đã muốn không phải một tiểu tú tài có thể bảo hộ. Cố Thiệu cũng không hẳn hỗ trợ nhiều. Ta chỉ có thể dựa vào chính mình. Bình thường kết bạn với văn nhân, đại

khái cũng có chút công dụng, ta có chút bất đắc dĩ, nguyên bản kết giao bằng hữu cũng không có tâm tư lợi dụng, về sau chỉ sợ cũng thân bất do kỷ.

Xem, ta đã bắt đầu thân bất do kỷ.

Cố Thiệu mỉm cười, “Người cuối cùng cũng hiểu. Hảo hảo ở nhà đọc sách, có cái gì không rõ thì hỏi ta.”

“Ân”.

“Đúng rồi, đại tẩu ngươi có thai, các người ngày mai lại đây, chúng ta tụ họp.”

Này thật sự là chuyện tốt, ta tươi cười nói, “Đã biết, đại ca.”

Sau lại sự tình cùng ta đoán không sai biệt lắm, Kỳ Ngọc tuy có hùng tâm nhưng không kinh nghiệm, tính tình trương dương, bất tri bất giác lại đắc tội người. Ta chỉ hảo chung quanh nhờ người chuẩn bị, đưa tiền bạc đến bãi bình.

Kỳ Ngọc được giáo huấn, sinh ý càng làm càng tốt, thậm chí còn tự mình ra ngoài, đi tìm nguồn hàng tốt hơn, càng tiện nghi hơn.

Vì thế mua tòa nhà lớn, có nô tỳ hầu hạ thành đàn. Ta không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, có nhà liền ở, có người hầu hạ liền hưởng, ngày thường trừ bỏ đọc sách thì không quản bất cứ chuyện gì. Chỉ là nhà cũ vẫn giữ lại, nhượng vợ chồng Trần tẩu trông coi tòa nhà.

Nguyên bản mỗi người đều có phòng riêng nhưng hắn mỗi đêm đều đến phòng ta ngủ. Có nhà lớn liền phân viện, hắn cũng ngày càng bận rộn không thể mỗi đêm đều đến.

Tất cả đều nằm trong dự kiến của ta, cho nên cũng không có cái gì thất lạc.

Cứ như vậy hai ba năm, ta lại tham dự khoa cử. Lần này nắm chắc khá lớn, nếu không có gì ngoài ý muốn, đậu cử nhân hắn không thành vấn đề.

“Quý Ngọc...”, Kỳ Ngọc ấp a ấp úng, tựa hồ có lời muốn nói. Kỳ thật mấy năm gần đây hắn rất có khí thế, bình thường quản lý sinh ý cũng thực thông minh tháo vát, chỉ khi ở trên giường mới thể hiện ra chút quyền rũ ôn nhu.

“Ân?”

“Ân...Người khác.... Người khác tặng ta một thị thiếp, ta cự tuyệt không được, nhưng ta tuyệt đối không bính nàng, ngươi không cần sinh khí”, hắn nhanh chóng nói ra. Sau đó mở to mắt nhìn chăm chăm xem phản ứng của ta.

Hiện tại khả năng chỉ là nam sủng cùng thị thiếp, về sau đại khái không thể không thú thê. Việc này ta đã sớm rõ.

Ta thở dài một tiếng, “Ân”.

“Thật sự, ngươi phải tin ta”.

“Ta đã biết.”

“Đã biết? Ngươi không sinh khí?”

“Không có.”

Hắn chăm chú nhìn ta nửa ngày, mới bán tín bán nghi nói: “Lòng ta chỉ có một mình ngươi. Tuyệt đối không đối với người khác động tâm. Nếu ngươi không tin, ta có thể thề với trời...”

“Không cần, ta tin”, ta thần nhiên mở miệng nói, “Ngủ đi, ta mệt”, nói xong liền nhắm mắt lại.

Kỳ Ngọc tiến lại ôm ta, nằm bên cạnh ta rất nhanh liền ngủ.

Kỳ thật, từ khi hắn gặt ta cùng Cố Thiệu giao dịch, ta cũng đã thấy được kết quả ngày hôm nay. Ta không phải không khó chịu, chỉ là khổ sở đã từng rất sâu nhưng ba năm chậm rãi mài mòn cho nên khó chịu này cũng không cường liệt.

Có lẽ nên tách ra, không nên đợi đến khi hấn vì sự nghiệp hoặc cái gì đó bỏ qua ta, hoặc là thời điểm ta làm khó lẫn nhau chỉ sợ rất khó coi.

Đại khái chỉ có nữ nhân mới có thể cho ta một gia đình hạnh phúc, có thể cả đời chờ đợi, cho nhau ấm áp an tâm. Còn cả sảnh đường đầy con cháu....

Chỉ là Cố Thiệu....Cố Thiệu...

Theo một ít dấu vết để lại, ta phát hiện hấn tại Nhạc thành có thể lực, tuy rằng không ai biết. Chắc chắn hấn không phải tới đây dưỡng lão mà vì Tần Vương làm chuyện gì đó.

Hấn đại biểu cho nguy hiểm nhưng ta không dám ở đây lưu lại rằng buộc, nếu có thể thì, bọn họ không giống Kì Ngọc biết võ, tương lai có thể đào tẩu. Cho nên, hay là thôi đi.

Thời điểm chơi cờ cùng Cố Thiệu, ta nói với hấn: “Gần đây không thể tĩnh tâm đọc sách, ta nghĩ lên núi xây nhà ở, yên tĩnh để tĩnh tâm”.

Cố Thiệu gật đầu, “Hảo, ta sẽ an bài.”

Dù sao cũng không tránh được bị hấn liên lụy cùng lợi dụng cho nên có chuyện gì cũng không ngại phiền hấn.

Rất nhanh Cố Thiệu đã chuẩn bị tốt, ta chỉ mang theo một chút quần áo ngồi xe ngựa đi. Vừa vặn Kì Ngọc cùng bằng hữu sinh ý của hấn ra ngoài du ngoạn, vài ngày cũng không về nhà. Cho nên ta chỉ để lại lời nhắn cho hấn.

Thượng sơn, tại giữa núi quả nhiên có mấy gian phòng đơn sơ, trong phòng có thư, cũng chuẩn bị tốt giấy và mực, thậm chí Cố Thiệu còn chuẩn bị thư đồng cho ta. Giao việc cho Cố Thiệu, hết thấy đều được chuẩn bị thực chu toàn.

Ta cũng liền an tâm ở đây, mỗi ngày nhàn nhã đọc sách, đang dùng ly ba vây đình viện trồng chút hoa cúc.

15. Chương 15

Kì Ngọc rất nhanh liền đuổi tới, “Người vì cái gì rời khỏi nhà? Vì cái gì ở lại nơi đây?”

“Nơi này yên tĩnh”.

“Trong nhà cũng không có ai dám sảo người. Theo ta trở về đi.”

Ta lắc đầu, “Ta muốn ở đây một thời gian, yên tĩnh đọc sách.”

“Không phải mới thi xong sao? Phải nghỉ ngơi một thời gian, ta cũng nghỉ ngơi vài ngày, ở nhà cùng người được không?”

“Tạm thời ta không muốn về”, ta cười khẽ nói, “Nếu người nguyện ý, có thể ở cùng ta vài ngày.”

Hấn quan sát thần sắc ta, “Người không phải vì ta nạp thiếp mà sinh khí?”

“Không có”, ta thần sắc thản nhiên.

“Vậy vì cái gì ở đây? Nơi này cái gì cũng không có, không có ai hầu hạ người.”

“Ta thích sự yên tĩnh nơi đây.”

“Được rồi”, hấn bắt đầu đi ôm ta, đành ở lại cùng ta.

Buổi tối, hấn gối lên vai ta có chút u buồn hỏi: “Quý Ngọc, ta cảm thấy người thay đổi. Tuy rằng bình thường chuyện gì người cũng để trong lòng nhưng trước kia ta cảm thấy tâm chúng ta thật gần nay lại cảm thấy người cách ta rất xa.”

Tay của ta vuốt ve lưng hấn, nghe vậy nhẹ nhàng mở miệng nói: “Tâm ý của ta đối với người không thay đổi.”

Hấn có chút cao hứng, đứng dậy tiến tới hôn ta. Ta ôm eo hấn, chậm rãi làm sâu nụ hôn....

Ngọt ngào hôn môi qua đi, hấn tựa hồ không yên lòng, thường thức tay ta nói: “Ta biết người thiếp kia khiến người mất hứng nhưng ta thật sự không bính nằng lại càng không đem nằng để trong lòng. Ta hiểu được, vì ta đặc thể, phú quý nên có nằng, căn bản không thể tin tưởng, ta thật không hiếm lạ, lại càng không để trong lòng. Chỉ có người, vô luận khi nào, chưa từng ghét bỏ ta, tâm ta cũng chỉ có người....”

Ta hôn đỉnh đầu hấn, ma xát vòng eo hấn, không mở miệng.

Kì Ngọc có chút vui thích nói, “Chúng ta coi như hết khổ, quá khứ ai có thể nghĩ tới chúng ta được như bây giờ, nghĩ muốn gì sẽ có cái đó. Ta đã nói sẽ nuôi người, nay coi như là làm được đi.”

Ta mỉm cười, “Àn.”

“Quý Ngọc, vĩnh viễn đừng ly khai ta, được không? Ta thật sự thích người, cả đời này cũng chỉ thích người”, hấn ôm cổ ta, cùng ta bốn mắt nhìn nhau, có chút khẩn cầu nói.

Ta gật đầu, “Chỉ cần người không ruồng bỏ ta, ta liền không ly khai người.”

Hấn vừa lòng, ôm ta, hai chân cùng ta giao triển một chỗ, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Ta hôn trán hấn, không có chút buồn ngủ. Thân thể dán cùng nhau, thật ấm áp, lẫn nhau trong lúc đó không có khoảng cách. Nhưng kỳ thật, tâm của ta đã có chút lạnh, trong lòng khoản cách cũng xác thực kéo ra. Tuy rằng còn chưa lạnh hoàn toàn, còn chưa triệt để ngăn cách.

Ta cũng không phản đối có nhiều tiền, cũng không chán ghét phú quý sinh hoạt. Nhưng những việc hấn làm hoàn toàn rời khỏi chuẩn mực an toàn. Nếu tình huống bình thường, chúng ta có thể dựa vào võ công ngao du thiên hạ nhưng Cố Thiệu là người của Tần Vương, vì Cố Thiệu làm việc, Kì Ngọc có khả năng tiến vào tầm mắt của ai đó. Hai người dù vũ lực mạnh tới đâu cũng không chống lại được vương quyền. Kì Ngọc càng thành công chúng ta càng bị hãm thật sâu không thoát ra được.

Trước khi Cố Thiệu đến, chúng ta không phải chưa thảo luận qua vấn đề này. Nhưng hấn muốn làm sinh ý lớn, muốn kiếm nhiều tiền, muốn có mặt mũi. Ta có thể lý giải, liền im lặng không nói.

Ta sẽ giúp hấn giải quyết những vấn đề hấn không nghĩ tới, cũng sẽ nghĩ biện pháp an bài đường lui....Nếu đã muốn tiến vào thật sâu liền không thể tránh né, như thế nào không giấu lại đường lui cho được.

Lúc trước biết rõ Cố Thiệu chỉ đường đi có thể là cạm bẫy, ta vẫn đến Nhạc thành. Bởi vì không muốn nợ hấn, chẳng sợ chỉ có một phần mười khả năng hấn thật sự cần ta trợ giúp, ta cũng đến đây.

Bởi vậy liền tính đã sớm đoán được kết quả, biết ta cùng Kì Ngọc khó tránh kết cục càng lúc càng xa nhau nhưng chỉ cần một tia khả năng gần nhau ta cũng sẽ không buông tay.

Yên lặng chờ đợi ba năm. Ở chung trong toàn nội trạch, thời gian gần nhau càng ngày càng ít. Nguyên bản có ít trao đổi giờ cũng không còn.

Trên giường tuy vẫn như cũ ăn ý nhưng số lần ôm nhau cùng ngủ càng ngày càng ít.

Ta đã sớm bỏ đi thói quen có người ôm, nhiệt độ cơ thể, cái ôm, sự an tâm càng ngày càng ít. Tâm tư như thể nào không lạnh.

Thẳng đến khi hấn nạp thiếp, vượt qua giới tuyến kia....

Điểm mấu chốt vốn chính là càng bị ép càng lùi về sau. Ta dám nói ngày hấn cưới vợ cũng còn không xa.

Một khi đã như vậy, ta như thế nào còn lưu lại nơi đó?

Cũng đã tới lúc ta an bài đường lui.

Vô luận lần này có thể trúng cử hay không, sau một năm rưỡi nữa, ta sẽ xuất môn du học. Thỏ khôn có ba hang, an bài vài điểm dừng chân, mấy đường lui là phải làm.

Vô luận tương lai Tần Vương được hay mất thế, vô luận Cố Thiệu có kết quả tốt hay không, ta đều phải rời khỏi Nhạc thành.

Cố Thiệu làm việc tuy rằng bí ẩn, hẩn lại luôn đứng sau màn không làm người biết, nhưng ta vẫn nhìn ra chút manh mối. Thế lực của hẩn không chỉ giới hạn trong Nhạc thành, còn rót vào khu vực xung quanh Nhạc thành.

Hẩn đại khái hằng năm đều vì Tần Vương cung cấp rất nhiều tiền bạc, vì kiếm tiền tự nhiên không khỏi câu kết cùng quan lại, buôn lậu trái pháp luật.

Sinh hoạt của hẩn không xa xỉ, hơn nữa rất bận rộn, cơ bản không làm người chú ý. Duy nhất điều cao chính là đường đệ Kỳ Ngọc của hẩn, sinh ý làm thật không sai. Kia cũng bất quá là một tầng nguy trang, để người không biết rõ chi tiết về hẩn mà thôi.

Kỳ Ngọc làm sinh ý đứng đắn, cung cấp bạc cho hẩn có hạn, hướng chi một nửa lợi nhuận đại khái thuộc về Kỳ Ngọc.

Liên tính Cố Thiệu tạm thời không bị thanh toán, ta cũng giống như ngủ trong thùng thuốc nổ, cho nên chuyện này xuất môn là chuyện phải làm.

Nay lên núi trụ, nhất là đợi kết quả khoa cử, không để người sinh nghi. Nhị là nhượng Kỳ Ngọc chuẩn bị tâm lý, ta cũng không phải đột nhiên ly khai.

An bài tốt đường lui có thể an tâm trở lại Nhạc thành xem kết quả.

Dù sao Cố Thiệu có thể thiếp nhi nữ, liên tính không để ý điều gì cũng không có khả năng mặc kệ nhi tử nữ nhi. Cho nên hẩn dù có khả năng lấy ta gánh tội thay nhưng lại càng có khả năng dùng ta an bài đường lui, cho nhi nữ hẩn một con đường sống. Về phần bản thân hẩn, trừ phi Tần Vương làm Hoàng đế khoan thứ, nếu không rất khó thoát thân.

Mà Kỳ Ngọc, ta cuối cùng cũng không thể nhìn hẩn không hiểu gì bị đưa vào cuộc tranh đoạt này. Nên mặc kệ hẩn cưới vợ sinh tử, đến lúc đó sẽ đề tỉnh hẩn hoặc cung cấp một đường lui, là đương nhiên.

Thỏ khôn có ba hang, xem ra ta phải chuẩn bị đường lui không chỉ là ba a.

Đường lui có hay không, chỉ có thể nhìn thiên ý. Chúng ta cùng Cố Thiệu trên danh nghĩa là đường huynh đường đệ. Quả thật bị liên lụy, chỉ có thể bỏ quan thân phận lưu lạc thiên nhai. Ta cùng Kỳ Ngọc có võ công hộ thân, có sau bảy phần nắm chắc rời đi. Những người khác thì khó nói, chỉ có thể coi vận khí.

Hiện tại Kỳ Ngọc có nô tỳ thành đàn, bởi bản mình nên có rất nhiều thân phận văn điệp trên tay chúng ta. Muốn đổi thân phận cùng bọn họ thật dễ dàng, tại quan phủ làm tiêu nô cũng tốt. Về phần thân phận bọn họ, chỉ cần nói làm mất văn điệp, nhượng hàng xóm bảo đảm, làm lại cũng không khó. Cũng không cần Cố Thiệu phải giết những người này diệt khẩu.

Ta muốn có một gia đình an ổn, ban đêm có thể ôm nhau ngủ, có nhiệt độ cơ thể ấm áp cùng an tâm chờ đợi. Chỉ sợ tương lai yên ổn mới có khả năng thực hiện.

Khi đó ân oán thanh toán xong, ta cái gì cũng không quản, tới một chỗ an ổn sống, sau đó cưới vợ sinh tử.

Kỳ Ngọc cùng ta ở trên núi vài ngày nhưng chung quy không thể ở lâu, vẫn lưu luyến không rời đi. Để lại cho ta một ngân phiếu giá trị lớn còn một ít bạc vụn, dặn ta trụ đủ rồi nhanh chóng về nhà. Sau lưu luyến không rời trở về.

Thời điểm nhàn rỗi, dạy hài tử nơi đây đọc sách. Đại khái vì không cần học phí nên hài tử đến ngày càng nhiều, ta dành thời gian cố định mỗi ngày dạy bọn nhỏ nhận thức tự, dạy vỡ lòng cho bọn chúng. Nhàn rỗi làm chuyện tốt tích đức cũng tốt.

Tự mình làm cơm thật phiền toái, ta đưa cho gia đình trên núi một ít ngân lượng để bọn họ làm cơm cho ta cùng thư đồng. Hài tử đến đọc sách cũng hỗ trợ một chút như chẻ củi, múc nước hoặc là đem quần áo bẩn của ta đi giặt. Ta cũng không ngăn cản.

Bởi vì sơn dân chất phác, ta ở đây sinh hoạt thật vui vẻ.

“Lâm công tử, Đông Li, ăn cơm”, người chưa tới, tiếng đã tới trước, thanh âm A Xuân sang sảng tại sân ngoài.

“Hôm nay ăn cái gì?”, Đông Li cười hì hì tiếp nhận rổ đồ ăn, hẳn là thư đồng Cố Thiệu cho ta, lúc đầu theo ta có chút không quen, nay quen thuộc cũng là người lành lẹ.

“Có gà xào nấm, hươu bào nhục, rau xanh đậu hủ, còn có bánh bao”, A Xuân cười tủm tỉm nói, “Kia nấm cùng hươu bào là vật chỉ trên núi mới có, ở trong thành là không có khả năng ăn. Là Lâm công tử thích nhất.”

Ta từ trong phòng đi ra, Đông Li đã dọn xong bàn ăn, thần sắc khiến người ngón trở đại động, mỉm cười nói: “Phiền toái người, A Xuân”.

“Phiền toái cái gì, ngại nhưng là đưa bạc a”, A Xuân cười ha ha nói, “Có cái gì không tiện rửa, ta trực tiếp mang về rửa.”

Ta lắc đầu, “Không có. Người ăn chưa? Cùng chúng ta ăn cơm đi.”

“Không được”, nàng đứng trong viện xem hoa cúc ta trồng, “Cha nương còn đang chờ ta về ăn cơm. Đây, hoa nở thật hảo xem”.

“Nếu thích thì mang vài chậu về nhà đi”, ta vừa ăn cơm vừa nói với nàng. Đã rất quen thuộc nên không cần khách khí.

“Thật sự? Ta cũng không muốn nhiều, một gốc là được. Nãi nãi ta chỉ có thể nằm im trên giường không ra khỏi cửa, đưa bồn hoa này cho nàng, nàng nhất định cao hứng”.

“Vậy người tùy chọn đi, lúc di chuyển nhớ mang theo cả đất, đừng làm đứt rễ.”

“Biết”, nàng vui vẻ đào lên, chào hỏi rồi đi.

16. Chương 16

Có người đẩy cửa vào, ta tưởng A Xuân còn có chuyện gì, ngẩng đầu nhìn mới biết là Kì Ngọc. Hắn lấy ra hai cái hộp lớn, nhìn đồ ăn chúng ta ăn, nhửu mày.

Tính thời gian, đại khái hắn còn chưa ăn cơm đã tới, ta đứng dậy tiếp nhận đồ trong tay hắn, quay đầu phân phó: “Đông Li, người cơm nước xong, buổi chiều liền đi chơi đi. Chiều nay ta không cần người hầu hạ.”

“Dạ, tam gia”.

Mang Kì Ngọc về phòng ngủ, từ thực hộp xuất ra rượu và thức ăn cùng hắn ăn. Hắn sắc mặt không được tốt lắm, âm âm u u.

“Làm sao vậy? Sinh ý gặp phiền toái?”

“Không có. Vừa rồi nha đầu vừa rời đi là ai?”

“Nha đầu? Nga, đó là A Xuân. Nhà bọn họ làm ba bữa cho ta mỗi ngày.”

“Là một nha đầu nông thôn?”

“Ân, người không phải vừa gặp qua sao? Trước kia người đến, nàng cũng đưa cơm vài lần.”

“Nga, ta quên”.

“Người đó, quý nhân hay quên sự”, ta khẽ cười nói.

“Quý nhân cái gì”, hần sái nói, “Vậy người như thế nào tặng hoa cho nàng?”

“Nàng vì nãi nãi yếu, ta cho nàng đào một gốc. Làm sao vậy?”

“Không có gì” mặt hần giãn ra cười nói, “Là ta nghĩ quá, ta còn nghĩ người có ý tứ với nàng.”

“Như thế nào lại nghĩ đến phương diện kia?”, ta kinh ngạc nói, trong nhà nha đầu xinh đẹp có không ít, hầu hạ bên người ta, mặc kệ mỹ mạo xấu cũng không ít. Thường lui tới cũng không thấy hần có phản ứng gì, hôm nay như thế nào lại ăn giấm chua của một cô nương đưa cơm.

“Không phải là thấy người tặng nàng sao? Người không phải đối với hoa xem như là bảo bối.”

“Lúc trước không có ai xin ta mà thôi”, ta tuyệt không để ý đem hoa cho người thích chúng. Thành quả vất vả bồi dưỡng có người thưởng thức luôn luôn tốt.

“Ta còn nghĩ, nếu người coi trọng nàng, đem nàng mua về cho người làm thiếp”, hần thùy hạ mi mắt, không có biểu tình gì nói.

“Người nói cái gì?”, ta giắt mình nhìn hần, không biết hần suy nghĩ cái gì.

“Người không phải sinh khí ta nạp thiếp sao, ta nghĩ người cũng nạp một người, chúng ta liền công bình. Có lẽ người liền nguyện ý theo ta về nhà.”

“...”, công bình như vậy....không cần cũng được....

Có lẽ xem sắc mặt ta khó coi, hần không nói thêm gì nữa. Không nói chuyện, không ngừng gấp rau cho ta. Ta cũng mất khẩu vị.

Không biết vì cái gì, suy nghĩ của chúng ta ngày càng xa nhau. Nay đã không thể lý giải nhau. Đây là bi ai của ai?

Cơm nước xong xuôi, không bao lâu Kỳ Ngọc liền đem ta kéo lên giường, nhiệt tình nhượng ta có chút không chống đỡ được. Cũng không quản trời còn sáng, có thể thấy được trước ta đem Đông Li phái ra ngoài là cỡ nào tốt a.

“Quý ngọc, theo ta trở về đi.”

“Ân? Ta ở đây còn chưa đủ đâu.”

“Nhưng ta nhớ người nhớ đến khó chịu, mấy năm nay chúng ta chưa từng tách ra. Buổi tối ta ngủ không yên.... Quý Ngọc....Quý Ngọc...”, hần ôm cổ ta không ngừng gọi tên ta, “Người nhẫn tâm để ta cô linh ở nhà? Ta nhớ người muốn phát điên rồi. Ta đem thiếp kia đuổi đi được chứ? Như vậy có phải hay không người nguyện ý cùng ta trở về?”

Ta đau đầu....

Ngẫm lại, cũng sắp đến yết bảng, ta gật đầu, “Người không cần đuổi ai đi, ta về với người là được. Bất quá sau khi yết bảng, ta muốn ra ngoài một phen.”

“Ra khỏi cửa? Đi nơi nào? Đi bao lâu?”

“Cố Thiệu, sau lưng hần có người của triều đình, về sau còn không biết thế nào. Hiện tại chúng ta cùng hần liên hệ quá sâu, khó đảm bảo khi hần xảy ra chuyện không liên lụy đến chúng ta hoặc hần dùng biện pháp gì nhượng chúng ta chịu tội thay, chính mình thoát thân. Cho nên ta phải ra ngoài an bài vài đường lui. Nếu như nhất vạn, tương lai chúng ta còn có chỗ đi.”

“Có nghiêm trọng vậy sao? Chúng ta đều có võ nghệ phòng thân, vạn nhất có việc gì thì bỏ đi không được sao?”

Ta lắc đầu, “Đó là lực lượng triều đình, nếu triều đình đem chúng ta thành khâm phạm truy nã, làm cho thiên hạ các châu, các phủ đều có lệnh truy nã chúng ta, chúng ta dù có chấp cánh cũng không thoát được. Cho nên ta muốn dùng một thân phận khác đi mua chút ruộng đất, xảy ra chuyện cũng có thân phận mới, có chỗ đặt chân. Nếu Cố Thiệu vu oan ta, tuy hần có tâm tư khó nói ta cũng không muốn vừa đi vừa tính.”

“Ta đây đi cùng người.”

“Có thể, vậy sinh ý người làm sao?”

“Sinh ý...”, hần khó xử không nói. Sự nghiệp vài năm phần đầu, sao có thể tùy tiện bỏ qua?

“Vẫn là một mình ta đi thôi, ta có thể dùng danh nghĩa đi du học, sẽ không làm người khác nghi ngờ.”

“... Người muốn đi bao lâu?”

Ta tính tính, “Nếu không có gì ngoài ý muốn, đại khái khoảng một năm.”

“Cái gì? Lâu vậy, người đi ta làm sao đây?”

Ta hôn má hần, “Người như cũ ở đây, làm buôn bán. Nếu người không muốn chờ thì tìm người khác, về sau ta với người chính là huynh đệ. Nếu người nguyện ý chờ, chỉ cần người không thay đổi, ta cũng sẽ không đổi thay.”

Chỉ cần tâm hần không hướng về người khác, không đem ta thành ngoại nhân, chẳng sợ chúng ta trong lúc đó sinh hoạt không như ý, ta cũng sẽ không mặc kệ hần. Dù sao chúng ta nương tựa nhau nhiều năm như vậy, dù ta và hần gần nhau nhưng tâm không còn cũng không gây trở ngại ta đem hần trở thành huynh đệ chân chính.

Hần không nói, ngồi trên người ta, lại cùng ta dây dưa một chỗ...

Trở lại thành không bao lâu, khoa cử cũng có kết quả, ta quả nhiên trúng cử nhân, thứ tự hạng trung, cũng không nổi bật. Bất quá cũng quen thêm nhiều người.

Khảo trúng cử nhân, bà mối tới cửa cầu hôn chợt tăng. Đây cũng là việc bình thường. Đều bị Kì Ngọc mặt đen, nói ta đã định thân nhất nhất đuổi đi.

“Quý Ngọc, nghe nói nhà người gần đây có rất nhiều bà mối tới cửa?”

“Nếu không chuyên tâm, bàn cờ này người sẽ thua”, ta liếc trắng mắt.

Người ngồi đối diện không chút nào để ý nhún nhún vai, “Người thấy con gái Trần phu tử thế nào?”

“Khuê trung tiểu thư, ta lại không có gặp qua. Người thật không phúc hậu, như thế nào đem phu tử thiên kim treo ngoài miệng. Coi chừng làm ảnh hưởng danh dự nhân gia, phu tử tìm người liều mạng”, ta nhàn nhả hạ nước cờ tiếp theo.

“Như thế nào chưa thấy qua? Lần trước văn hội nàng nữ phần nam trang tới tham gia, mọi người đều thấy”.

“Thật không? Ta không có ấn tượng”, lần trước văn hội địa điểm phong cảnh thực không sai, mãi ngắm cánh như thế nào chú ý tới người.

“Thật là con một sách”, Tử Tu cười mắng, “Ta cứ nói thẳng, nàng đối với tài năng của người thật ngưỡng mộ, phu tử cũng thưởng thức tính cách trầm ổn của người, nói về sau nhất định người sẽ thành danh. Hai người các người đúng là nam tài nữ mao. Thêm nữa phu tử tại Tây Nam đàn thượng rất có phân lượng, phần đông là học sinh của hần, nếu người làm con rể hần, chỗ tốt về sau không cần ta nói đi?”

Đáng tiếc, ta không có khả năng thành danh, cũng không tính toán thượng triều.

Ta liếc trắng mắt, “Chuyện của ta người cũng không phải không biết, ta đã định thân. Tuy nói tạm thời thất lạc nhưng dù sao ta cũng còn trẻ, còn chờ được. Nếu nhà ta ruồng bỏ hôn ước trước, về sau nhân gia tìm tới cửa, đi quan phủ cáo trạng, tiền đồ của ta còn không mất? Vẫn là chờ vài năm, đến lúc tuổi lớn, liền tính bội ước người khác cũng không thể nói gì.”

Tử Tu gật gật đầu, “Cũng đúng. Bất quá đáng tiếc a, Trần tiểu thư thật xinh đẹp lại có thi tài.”

Ta cười nói, “Nói cùng ta nửa ngày, kỳ thật người coi trọng nhân gia đi?”

“Đáng tiếc nhân gia chướng mắt ta”, hần cười hì hì nói, “Nàng nói muốn tìm người tài hoa hơn người, lại có long phượng chi tư làm trượng phu. Ta sao, tài hoa ước chừng là có một chút. Chỉ là tướng mạo không bằng người, đại khái nàng chê ta bộ dạng không anh tuấn như người đi?”

“Biển”, ta mắng hấn, “Như thế nào không phải người quá mức phong lưu, trong nhà tiểu thiếp thành đàn, hoa lâu lý cũng là hồng nhan tri kỷ của người. Nào có cô nương đứng đắn nào dám coi trọng người.”

Hấn cười ha ha đứng lên, “Nói thật, chúng ta là hàn môn sĩ tử, nếu có một nhạc phụ như Trần phu tử, đối với sĩ đồ về sau rất có lợi. Nếu không cũng chỉ có thể chậm rãi rèn tư lịch, rèn đến tóc đều trắng, cũng chưa chắc có ngày xuất đầu. Buông tha cho cuộc hôn nhân này, thật sự là đáng tiếc”, nhà hấn cũng là thương nhân, tuy phú nhưng không quý, rất khó tại khoa cử hoặc sĩ đồ có thể giúp hấn cái gì.

Ta chân thành hướng hấn thi lễ, “Tạ Tử Tu chân thành đối đãi, chỉ là đối với việc này, ta cũng không thể quyết định.”

Hấn bắt đầu dĩ khoát tay, “Tính. Xem ra người ta đều không có duyên kết giao quyền quý, không có phúc khí. Sang năm người cùng ta lên kinh dự thi không?”

Ta lắc đầu, “Học vấn còn chưa đủ. Lần này thi đậu cử nhân đã là miễn cưỡng. Ta tính ở nhà đọc thư vài năm nữa.”

“Người thật là bình thản a. Kỳ thật ta cũng không nắm chắc nhưng là muốn thử xem, nói không chừng vận khí tốt liền đậu? Dù không đậu đi kiến thức cũng tốt.”

Ta lắc đầu, đó không phải con đường của ta. Nếu ta thật sự xuất thân trong sạch, không có đoạn lịch sử làm nam sủng kia, có lẽ sẽ thử một lần. Dù sao sở hữu chức vị là mục đích cuối cùng của người đọc sách. Làm quan có thể làm rất nhiều việc, thực hiện rất nhiều lý tưởng. Nếu ta có thể đi con đường đó, nói không chừng cũng đã bẽ lũ xu nịnh, dấn thân vào vòng xoáy danh lợi.

Ta chính là như thế, cho nên có thể nào trách cứ Kì Ngọc vạn tượng hùng tâm?

Cách ngày Cố Thiệu cho người gọi ta, cũng nói đến việc hôn nhân nhà Trần phu tử, “Nếu người có ý sĩ đồ, kết lấy một hôn nhân này cũng tốt. Chuyện trước kia người không cần lo lắng, người biết người đều đã chết, còn lại vài người cũng đã giải quyết tốt.”

Ta lắc đầu, liền tính người nhận thức ta ở Lưu phủ đều chết, ít nhất còn có Cố Thiệu biết chuyện của ta. Tần Vương cung cấp thân phận văn điệp cho bọn ta cũng biết chuyện. Ta còn không có xuất sĩ, nhược điểm lớn như vậy nằm trong tay bọn họ. Về sau vào triều, cũng chỉ có thể trở thành người của họ, làm một quân cờ nhỏ. Đưa một đầu sợi dây vào tay người khác, điều dù có bay cao đến đâu cũng có ý nghĩa gì?

17. Chương 17

Trở lại phủ, quản gia chạy tới bẩm báo: “Tam gia, có khách nhân tới bái phỏng ngài. Nhị gia đang tại phòng khách chiêu đãi.”

Ta gật đầu, cất bước hướng phòng khách đi. Tới tìm ta bình thường đều là văn nhân, Kì Ngọc cùng bọn họ không có đề tài gì để nói, bọn họ cũng không muốn cùng thương nhân lui tới. Bình thường ta không ở, bọn họ lưu lại bái thiếp sẽ đi. Như thế nào hôm nay Kì Ngọc trùng hợp ở nhà, còn có tâm tình tiếp đãi?

“Nhị ca, ta đã về”, quay đầu hướng khách, cũng không nhân thức, “Vị này là?”

Lai khách hướng ta chấp tay cười nói: “Ta là Trần Ly, cha ta là Trần phu tử, vì ngưỡng mộ Quý Ngọc huynh văn tài hoa, hôm nay đặc biệt tới bái phỏng.”

Không có nghe Trần phu tử có nhi tử lớn như vậy, ta cẩn thận nhìn lên, liền nhìn ra manh mối, nguyên lai là nữ phần nam trang. Bộ dáng khoảng mười ba mười bốn tuổi, thân hình chưa nảy nở, phần nam trang có chút thư hùng mặc biện. Thoạt nhìn thật thông minh, hào phóng, không có chút thẹn thùng của nữ tử. Cũng khó trách lúc trước ta không có chú ý tới nàng là nữ tử.

Ta mỉm cười, cùng ta nói chuyện hôn nhân cư nhiên là một nữ hài tử, thật sự là một chuyện đùa, “Nguyên lai là Trần huynh, mời ngồi”, quay đầu thấy Kì Ngọc bình tĩnh, tuy hơi trầm ngâm, đoán chừng hấn đã nhìn

ra đó là nữ hài tử, hướng hân cười trấn an, lại đối Trần Ly nói: “Thiên tư của ta thật bình thường, có thể có học thức như hôm nay bất quá là do hai chữ chăm chỉ mà thôi. Không dám nhận Trần huynh khích lệ.”

Nàng hì hì cười, “Người gọi ta Trần tiểu đệ đi, người so với ta lớn tuổi hơn, bảo ta Trần huynh thật không tự nhiên.”

Ta nghĩ nghĩ, gật đầu, “Cũng tốt, Trần tiểu đệ, không biết hôm nay có gì chỉ giáo?”

“Ta nghe nói Quý Ngọc huynh chủng hoa vô cùng tốt, có thể mang ta nhìn một chút không?”

“Này thật dễ dàng”, ta gật đầu đứng dậy, “Nhị ca, người đi cùng không?”

“Ân”, Kì Ngọc diện vô biểu tình gật đầu.

Ta liền mang theo hai người bọn họ ra hoa viên của ta, cùng Trần Ly nói chuyện, lại nghe nàng đàn mấy bản cổ khúc. Nàng thủy chung tươi cười, thay vì nói là chung tình với ta không bằng nói là tìm được một người bạn hảo ngoạn. Ước chừng học sinh phụ thân nàng đều thái độ cổ hữu hoặc là hoàn khổ phong lưu, gặp được ta tuổi không lớn, cũng không quá lấu cá, nàng mới có vài phần hứng thú tương giao. Phụ thân nàng ước chừng là nghĩ sai rồi, này nữ hài tử cũng không đối với ta có ý tứ kia.

Kì Ngọc giống như bảo tiêu, thủy chung ngồi bên cạnh ta nhưng lại không chủ động nói một câu. Giống như hắc thần nghiêm mặt, thẳng đến khi chúng ta tiễn Trần Ly ra phủ.

Mới xoay người hồi phủ, hân liền kéo ta về phòng ta, “Nàng là ai?”

“Trần phu nữ nhi.”

“Nguyên lai là nàng. Cổ Thiệu từng đề cập qua với ta, muốn cho người cùng nàng kết thân, nói các người thực xứng đôi. Nhân duyên này đối với tiền đồ của người rất có trợ giúp. Như thế nào, người muốn kết hôn cùng nàng sao?”

Ta lắc đầu. Trần Ly rất khả ái, đáng tiếc thiên thời địa lợi nhân hòa không thay đổi nên ta không có khả năng thú nàng.

“Vì cái gì? Ta thấy các người nói chuyện rất hợp?”

Vì cái gì? Bởi vì Nhạc thành không phải nơi có thể ở lâu, ta tất nhiên muốn đi, như thế nào có thể hại người.

Vì cái gì? Bởi ta không đi trên con đường sĩ đồ, cũng không cần một thê tử trợ giúp ta trên con đường đó.

Vì cái gì? Bởi ta cùng Trần Ly bất quá là sơ giao, không có tình yêu nam nữ nói gì đến gả hay thú?

Vì cái gì? Bởi vì ta sẽ cùng người, trừ khi người ruồng bỏ ta.

“Bởi vì....Ta có người. Ta có người như vậy liền đủ rồi”, chỉ cần.....Người không phụ ta.

Hân nháy mắt mặt biến thành hồng thấu, không được tự nhiên cúi đầu, khóe miệng lại nhếch lên, “Ta cũng vậy. Có người liền đủ.”

Hôm nay hân không ra khỏi cửa, chỉ tại bên người ta, trao đổi vô số nụ hôn, ta cầm cuốn sách, cả ngày mới lật được hai trang, cái gì cũng không đi vào.

Tựa hồ từ sau khi hân nạp thiếp, từ khi chúng ta ở riêng, tình cảm vốn đã lạnh dần lại trở nên ấm hơn. Tiểu biệt thắng tân hôn?

Ta không hiểu.

Ban đêm, hân ôm cổ gối lên vai ta, lại hỏi ta: “Người thật sự sẽ không cưới vợ? Chẳng sợ nàng sẽ giúp người bước lên mây?”

“Ân.”

“Sẽ cùng ta cả đời sao?”

“Ân.”

“Ta nguyên lai cảm thấy người đọc sách đều là ngoài miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, trên thực tế trong bụng đều là nam đạo nữ xướng. Cho nên ta chưa bao giờ thích người đọc sách. Sau gặp người khảo khoa cử, trong lòng càng không được tự nhiên. Nhưng là, người không giống những người đó. Người đọc sách, cũng không biến thành cái loại bạc tình bạc nghĩa, cũng không biến thành một bụng ý xấu nguy quân tử. Trước đây ở trong lâu, có một ca ca đối với ta đặc biệt tốt. Khi đó hắn cùng một thư sinh quan hệ tốt lắm, chính mình lấy tiền bạc chuộc thân đi theo thư sinh kia, lấy vốn riêng nuôi người kia đọc sách sinh hoạt. Nhưng sau khi thư sinh kia làm quan, liền cưới một quan gia tiểu thư. Sau ca ca lại bị nữ nhân kia cho người đánh gần chết, ném ra phủ, ban đêm chết ở trên đường. Nghe thời điểm hắn bị đánh thư sinh kia cũng ở bên cạnh, bởi vì không muốn đắc tội nhạc gia cho nên hắn không quản. Vẫn là chúng ta cùng vài ca nhi quan hệ tốt với hắn tìm người mai táng. Từ đó bắt đầu, ta liền đặc biệt chán ghét người đọc sách. Cũng sợ hãi có một ngày người sẽ biến thành như vậy.”

Thực là một cổ sự thường thấy, vị ca ca kia tin lắm người.

“Người vẫn không tin ta?”, ta thực kinh ngạc. Ta nghĩ lúc trước chúng ta đã nói thật rõ ràng. Ta nghĩ lúc trước hắn nguyện ý theo ta cùng nhau rời Lưu phủ, hắn nguyện ý đem bạc giao cho ta, chính là tin ta.

Bất quá khi đó ta còn chưa khảo công danh. Có phải hay không từ sau khi thành kẻ sĩ, hắn đối với ta đầy bụng nghi ngờ?

Ta không rõ.

“Không, ta tin tưởng người....Nhưng lại sợ hãi về sau....”

Vẫn là bán tín bán nghi đi. Ta cảm thấy không còn lời nào để nói.

Kì Ngọc tiếp tục nói: “Thời điểm tại Lưu phủ, ta cái gì cũng không nghĩ. Chúng ta giống nhau, người nhỏ tuổi hơn ta, lại không thích nói chuyện, ai cũng không quan tâm. Khi đó ta cảm thấy mình có thể chiếu cố người, có thể che chở người. Như vậy ta liền thỏa mãn. Nhưng là sau khi đi ra, thật nhiều việc thay đổi. Người khảo tú tài, ngay cả việc buôn bán của ta cũng là người giúp đỡ, nắm tay dạy ta. Người cái gì cũng so với ta cường. Ta vẫn hy vọng xứng đôi với người, hy vọng không có một ngày bị người bỏ lại. Ta cũng biết Cố Thiệu có bối cảnh thâm sâu, biết người hi vọng chúng ta cách xa hắn một ít, không cần có chuyện liên quan. Nhưng là, ta thật sự không nghĩ chỉ có mỗi cửa hàng kia, nhìn người bay càng ngày càng cao, thẳng đến một ngày li khai ta. Nếu người làm quan, cũng tìm quan gia tiểu thư, ta làm sao bây giờ? Ta căn bản không ngăn được người. Cho nên ta tiếp nhận đề nghị của Cố Thiệu, tiếp nhận cửa hàng làm sinh ý lớn....Ta nghĩ muốn người cần ta, ỷ lại ta, hy vọng người về sau không ly khai ta. Nhưng sinh ý làm lớn, liền thân bất do kỷ, mỗi ngày việc đặc biệt nhiều, còn muốn nghênh đón hướng đưa, cao thấp chuẩn bị, còn phải làm một số việc ta không muốn, tỷ như đi thanh lâu, hoặc tiếp nhận vị thiếp kia....Đã như vậy, ta còn không theo kịp người, vì người lại khảo cử nhân, sự phụ cùng bằng hữu của người đều là người lên được mặt bàn của Nhạc thành. Căn bản không phải thương nhân như ta có thể so. Ngày hôm qua nghe Cố Thiệu nói gia đình tiểu thư kia đối với sĩ đồ của người rất có lợi, lòng ta đặc biệt khó chịu.... Ta khó chịu mình không thể ngăn được người, ta thật muốn đem người trói ở nhà, cho người không ra khỏi cửa, nhưng ta không thể làm vậy....Ta thật sợ hãi, sợ người vì công danh đáp ứng thú tiểu thư kia....Nhưng là hôm nay, ta thật cao hứng....Quý Ngọc, ta thật cao hứng....Người là thật sự nguyện ý cả đời cùng ta một chỗ....”, thanh âm hắn có chút nghẹn ngào.

Ta thở dài, ôm sát hắn, nhẹ nhàng hôn trán hắn. Vẫn cảm thấy không còn lời nào để nói, rốt cuộc là ai tổn thương ai?

Hắn sợ ta rời đi hắn là thật.

Hắn có hùng tâm tráng chí cũng là thật. Thời điểm hắn bận rộn bận rộn xem nhẹ ta, thời điểm hắn tiếp nhận tiểu thiếp kia, đến tột cùng là muốn ta nhiều hay muốn sinh ý hắn càng nhiều một chút, chỉ sợ chỉ có chính hắn rõ ràng.

Kỳ thật đoạn thời gian kia, hắn cũng không cần ta như vậy. Đúng vậy, bởi vì hiểu hắn, ta hiểu được, khi đó, hắn thật sự không cần ta. Hắn rất bận rộn, khoái hoạt, thỏa mãn, hắn chiếm được thừa nhận cùng xem trọng, có đồng bọn làm ăn, có nhiều cấp dưới nghe lời. Sinh hoạt của hắn có rất nhiều trọng tâm, ta cũng chỉ là một trong số đó.

Hắn nhận lấy tiểu thiếp kia cũng không có bao nhiêu do dự, hắn không lo lắng sẽ làm bị thương ta, vì hắn biết chỉ cần hắn không bính nàng, ta sẽ không vì việc này mà rời đi hắn.

Thẳng đến khi ta lên núi ở, một lần chính là mấy tháng, hắn mới bắt đầu lo lắng. Ta tuy rằng không phải tối trọng yếu nhưng là rất trọng yếu. Hắn không tin người khác, bởi không có ai tự nhiên yêu thương người khác nên hắn không muốn mất ta.

Hắn nói đều là thật. Nhưng hắn nói được ước nguyện ban đầu của hắn. Nhưng có một bộ phận hắn chưa nói ra, hoặc chính hắn không chịu thừa nhận, ta kỳ thật cũng không phải trọng yếu như vậy.

Nhưng cho dù không trọng yếu, hắn vẫn không muốn mất ta. Người đều như vậy, nam nhân dục vọng chiếm dữ cường liệt càng là như thế.

Ta xem hiểu được.

Bởi ta hiểu nên ta biết, hắn đã không phải người lúc trước nghĩ muốn cả đời bên ta. Ở trong lòng hắn, sự nghiệp, địa vị, tiền tài, mặt mũi, thể diện, còn có ta, đều là điều hắn cần.

Tâm của ta lạnh, tâm xa. Thất vọng rồi.

Rõ ràng thất vọng, vẫn không buông hắn ra.

Ta nghĩ nếu sinh hoạt của chúng ta không có ẩn忧, nếu ta không lo lắng tương lai Kì Ngọc bị người cầm quyền thanh toán, ta có lẽ đã buông tay.

Ta nghĩ muốn tự do sinh hoạt, muốn tìm một người nguyện ý cùng ta cả đời. Cảm tình rất xa xỉ, ta chưa bao giờ trông cậy vào, ta chỉ muốn tìm một người ôm, một cơ thể ấm áp, luôn luôn chờ đợi. Mấy năm trước ta nghĩ như vậy, nay vẫn thế.

Ta tình nguyện cùng một thôn phụ xấu xí toàn tâm toàn ý với ta cùng sinh hoạt, cũng không nguyện ý người càng ngày càng rời xa ta.

Chính là bởi vì có ẩn忧, cho nên ta vẫn đang chờ đợi.

Có lẽ khi an bài tốt đường lui, ta có thể làm ra quyết định, ta sẽ không muốn cùng người kia cả đời.

18. Chương 18

Suy nghĩ nhiều vô ích.

Ta xoay người đem hắn đặt ở dưới thân, kiều diễm trần trọc, mọi cách ôn nhu....

Chuẩn bị một thời gian, ta liền tính toán khởi hành.

Thời điểm hướng Cổ Thiều bái biệt, hắn chỉ hỏi một câu: “Liền người một người đi?”, chiếm được đáp án khẳng định từ ta, liền không nói cái gì nữa. Bởi vì Kì Ngọc không đi cùng ta, cho nên hắn cho rằng ta không đến mức đi rồi không quay lại.

Mà Kì Ngọc muốn ta chậm xuất phát một ngày.

“Ta sẽ mau trở về”, ta một bên hôn môi hắn, một bên cam đoan. Lần này một người lữ hành, ta sẽ không ham ngắm cảnh ven đường.

Ta tuyển định trạm thứ nhất là vùng núi Tây Nam, nơi đó là người Hán cùng dân tộc thiểu số hỗn cư, dân phong bư hân, quan phủ ước thúc cực nhỏ. Chờ ta ở nơi đó mua một tòa nhà xong lại bị độc xà cắn. Đúng rồi, nơi đây độc xà rất nhiều, xác thực không phải một địa phương tốt để an cư nhưng lại là chỗ tốt để ẩn danh.

Ta chỉ có thể lưu lại bài độc dưỡng thương, cũng may nơi đây đại phu đối với trị liệu xà độc rất có kinh nghiệm. Một lần dưỡng thương chính là hơn nửa năm, thời gian tuy dài nhưng không để lại di chứng gì.

Thời điểm dưỡng bệnh nhàn rỗi, ta liền làm lại nghề cũ, làm trường học miễn phí, giáo tiểu hài tử phụ cận học miễn phí, bất kể dân tộc.

Cũng bởi vậy ta được người dân chất phác nơi đây chân tâm tiếp nhận, chân chính đem ta trở thành một phần tử trong bọn họ. Trước khi rời đi, ta thỉnh Đỗ lão tú tài tiếp tục tại trường học miễn phí làm lão sư. Phòng xá là của ta, tuy là trường học miễn phí nhưng cũng có một nhóm sơn dân khá giả đưa chút tiền bạc hoặc thực vật cho tiên sinh dạy học. Nay cũng đủ cho lão tú tài sinh hoạt khoái hoạt.

An bài tốt nơi này, ta liền cáo biệt, tiếp tục ra đi.

Nơi này tương lai sẽ để lại cho Cố Thiệu, thời điểm hần dạy ta đọc sách chính là một vì nghiêm sư, nói vậy cũng sẽ thích nơi này.

Địa phương thứ hai, ta chọn làng chài ven biển Đông Hải. Nơi này sẽ để lại cho Kì Ngọc. Nếu có việc, tại trung nguyên sống không nổi, hần có võ nghệ trong người, thật sự không được còn có thể ra đảo nhỏ làm hải tặc đi.

Ta có chút buồn bã, nếu chúng ta luôn luôn cùng nhau, tương lai đại khái chính là sinh hoạt tại đây. Nhưng ta không thể xác định, cho nên ta muốn chuẩn bị cái địa phương thứ ba, nơi đó chuẩn bị cho mình ta.

Địa phương thứ ba, ta đi Tây Bắc, nơi đó khí hậu khô hàn, người Hồ chăn nuôi sinh hoạt thật gian khổ, ruộng đất Hán nhân thu hoạch cũng có hạn. Nhưng ta thích nơi đó. Ta chưa bao giờ cảm thấy trời cao như vậy, sa mạc cùng thảo nguyên rộng lớn. Ở nơi đó ta cảm thấy vô cùng tự tại, tựa hồ ta nên thuộc về nơi đó.

Thời điểm trở lại Nhạc thành, từ thời điểm ta rời đi ước chừng cũng gần hai năm. So với thời gian ta nói với Kì Ngọc vượt qua rất nhiều.

Thời điểm trở lại trong phủ, đúng là chạng vạng. Quản gia thấy ta về, nhất thời sửng sốt, liền vội vàng để người hầu hạ ta rửa mặt nghỉ ngơi, sau đó ăn cơm chiều.

“Nhị gia hôm nay có xã giao?”

“Tiểu nhân đã cho người đến Miên Nguyệt lâu tìm”.

“Miên Nguyệt Lâu?”

“Tam gia không ở nhà, không có người khuyên nhủ nhị gia, một năm trước còn tốt, nhưng nay hơn phân nửa thời gian đều ngủ ở Miên Nguyệt Lâu. Nghe nói là mê thượng nam sắc.”

Như có một bàn tay bóp ở yết hầu ta, nhưng ta không phát ra tiếng. Nam nhân đang tuổi khỏe mạnh, thời gian hai năm xác thực lâu, đợi không được cũng là lẽ thường.

Nhưng này cũng chỉ là lẽ thường, không phải đương nhiên, vì ta giữ được, xuất môn hai năm cũng không chạm qua bất cứ ai, bao gồm tiểu thiếp tự nguyện không cần ta phụ trách.

Liên tính thủ không được nhưng hơn phân nửa thời gian đều ở thanh lâu cũng thật quá phận. Ta biết hần tính tình phóng túng, tựa như lúc trước bởi vì sắc dục tiến vào trong phòng ta giống nhau. Nhưng sau khi có ta, hần chưa bao giờ như thế.

Đây là....Cho rằng ta sẽ không trở lại?

Bởi vì quá một năm thời gian, cho nên cho rằng ta sẽ không trở lại?

Hần đến tột cùng có hay không tin ta?

“Người đi đi.”

“Dạ.”

Ta uống vài ly rượu, đầu có chút đau, trực tiếp đi về phòng ngủ.

Thời điểm mơ màng, có người tiến vào, Kì Ngọc đã trở lại a. Lòng ta tuy thanh tỉnh nhưng đầu có chút choáng.

Trên người hắn còn loạn thất bát tao hương khí, nhìn ta cũng không tới gần, “Quá một năm, ta nghĩ....Ta nghĩ người ly khai, không bao giờ trở về nữa.”

Ta che trán ngồi xuống, híp mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: “Người chưa từng tin ta.”

“Là người không có đúng hạn trở về....”, hắn tranh cãi một câu, nhìn ánh mắt ta, chậm rãi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “....Ta đã biết sai rồi....”

Hắn đi tới, ngồi dưới chân giường, nắm tay ta, mặt chôn trong tay ta. Trong phòng thực im lặng, nhưng lòng bàn tay ta dần dần hạ xuống.

Đầu thực choáng, nghĩ nghĩ, ta nhẹ nhàng nói: “Tách ra sao?”

Hắn tại lòng bàn tay ta lắc đầu.

Đầu ta càng choáng váng, bỗng nhiên muốn nói ra những lời trước kia không muốn nói: “Vài năm trước, người không cùng ta thương lượng, liền tiếp nhận cửa hàng tơ lụa toàn Nhạc thành. Người có biết Cố Thiệu dùng thủ đoạn gì nhượng những cửa hàng ban đầu không chịu bán phải bán giá thấp?”

Kì Ngọc lắc đầu.

“Vậy người có biết hắn căn bản không có ra mặt, những người đó liền đem bút trưởng này ghi tạc lên đầu người?”

Hắn lại lắc đầu.

“Người có biết nếu không phải người phía sau Cố Thiệu đề, nặng những người kia sớm đã đem người đi thừa quan phủ, cho người mất đầu hoặc sung quân lu đây?”

“.....”

“Sinh tử của người phụ thuộc vào Cố Thiệu hoặc người sau lưng hắn cao hay mất hứng. Người vốn là người làm ăn, cho dù có người muốn tìm người phiền toái cũng không dễ dàng trừ phi bọn họ dùng chút thủ đoạn bẩn thỉu. Nhưng nay, nhân gia chỉ cần không tráo người, tội danh của người đều có người đến tra, không ai có thể giúp người rửa sạch. Cố Thiệu làm đều là việc không thể đưa ra sáng, tương lai hắn muốn người gánh tội thay, người chính là người tốt nhất. Bởi vì người căn cơ vốn không sạch sẽ.”

“.....”

“Từ khi người tiếp nhận cửa hàng Cố Thiệu sau lưng ta, người liền đem ta trở thành ngoại nhân.”

“Ta không có”, hắn ngẩng đầu lên lặp lại nói: “Ta không có đem người trở thành ngoại nhân.”

Ta liếc mắt nhìn hắn một cái, tiếp tục mở miệng nói: “Đây là việc thứ nhất. Việc thứ hai, là người nạp thiếp. Người huýnh nàng cũng tốt, không bính nàng cũng thế, sự tình đều xong xuôi, người đã muốn mang về an trí trong phủ mới nói cho ta. Chuyện này, ta không có cách nào nói người, ta nói thì thành nam sủng cùng thê thiếp người tranh thủ tình cảm, tự xem nhẹ mình. Ta chỉ muốn hỏi người, đến tột cùng người đem ta trở thành ai? Là bạn đời? Hay cũng chỉ là tình nhân vui vẻ trên giường?”

“.....”

“Chuyện thứ ba, là người không tin ta, người chưa bao giờ tin ta. Người không tin ta, chúng ta còn cùng một chỗ làm gì?”

“Ta nghĩ cùng người một chỗ, ta thích người, ta chỉ thích người.”

“Cùng một chỗ với ta?”

Hắn gật đầu.

“Nhưng là người đề phòng ta, làm ta thương tâm, cho tới nay đều không tin ta. Rõ ràng luôn đem ta đẩy ra ngoài, ngoài miệng lại nói cùng ta một chỗ. Ta đến tột cùng nên tin hành động của người hay lời người nói?”

“Ta..... Ta.....”

“Ta cho tới bây giờ đều không xem thường ngươi. Ta cảm thấy ngươi thật lạc quan, kiên cường, có khả năng. Vẫn thực thích cùng ngươi một chỗ”, ta thì thào nói, bởi say rượu, thân thể khinh phiêu, tựa hồ quay lại thời gian khoáng hoạt trong quá khứ, “Nhưng là, hiện tại ta chê ngươi bẩn.”

Thân thể hần cứng lại rồi.

Ta sờ sờ đầu hần, “Đời này, ta chỉ cùng hai người thượng giường. Một chính là Lưu thiếu gia, đó là bất đắc dĩ. Một người khác chính là ngươi. Nữ nhân không tốt sao? Nam nhân, chẳng lẽ không có ai so với ngươi kiên định đáng tin sao? Cho dù là bên trong thanh lâu, ngươi cũng có nói qua vị ca ca kia si tình như vậy. Nhưng ta đáp ứng ngươi, chúng ta đã nói, cả đời cùng một chỗ, không cưới thì cũng không nạp thiếp, chỉ hai người cùng một chỗ. Cho nên ta không nhìn ai, cũng không bính ai. Ngươi đâu? Ta rời đi hai năm, ngươi cùng bao nhiêu người thượng giường? Thân mình ngươi có bao nhiêu người chạm qua? Lại có bao nhiêu người để lại son phấn trên người ngươi? Ngươi thật sự bẩn.....”

“.....”

“Không có ai bức ngươi a. Là tự ngươi nguyện ý, tiêu tiền tìm người cùng ngươi trên giường.”

“.....”

“Tách ra đi?”

“Không, ta không.....”

“Tĩnh, ta mệt mỏi, muốn ngủ, ngươi trước đi ra ngoài đi”, đầu choáng váng thật lợi hại.

“....”, hần không nói bất động.

Ta nhú mày, thu hồi tay, tại trên chăn lau, mới thu hồi vào ổ chăn nằm xuống, “Không ra ngươi còn muốn làm gì? Đừng nghĩ muốn lên giường của ta. Trước ngươi đi kiểm đại phu, kiểm tra ngươi có hay không mắc bệnh hoa liễu, sau đó lại đến cùng ta nói chuyện....”, ta nhắm hai mắt lại, tại tác dụng của cồn rất nhanh đi vào giấc ngủ.

19. Chương 19

Buổi sáng khi tỉnh lại, Kỳ Ngọc đã đi mất. Không biết hần đi khi nào, tối qua bởi vì say rượu, ta ngủ thật sâu.

Cũng dần dần nhớ ra tối hôm qua nói chuyện hoặc là nói ta đơn phương phát tiết. Ta nói cũng có chút độc ác. Bất quá nói liên nói, cũng không có gì hối hận.

Ném qua điểm tâm, ta nhượng quản gia chuẩn bị xe ngựa, đi bái phỏng Cố Thiệu. Vô luận thế nào, nếu đã trở lại, cũng muốn hướng hần báo một tiếng. Thuận tiện nhượng quản gia đem một ít đồ của ta đưa về nhà cũ. Tuy rằng còn không cùng Kỳ Ngọc nói rõ ràng nhưng ta không muốn ở nơi trống rỗng này.

“Thoạt nhìn trầm ổn rất nhiều, ở bên ngoài biết thêm nhiều kiến thức đi?”

Ta gật đầu, “Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường. Thế giới này lớn, thật sự dạng người gì cũng có, việc gì cũng có thể xảy ra. Ta lần này xuất môn, thu được lợi ích thật nhiều.”

Cố Thiệu gật đầu, “Ngươi thực không sai. Tính cách không tương đương, có thể làm đại sự, đúng là nhân tài Tần Vương điện hạ cần. Còn muốn oa cư tại tiểu Nhạc thành sao? Chỉ cần ngươi có ý tiến vào triều, chương ngại ngươi lo lắng cũng không thành vấn đề.”

“Cám tạ tiên sinh thưởng thức. Bất quá Quý Ngọc vô duyên với triều đình, tình nguyện sống quãng đời còn lại nơi sơn dã.”

Hần chăm chú nhìn ta một lúc, gật đầu, không nói gì.

Rời phủ hần, lên xe ngựa, toàn thân cơ nhục mới trầm tĩnh lại. Mới vừa rồi ta vẫn cẩn thận quan sát thần sắc hần, muốn nhìn ra hần có hay không dấu hiệu đối với ta cùng Kì Ngọc động thủ, muốn biết sau khi ta cự tuyệt hần, hần đối với chúng ta có ác ý hay không. Nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, hần quá tâm cơ thâm trầm, không phải ta có khả năng nhìn thấu.

Bất quá với đề nghị tiến vào triều của hần, ta nhưng không có để trong lòng. Ta hoàn toàn không có gia thế, chỉ là một cử nhân, cũng chưa nói tới tài hoa thanh danh. Huống chi còn một đoạn lịch sử kia. Tần Vương như thế nào sẽ đem một vô danh tiểu tốt như ta để trong lòng.

Ngược lại, ta nếu có thành tựu trong triều, có lẽ có thể cho Cố Thiều trợ giúp nhất định. Sau lưng hần chỉ có Tần Vương, bên người Tần Vương còn rất nhiều người khác....Bởi vì mười năm khuất nhục, sợ là đều coi thường hần. Huống chi hần trong quan trường đã mất đi tiền đồ. Hần xác thực cần một minh hữu trợ lực.

Ta thở dài, nhu nhu trán tối hôm qua say rượu mà có chút đau, ngồi xe trở về nhà cũ.

Cơm chiều Trần tẩu làm mấy món ăn gia đình, mới động đũa, Kì Ngọc đã đến.

Hần luôn trương dương, mặc dù sau khi li khai Lưu phủ đã không bôi soi phần cũng không tái xuyên y phục có hình thức nhan sắc giống nữ nhân, nhưng hần vẫn ăn mặc thực xa hoa. Vừa vận chính là hần là sinh ý tơ lụa.

Hôm nay hần thoát nhìn thật nhẹ nhàng khoan khoái. Quần áo không có nhiều tú vắn, kiểu dáng cũng đơn giản. Trên người cũng không có hương vị loạn thất bát tao.

Ta có chút kinh ngạc nhìn hần vài lần, nhưng Trần tẩu mang thêm một bộ bát đũa: “Ăn cơm đi.”

Hần không lên tiếng ngồi xuống, im lặng ăn cơm.

“Như thế nào chỉ ăn rau cùng đậu hủ? Khẩu vị không tốt?”

“Không có, ta nghĩ ăn chay một thời gian”.

Ăn chay? Chung quy là xuất thân không cao, không phải cứ sức miệng liền dùng trà, cái gì đều ăn, ta cùng hần không thật không vui. Nghe hần nói ăn chay, so với hần nói thích nữ nhân càng làm cho ta giật mình.

“Muốn đi làm hòa thượng?”

“Không có. Ta muốn trai giới tắm rửa. Còn có....Cái kia.... Ta đã xem qua đại phu, không có bệnh gì....”

Ta, “....”, khụ khụ hai tiếng, “....Vậy là tốt rồi.”

Hần tiếp tục im lặng ăn cơm.

“Cái kia.....Không cần thiết phải trai giới đi”, nam nhân chính trực tráng niên, mỗi ngày đều ăn rau xanh đậu hủ, kia còn không phải không có sức lực.

Hần giương mắt nhìn ta, vẫn là trầm mặc không nói. Kỳ quái, lão nam nhân ba mươi tuổi, ánh mắt như thế nào còn có thể ngập nước? Còn hàm chứa ủy khuất? Hần ủy khuất cái gì? Ta lại chưa nói không để hần ăn thịt.

Gấp cho hần một cái chân gà, “Ăn thịt.”

Hần cũng không có tiết khí, trực tiếp cắn ăn. Làm ta không có gì để nói, ta nghĩ đến hần ít tranh cãi vài câu, chắc chỉ kiên trì trong chốc lát.

Sau ta cũng nhìn ra, nếu không phải ta gấp cho hần, hần liền ăn chay. Đây là đang ép ta gấp đồ ăn cho hần a.

Hần, tiểu tâm tư, ta luôn luôn không chán ghét.

Thở dài, vừa ăn cơm, vừa gấp cho hần. Tựa như lúc trước chúng ta mới đến Nhạc thành. Đáng tiếc, sau khi có tòa nhà lớn, thời điểm ăn cơm, bên cạnh luôn có nha đầu hầu hạ, chính mình không cần động đũa, muốn ăn cái gì liếc mắt một cái là được.

Buổi tối hắn lưu lại, không phải cùng ta một phòng, mà tại căn phòng của hắn chưa bao giờ dùng qua. Lữ hành trở về, kỳ thật thân thể cùng tinh thần thật mệt mỏi, tại phòng nhìn thư trong chốc lát liền buồn ngủ.

“Cốc, cốc...”

“Ai? Chuyện gì?”

“Là ta.....”, Kì Ngọc ở ngoài cửa, thở dài.

Ta tại trong phòng cũng thở dài. Là muốn cùng ta nói chuyện sao? Ta đã mệt rồi, không có tâm tình trò chuyện. Hơn nữa, tâm tình ta chia thành hai nửa, một nửa vì mình không đáng giá, muốn cùng hắn đoạn tuyệt. Một cái khác lại không ngoan tâm bỏ lại, trên đời này cùng ta có quan hệ chỉ có hắn.

Ta có thể rời đi nơi này, đến Tây Bắc vui sướng qua ngày. Có lẽ không quá một hai năm sau, ta có thể cưới vợ sinh tử, có bằng hữu huynh đệ. Sau đó cả đời liền như vậy. Sinh hoạt thật tốt đẹp.

Nhưng là nghĩ đến Kì Ngọc người này không còn quan hệ gì với ta, ý bên ngoài lời, cả đời không gặp. Lòng ta xác thực không thoải mái.

Hắn nhượng ta thất vọng. Nhưng ta còn chưa thất vọng đến mức muốn cả đời không thấy hắn.

Chính ta cũng không biết mình muốn thế nào, lại như thế nào nói chuyện cùng hắn đây?

Thấy ta không phản ứng, hắn lại gõ cửa.

“..... Vào đi, có việc sao?”

Hắn đi đến bên giường, nhưng không ngồi lên. Hắn hôm nay vẫn duy trì khoảng cách với ta, không có đụng ta một phân hào, ta nghĩ ta ngày hôm qua nói hắn bắn đã làm bị thương hắn. Bất quá, như vậy cũng tốt. Xác thực ta không muốn cùng hắn tiếp xúc tứ chi, trong lòng không được tự nhiên.

“Người hôm qua mới trở về, hành trình nhất định vất vả, ta giúp người mát xa được không?”

Ta giật mình. Hắn tại thanh lâu học được này nọ, mát xa chính là một trong số đó. Trước kia hắn thường hay mát xa cho ta. Nhưng là sau lại bận rộn, lần mát xa cuối cùng là bốn năm về trước. Thế cho nên ta đều đem chuyện hắn biết mát xa quên đi.

“Được rồi”, ta xoay người nằm trên giường, trước kia là thân thể xích lõa, hiện tại không tính thoát áo lót.

Thực thoải mái, ta bất tri bất giác ngủ, không biết hắn đi khi nào. Thời điểm tỉnh lại, cảm thấy cả người đều thư sướng, tinh thần cũng đặc biệt hảo.

Hôm nay muốn đi vấn an lão sư trên danh nghĩa, còn muốn đưa lên lễ vật, đây là cấp bậc lễ nghĩa.

Kỳ thật tại mỗi nơi ta đặt chân, sẽ mua chút lễ vật cấp Kì Ngọc, có ngọc bội sang quý cũng có hàng mây tre lá chỉ mấy văn tiền. Ta không nặng giá trị, chỉ là hàm nghĩa kỷ niệm. Hắn không cùng ta lữ hành, cho nên ta tính toán sau khi trở về, hảo hảo cùng hắn nói một chút chuyện cùng người ta gặp được trên đường.

Nhưng là hiện tại, đã không còn tâm tình tặng lễ vật cùng kể chuyện xưa.

Này vật nhỏ, vẫn đang để trong thùng tại một góc hẻo lánh, căn bản không có sách bao. Đại khái cũng không có cơ hội tổng xuất đi.

Ta rất muốn đối hắn hảo, ánh mắt có chút nhiệt. Này hai ngày trên mặt tuy thật bình thường, giống như trong lòng tuyệt không khó chịu, kỳ thật ta không lừa được chính mình.

Người có thể dùng thiên ngôn vạn ngữ để khuyên bảo người khác nhưng đối mặt chuyện của mình lại không thể khuyên bảo chính mình.

Ta vẫn biết bản tính hắn, vẫn đối với ngày này có chuẩn bị tâm lý. Nhưng tại trong lòng ta, kia vẫn là “Khả năng” mà thôi, vẫn ôm hy vọng, hy vọng mình sẽ không thất vọng.

Kỳ thật ta vẫn kỳ vọng.

Thật sự gặp phải kết quả ta đã sớm “đoán trước”, mặc kệ ta đã chuẩn bị tâm lý nhiều năm, ta vẫn không chuẩn bị tốt.

Vô luận là hấn đối với ta không tín nhiệm hay hấn phản bội trên thân thể đều làm ta khó chịu đòi mạng.
Ta có thể thấy rõ nhưng không thể làm bản thân thấy dễ chịu.

Kì Ngọc, Kì Ngọc. Quá khứ hấn không tin ta, ta về sau cũng khó có thể tín nhiệm hấn.

Lúc trước tuy biết bản tính hấn, cho dù hấn lơ đãng ta, ta vẫn tin hấn đối với ta có cảm tình. Nhưng về sau, cho dù ta tin hấn đối với ta có cảm tình cũng không thể tin hấn đối với ta trung thành.

Không thể tin.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-ngoc>